HALKIN KURTULUŞU

15 Ocak 1979
500 kuruş
143

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

■ *Egemen sınıflar, silahların gölgesinde, CHP reformistleri eli ile dikensiz bir gül bahçesi yaratmak istiyorlar*

YENİ BASKI YASALARINA HAYIR!

Demokrasi mücadelesini ilerletelim

Geçtiğimiz hafta parlamentoya sunulan yeni baskı tedbirleri yasa tasarısıyla, egemen sınıflar, faşist diktatörlüğü sağlamlaştırmak, emekçi sınıfların kazanılmış haklarını bir çırpıda ortadan kaldırmak istiyorlar.

Faşist diktatörlüğün sıkıyönetim altında yeni saldırılarına, yeni baskı tedbirlerinin yasallaşmasına karşı çıkmak, demokrasi mücadelesini ilerletmek her devrimcinin her demokratın görevidir.

Bütün halk güçlerini mevcut hakları korumak, yeni haklar elde etmek ve demokrasi mücadelesini ilerletmek için biraraya gelmeye ve mücadele etmeye çağırıyoruz.

Sıkıyönetim ve polis gazetemizin yayınını kanunsuz olarak engellemek istiyor

- SIKIYÖNETİMİN İLANINDAN BU YANA GAZETEMİZ ÜZERİNDEKİ BASKILAR GİDEREK ARTIYOR
- HALKIMIZA SÖZ VERİYORUZ: HALKIN KURTULUŞU ENGELLENEMEYECEK!

Sıkıyönetimin ilanıyla birlikte devrimci basın üzerindeki baskılar hızla artmıştır. 142. sayımızda belirttiğimiz gibi, sıkıyönetimin ilanından hemen sonra üç yıla yakın bir süredir gazetemizin basıldığı matbaaya baskı yapılmış ve gazetemizin basılması engellenmiştir. Büyük matbaaların olduğu şehirlerin sıkıyönetim komutanları içinde gazetemizin de bulunduğu birçok yayın organının bastırılmaması için matbaa sahiplerini el altından tehdit etmişler ve bu yayın organlarının basılması sonucunda matbaaların kapatılacağını belirtmişlerdir. Bu nedenle de gazetemizin yayını bir hafta ak

Dev.sa.7.sü.3'de

- **Yeni baskı tedbirleri yasa tasarısı geçtiğimiz hafta içinde parlamentoya sunuldu**
- **Bütün gerici güçler ve partiler yeni baskı tedbirlerinin yasalaşması için var güçleriyle çalışıyorlar**
- ***Yeni baskı* tedbirlerinin yasalaşması halinde, emekçi halkın her türlü mücadele aracının ortadan kaldırılması meşrulaştırılmış olacak**

Yazısı 7. sayfada

Komprador patronlar grevlerin yasaklanmasını istiyorlar

Sıkıyönetim, komprador patronların imdadına bir kez daha yetişti. İşçi sınıfının grev ve direnişleri yasaklanıyor. İşçi sınıfının zorlu mücadeleler sonucu kazandığı demokratik hak ve özgürlüklerini ortadan kaldırmaya yönelen sıkıyönetim, emekçilere karşı, egemen sınıfları koruma ve savunmanın bir yöntemi olarak bir kez daha sıkıyönetim hakkındaki reformist ve revizyonist demagojinin her türlüsünü yere çalıyor.

Komprador burjuvazinin örgütü olan TÜSİAD (Türkiye Sanayicileri ve İşadamları Derneği) Başkanı Feyyaz Berker, "sıkıyönetimin grevlere müdahale etmesini" istemektedir. O şöyle diyor: "Demokrasiye inanıyorsak, demokrasiyi yıkacak eylemlerin içinde bulunamayız." Bu bay "demokrasiyi önleyen bir etken olarak işçi grevleri"ni görüyor. TÜSİAD Başkanının bu savı, faşist devlet terörünün, faşist yasa

Dev.sa.7.sü.1'de

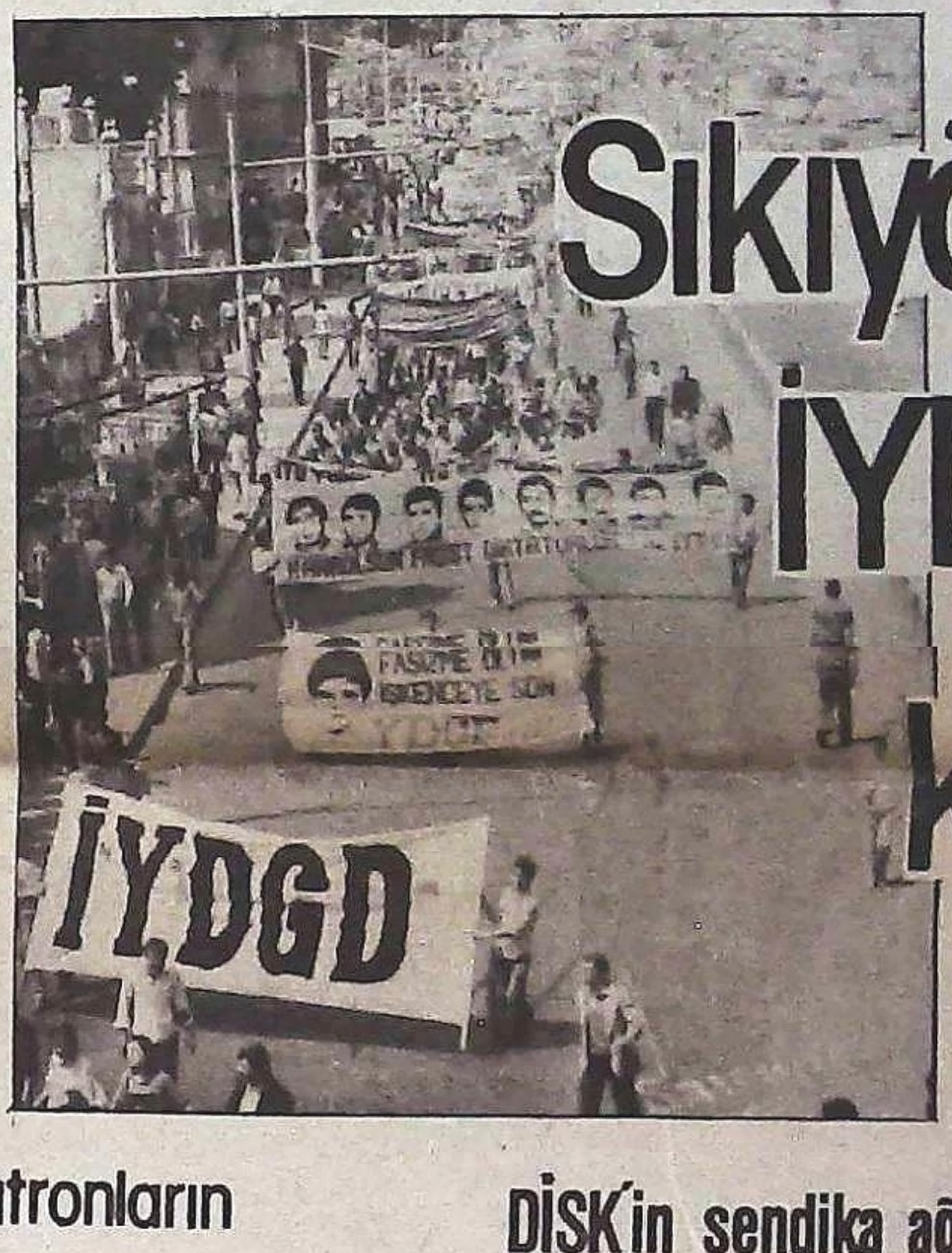

İYDGD
FAŞİZME ÖLÜM İŞKENCEYE SON İYDGD

Sıkıyönetim İYDGD'yi kapattı

Yazısı 6. sayfada

HALKIN KURTULUŞU

Yeni dönemin özelliği

Egemen sınıfların CHP reformistleri eli ile 13 ilde sıkıyönetim ilan etmeleri ve faşist diktatörlüğün bütün ülke çapında emekçi sınıflara karşı yönelttiği saldırıların yoğunlaşması ve sistemleşmesi üzerine bazı siyasi gruplar ve hareketler, bu durumu, "bir dönüm noktası", "durumda bir nitel değişiklik" vb. olarak değerlendirmekte ve yeni döneme uygun yeni merkezi görevler koymaktadırlar.

Bir kısım anti-faşist küçük-burjuva siyasi hareketler buradan kalkarak, egemen sınıfların siyasi iktidarının bir biçim değişikliğe uğramakta olduğundan bahsetmekte, "oligarşik diktatörlüğün faşist diktatörlüğe dönüşmekte olduğu"nu vaaz etmektedirler. Elbette buna uygun olarak önlerine yeni merkezi görevler koymaktadırlar.

Halbuki, en başta şu tespit açık ve net bir biçimde yapılmalıdır ki, sıkıyönetim ilanı ve yeni siyasi alternatiflerin hazırlanma çabası "bir dönüm noktası", "durumda nitel bir değişiklik" vb. olarak değerlendirilemez. 13 ilde ilan edilen sıkıyönetim ve yeni siyasi saldırıların bütün ülke çapında yoğunlaşması ve sistemleşmesi, sadece egemen sınıfların, faşist diktatörlüğün saldırılarında yeni bir adımın, yeni bir yoğunlaşmanın ifadesidir.

Bu bakımdan proleter devrimci hareketin merkezi görevinde ve sınıf mücadelesinin yöneleceği merkezi hedeflerde herhangi bir değişiklik sözkonusu değildir. Merkezi görevimiz bugün de, demokrasi halkasını kavrayarak, emperyalistlerin denetimindeki komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist-feodal diktatörlüğünü yıkmaktır. Bunun yolu da gene, demokrasi güçlerini proletaryanın devrimci öncü müfrezesi önderliğinde birleştirmekten ve demokrasi mücadelesini geliştirmekten geçer.

Başka bir deyimle, mücadele hedeflerini ve eylem çizgisini sadece "sıkıyönetimin kaldırılması" ile sınırlamak, her şeyi bu talebe ve hedefe bağlı olarak ele alnak anlayışı -ki bazı küçük-burjuva siyasi hareketler meseleyi böyle formüle etmektedirler- sağcı ve reformist bir anlayıştır ve bu anlayışa ve politikaya karşı mücadele edilmelidir.

Bunun yanında, "sıkıyönetim ilan edildi,

Dev.sa.7.sü.7'de

Devrimcileri ezmek için kamuoyu oluşturulmaya çalışılıyor

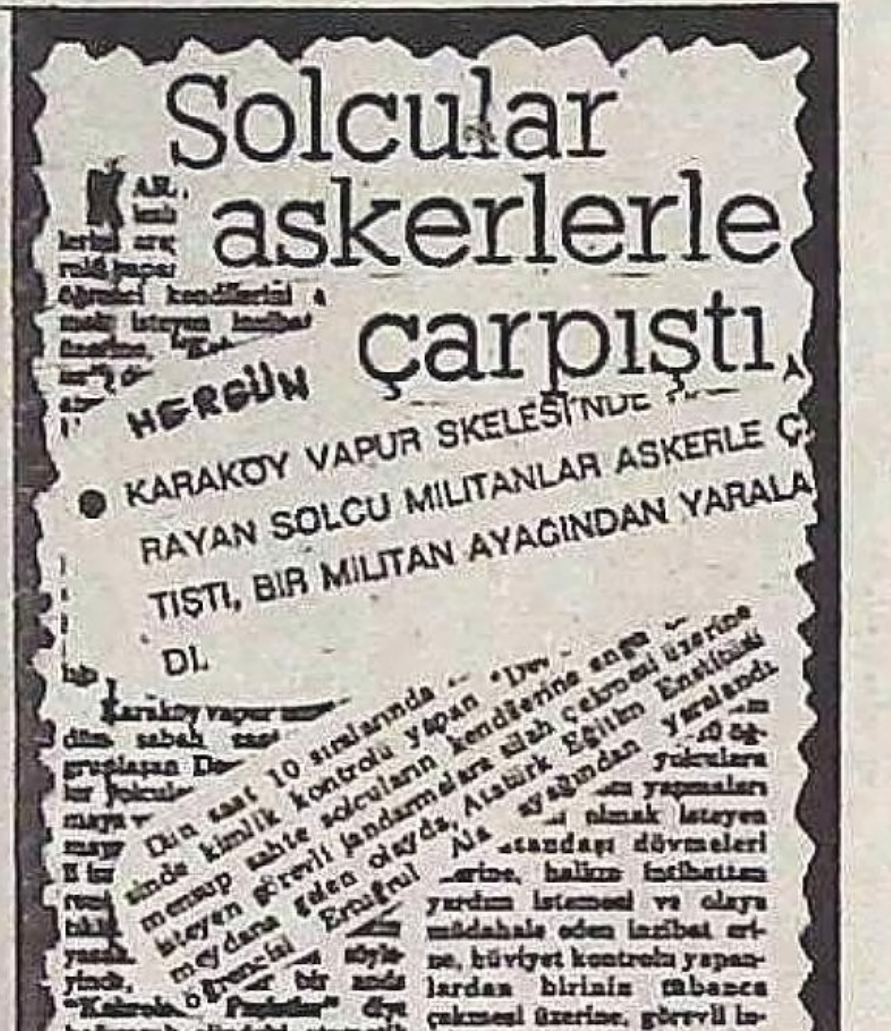

Solcular askerlerle çarpıştı

HERGÜN

- KARAKÖY VAPUR SKELESİ'NDE ÇA-
RAYAN SOLCU MİLİTANLAR ASKERLE Ç-
TIŞTI, BİR MİLİTAN AYAĞINDAN YARALA-
DI.

Devrimci mücadeleyi ve devrimcileri ezmek için tıpkı 12 Mart günlerinde olduğu gibi gerçek dışı iddialarla kamuoyu oluşturulmaya başlanmıştır.

Geçtiğimiz hafta gerçek dışı iddialarla dolu bir bildiri bizzat İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı tarafından yayınlanmıştı. Sözkonusu bildiride "Aşırı solcu bir grubun Karaköy-Kadıköy hattında çalışan vapurda bütün yolcuları yere yatırarak kimlik kontrolü yaptığı ve bazı yolcuların dövüldüğü" iddia edilmiştir.

Oysa gerçek bu iddiaların tümüyle zıddıdır. Her zaman olduğu gibi olayın geçtiği gün de İstanbul Atatürk Eğitim Enstitüsü öğrencileri okula gitmek için Karaköy İskelesinde toplanmışlardır. Bu arada aynı okulun öğrencisi olan ve sürekli olarak okulda öğrenim özgürlüğünü engelleyen bir ÜGD militanı, devrimci öğrencilere sataşmıştır. Bunun üzerine çıkan olaylar üzerine iskeleyi basan inzibat erleri devrimci öğrencileri tutuklamışlar, bir öğrenciyi de ayağından vurarak yaralamışlardır.

Yolcuların kimliğini kontrol etmek, yolcuları tartaklamak gibi hiçbir olay olmadığı halde sıkıyönetim komutanlığının bu iddialarla dolu bir bildiri yayınlaması doğrudan doğruya devrimcilere yönelecek yeni baskılar için kamuoyu oluşturmayı hedeflemektedir.

Komprador patronların düzenini korumak için
TİKP şefleri de grevlerin yasaklanmasını öneriyor

Sıkıyönetimi canla başla destekleyen TİKP şefleri büyük burjuvazinin yeniden grevlerin ve işçi direnişlerinin, sıkıyönetim komutanları tarafından yasaklanması isteklerinin arttığı bir sırada Türkiye ekonomisinin güçlü tutulması gerektiğine dair bir yazı yayınladılar. Doğu Perinçek imzalı başyazıda Türkiye ekonomisinde gözüken buhranın siyasi buhranı derinleştirmediği, devrimci bir durum yaratmadığı, siyasi krize yol açmadığı iddia edildi ve Türkiye ekonomisinin güçlü tutulması gerektiği belirtildi.

Komprador patronların 'ekonomiyi yıkıma götüren buhranın önlenmesi için en başta işçi ücretlerinin dondurulmasını ve bu amaçla grevlerin yasaklanmasını' istedikleri bir dönemde TİKP şeflerinin Türkiye ekonomisini buhrandan kurtarmak için sundukları reçeteler de aynı kapıya çıkmaktadır. Ancak başta D.Perinçek olmak üzere TİKP şefleri her dönemde uyguladıkları taktiklerine uygun olarak şimdilik grevlerin durdurulması önerilerini açıktan yapmamakta, bu kirli düşüncelerini uygun bir anda açıklamak üzere gizli tutmaktadırlar.

D.Perinçek 10 Ocak tarihli 'Milli Kriz' başlıklı yazısında Türkiye ekonomisinin içine düştüğü buhranın milli bir krize ve devrimci bir duruma yol açmadığını, 'milli ekonominin' güçlendirilmesi gerektiğini iddia ediyor. Bu iflah olmaz revizyonist şefe göre Türkiye ekonomisi herşeyden önce milli bir ekonomidir. Şef, doğrudan doğruya komprador kapitalizmi savunu-

Dev.sa.7.sü.5'de

DİSK'in sendika ağaları beş dakikalık saygı duruşuyla yasak savdılar

Kahramanmaraş olaylarını protesto etmek amacıyla DİSK Yürütme Kurulu'nun almış olduğu 5 dakikalık saygı duruşu kararı 5 Ocak günü uygulandı.

Sıkıyönetim ilanından önce alınan karar, işçi sınıfının bütün ekonomik ve demokratik haklarına yeni bir saldırı olan sıkıyönetim ilanından sonra da hiçbir değişikliğe uğratılmadan uygulandı.

Eski DİSK yönetiminin DGM'lere karşı mücadele adı altında "Yas Günü" ilan etmeleri gibi yeni yöneticiler de faşizme karşı mücadele adı altında 5 dakikalık saygı duruşuyla yasak savdılar.

Faşist katiller, Kahramanmaraş'ta yüzlerce kişiyi katlederken, hükümet işçi sınıfının ve bütün halkın demokratik hak ve özgürlüklerine yeni kısıtlamalar getirmek için sıkıyönetim ilan ederken DİSK'in sendika ağaları işçi sınıfını mücadele yolundan çevirmek için bu kez de saygı duruşu formülünü bulmuşlardır.

Oysa geçmiş sıkıyönetim tecrübelerinin de gösterdiği gibi bu sıkıyönetim de her şeyden önce işçi sınıfının ekonomik ve demokratik haklarına yöneliktir. Toplusözleşmeler yine silahların gölgesinde imzalanacaktır.

İşçi sınıfı, demokrasi mücadelesinin öncü gücüdür. Ancak bu sınıf, halkın demokrasi mücadelesine önderlik edebilir, bütün emekçilere örnek olabilir. Ama sendika ağaları işçilerin önlerine diktikleri barikatlarla bu mücadele yolunu tıkamışlardır. Saygı duruşu gibi eylemlerle sınıfın müca-

Dev.sa.7.sü.3'de

Sıkıyönetimin baş destekçileri sendika ağaları

YAZISI 4. SAYFADA

AYDINLARIN YERİ EMEKÇİ HALKIN YANIDIR

Egemen sınıflar CHP hükümeti eliyle sıkıyönetim ilan etti. Sıkıyönetim, halkın gelişen devrimci-demokratik mücadelesini boğmak, kanla kazanılmış demokratik mevzileri yok etmek için elinden geleni yapmaktadır. Grevler yasaklanmakta, dernekler kapanmakta, arama ve taramalar ayyuka çıkmakta, sol yayın sattıkları gerekçesi ile kitapçılar tutuklanmakta, devrimci basın üzerindeki baskı son haddine varmakta iken, bizim aydın, demokrat geçinen, yazar-çizerlerimiz ne diyorlar?

Sıkıyönetimi aklamak için, onun faşizmi hedef aldığını, devrimcilerin iyi düşünmesi gerektiği öğüdünü vermekteler. Bunu ispatlamak için de, CHP ve onun demokrasi (!) aşığı lideri Ecevit'in hükümet olduğunu, bu sıkıyönetimin "temel hak ve özgürlükleri korumak (!)" amacı ile "anayasanın koyduğu ilkeye ve özel yasanın hükümlerine göre" ilan edildiğini yani sonuç

Dev.sa.7.sü.5'de

UZAKDOĞU'DA OLUP BİTENLER

YAZISI 7. SAYFADA

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ
VE EZİLEN HALKLAR
BİRLEŞİN

Carillo'dan Brejnev'e, Hua Guo-feng'den Berlinguer'e kadar hep aynı hain surat

Revizyonizm zulüm ve sömürünün destekçisidir

Tekelci burjuvazi, bunalımın faturasını halka yıkmak için azgınca saldırmakta. Faşist diktatörlükler, kan akıtarak halkı susturmaya boşuna çabalıyorlar. Devletin faşistleştirilmesi ve faşist terör karşısında her renkten revizyonist ne yapıyor? Modern revizyonistler, 'Üç Dünyacı' revizyonistler, sözde Avrupa komünistleri kimin safında?

SÖZDE AVRUPA KOMÜNİSTLERİ TEKELLERİN HİZMETİNDE

İspanya'da burjuvazi, ücretleri dondurmak için bir yasa getirdi. Baş destekçisi İspanyol revizyonist partisi oldu. Egemen sınıflar, krallığı sürdüren bir yeni anayasa kotardılar. "Anayasaya evet" kampanyasının başında revizyonist elebaşı Carillo koştu. Başta işçi sınıfı, İspanya halkı bütün bu baskı ve sömürüyü ağırlaştıran tedbirlere karşı mücadeleyi yükseltti. Egemen sınıflar sözde tedhişe karşı bir yasa tezgahladılar. Carillo gene onlarla el ele, en önde koşuşuyordu.

İtalya'da tekelci burjuvazi iyice bunalıma saplandı. İşçi sınıfı, ücretlerin dondurulmasına kararlılıkla karşı koydu. Bu sırada eski Başbakan Aldo Moro öldürüldü. İşte bahane! Tekellerin en güvenilir partisi Hıristiyon Demokrat Parti hemen "teröre karşı" bir yasayı parlamentoya sundu. Daha yasa sunulmadan İtalyan revizyonist partisi harekete geçti. Revizyonist sendikacılar, sözde anarşiyi protesto için işçileri greve çağırdılar. Hemen ertesi gün, tekellerin baskı yasasını parlamentoda coşkuyla desteklediler. İtalyan revizyonist partisi, bunalımı işçilere yıkan işten çıkartmaları da onayladı. Hatta bizzat önderlik etti. Revizyonist sendika elebaşıları "işçilerin de fedakarlık yapması gerekir" diyerek ücret artışı için yürütülen grevleri de kırdılar.

BREJNEV UŞAĞI REVİZYONİSTLER FAŞİZMİN ALKIŞCISI

Sözde Avrupa komünistleri devletin faşistleştirilmesini böylesine onaylarken Brejnev uşağı revizyonistler, faşist diktatörlüğün yardakçılığını yürüttüler. Arjantin revizyonist partisi, eli kanlı Videla cuntasının güvenilir müttefikidir. 1976'da askeri faşist darbe Arjantin'de onbinlerce emekçiyi katletti. Halen 15 bin tutuklunun nerede olduğunu bilinmiyor. Bunu araştıran tutuklu yakınlarına revizyonist parti şu cevabı veriyor: "İnsan hakları sorununda dikkatli olmak ve belli sınırlar çizmek gerekir." Arjantin revizyonist partisi MK Üyesi Vallarino, onbinlerce emekçiyi katletmiş, bütün hak ve özgürlükleri çiğnemiş askeri cuntayı şöyle değerlendiriyor: "Ordu içinde demokratik eğilimli ilerici unsurlar vardır... Videla, Massera...örneğin. Belli bir anlamda cuntanın tüm yönetici kadrosu." Arjantin revizyonistlerinin, faşist cuntayı desteklemesinin nedeni ise açık: Sovyet sosyal-emperyalistleri ile Arjantin faşistleri arasında gelişen ticari ilişkiler. Brejnev revizyonistleri, Birleşmiş Milletler'de Arjantin revizyonistleri! Birleşmiş Milletler'de Arjantin cuntasının cinayetlerinin kınanmasını önlüyor, veto hakkını kullanıyorlar. Arjantin revizyonistleri ise bunu ve faşist terörü öve öve bitiremiyorlar.

"ÜÇ DÜNYACI" REVİZYONİSTLER GERİ KALIR MI?

Ya 'Üç Dünyacı"revizyonistler! Baskı ve sömürünün artırılması karşısında onlar ne yapıyorlar? Sıkıyönetimi,,artan zulüm ve sömürüyü destekleyen tek 'Üç Dünyacı" Doğu Perinçek midir? Portekiz 'Üç Dünyacı'ları Lizbon Konferansı adı altında bir toplantı düzenlediler. Portekiz egemen sınıflarını, Avrupa tekelci burjuvazisinin siyasi temsilcilerini buraya çağırdılar. Onlardan övgüler topladılar. Portekiz 'Üç Dünyacı'ları sık sık grev kırıcılığı yaptılar. Turizm emekçilerinin ülke çapındaki grevine açıkça karşı çıktılar. Milli ekonomi sarsılıyormuş! Portekiz burjuvazisi, ücret artışlarını sınırlamak yolunda bir adımı mı attı. Arkadan iten Portekiz 'Üç Dünyacı"ları oldular. Portekizli 'Üç Dünyacı"lar, Portekiz hükümetinin bütün baskı tedbirlerini desteklediler. Portekiz "Üç Dünyacı"larının elebaşısı Gomes'in dediği gibi "eski Başbakan Mario Suarez'in partisi PSP, PKP/M-L (Üç Dünyacı" parti)'ye en yakın parti'dir.

REVİZYONİST İHANET ORTAKLIĞI: ŞİLİ VE İRAN

Bütün revizyonistler, aralarındaki çekişmeye rağmen, faşist zulmü desteklemek için birleşirler. Şili faşist cuntasının cinayetlerini dünya halkları unutmadılar. Bunu revizyonistler de iyi bilir. Ama gel gör ki, Sovyet sosyal-emperyalistleri kasım sonunda Şili faşizmine elli T-54 tankı satmak için anlaşma yaptı. Doğu Alman revizyonist yönetimi eli kanlı Pinoşe'ye 15 milyon dolar kredi açtı. 1973 darbesinden bu yana Sovyet revizyonistlerinin yürüttüğü sözde Pinoşe cuntasına karşı kampanyanın sahteliği açık değil mi? Çok geçmez, Pinoşe de, Brejnev'lerin dilinde yeni bir Videla olur. "Demokratik" ve "ilerici" eğilimler taşıyan bir "hükümet başkanı" kesilir.

Çin Komünist Partisi önderliği ise 1973'den beri yürüdükleri yolda geri dönülmez adımları son sıralarda attılar. Pinoşe darbesinden sonra Çin temsilcileri, Birleşmiş Milletler'de Pinoşe faşist cuntasının cinayetlerini kınayan karar tasarılarında hep çekimser kaldılar, ya da oylamaya katılmadılar. Daha sonraları Çin Büyükelçisi, Şili'den ayrılırken Pinoşe ile dostluğu uzun uzun övdü. El ele, kol kola fotoğraflar çektirdi. Geçen ekim ayında ise Şili Dışişleri Bakanı Kubilios, Pekin'i ziyaret etti. Çin Dışişleri Bakanı'nın kadehi "yoldaş" diye adlandırdığı bu faşist için kalktı. Çin revizyonist yönetimi, Şili faşist cuntasına 52 milyon dolarlık kredi açtı. Bu kredi de, Sovyet ve Doğu Alman kredileri gibi "halktan halka yardım" mı? 150 bin Şilili emekçinin katili Pinoşe cuntası, Sovyet ve Çin revizyonistleri ile hangi ortak temelde böylesine "dostane" ilişkiler geliştiriyor?

İran'da faşist Şah'a Sovyet ve Çin revizyonistlerinin sağladıkları desteğin özü de, revizyonizm ve emekçi halka düşmanlıktan başka bir şey midir? Binlerce emekçi katledilirken Brejnevler, Şah ile ticari ve kültürel anlaşmalar imzaladılar. Sıkıyönetim ilan edildiğinde Şah'ı tebrike ilk koşan Hua Guo-feng oldu.

ŞİŞESİ DEĞİŞİK REVİZYONİZM ZEHİRİ

Bütün bunlar birkaç örnektir. Ama revizyonizmin özü hepsinde aynı: Egemen sınıfların sömürü ve zulmünü savunmak. Şu ya da bu bahane ile devletin faşistleştirilmesini savunmak. Sözde Avrupa komünistleri için "devrim Lenin'in yıllarında kalmış"tır. "Üç Dünyacı"lara göre "işçi sınıfı milli ekonomiyi korumak için fedakarlıklar yapmalı"dır. Brejnev uşağı revizyonistler, faşist cuntaların akıttığı kan seline başını çevirip bakmaz bile. Önemli olan Brejnev ile ticari ilişkilerin gelişmesi ve düzenin ayakta kalmasıdır.

Bütün revizyonistler aynı iplikten dokunmuştur. Onlar, baskıların artırılmasını, bunalımın emekçilere yüklenmesini birlikte alkışlıyorlar. Devletin faşistleştirilmesini, faşist zulmü onaylıyorlar. Emekçilerin mücadelesini yatıştırmak ve onlara boyun eğdirmek istiyorlar. İşte bunun içindir ki revizyonizme, reformizme karşı mücadele edilmeksizin faşizme, devletin faşistleştirilmesine karşı mücadele edilemez. Türlü türlü maskeler arkasındaki halka düşman yüz açığa çıkarılmalıdır. Carillo, Berlinguerler, Vallarinolar, Gomes ve Perinçekler başka başka şişelere doldurulmuş aynı zehiri saçıyorlar: Revizyonizm! Emekçilere düşmanlık, egemen sınıfları ve emperyalistleri desteklemek. İşte onların görevi budur.

Egemen sınıflar sıkıyönetimle bunalımın yükünü halka yıkmak istiyorlar

Halklar sıkıyönetim sopasını da parçalıyor

Sıkıyönetim, ilan edilen tek ülke Türkiye değil. Peru'da, Nikaragua da, Şili'de, İran'da ve pekçok yarı-sömürge ülkede egemen sınıflar sıkıyönetim aracılığıyla halka saldırıyorlar. Almanya, İtalya gibi emperyalist ülkelerde ise tekelci burjuvazi yeni baskı yasaları çıkartıyor. Bütün bunlar, ücretlerin dondurulması, işten çıkarmalarla atbaşı gidiyor. Sıkıyönetim, bütün kapitalist, revizyonist dünyanın içine düştüğü derin bunalımdan ayrı tutulabilir mi?

Kapitalist-revizyonist dünyanın bunalımı kaçınılmazdır

Çağ, emperyalizm ve proleter devrimleri çağı. Yani kapitalizmin can çekiştiği çağ. Hangi ülkede tekelci burjuvazinin bir ayağı bunalım çukuruna düşmemiş? Kapanan fabrikalar, önlerinde yüz binlerce işsiz! Durmadan artan fiyatlar, dondurulan ücretler! Amerika'dan Avrupa'ya, Rusya'dan Polonya'ya hep aynı resim. Egemen sınıfların, bunalımın yükünü halka bindirmek için tuttukları yollar da aynı: Ücretlerin dondurulması, fiyatların ve vergilerin artırılması. Emekçi kitlelerin satın alma gücü düşüyor. Halk, bunalımın faturasını gönüllü öder mi? Grev, direniş dalgası iyice kabarıyor. Egemen sınıflar, emekçilerin kazanılmış haklarını gasbetmek, direnişini bastırmak için sıkıyönetim gibi birçok baskı aracını kullanırlar. Kapitalizmin bunalımının yükünü emekçilere iyice bindirmek için "teröre karşı yasa"dan, sıkıyönetime, revizyonistlerin imdada çağırılmasından askeri darbeye kadar pekçok araçla halka saldırırlar. Hele işçi sınıfı, siyasi taleplerini öne çıkarmaya görsün. Revizyonist, reformist ihaneti kırıp mücadelesini Marksist-Leninistlerin önderliğinde düzenin temeline yöneltmeye görsün. İşte o zaman tekelci burjuvazi sözde demokrasiyi biraz daha budar. Çağ kapitalizmden sosyalizme geçiş çağı. Egemen sınıflar, devrim korkusundan sıkıyönetime de sarılırlar, "teröre karşı yasa"ya da! Sıkıyönetim, sömürücü zalim sınıfların emekçiler üzerinde uyguladıkları baskı araçlarından birisidir. Ama kabaran mücadele dalgasını hangi baskı aracı durdurabilir?

Hua Guo-feng, Filbinger kadeh tokuşturuyor. Filbinger, Hitler'in hizmetinde çalışmış bir faşist yargıç. Şimdi Alman devletinin faşistleştirilmesinde önemli görevleri var!

Almanya'da «anti terör» yasası

Sıkıyönetim ilan edilmeyen yerlerde de tekelci burjuvazi, emekçilere karşı azgınca saldırıyor. Federal Almanya'da "anti-terör" yasası adı altında, yeni baskı tedbirleri geçen yıl parlamentoda kabul edildi. Almanya'da bu yasa, on yıldır görülmedik genişlikte grevlerin yaygınlaştığı sırada tezgahlandı. Yılın ilk aylarında 650 bin işçi greve gitti. Yıl sona ererken 120 bin çelik işçisi grevdeydi. İşçiler, daha yüksek ücret ve daha iyi çalışma koşulları için grevlere atıldılar. "Anti-terör" yasası, Almanya Komünist Partisi-ML'nin önderliğinde sınıf sendikacılığı hareketinin güçlendiği dönemde tezgahlandı. Bu baskı tedbiri ne getirdi? Polis, herhangi bir arama kararı olmaksızın herkesin evini basabilir, üstünü arayabilir. Tutukluların avukatlarıyla görüşmeleri istendiği kadar yasaklanabilir. "Solcu" olarak tanınanların kamu kuruluşlarında çalışmaları, öğretmenlik yapmaları yasaklanmıştır. "Anti-terör" yasası, Alman tekelci burjuvazisinin sözde demokratik devlet! hakkındaki yalanlarını açığa vurdu. Bu, devletin faşistleştirilmesi yolunda atılmış çarpıcı bir örnektir.

Alman tekelci burjuva devletinin "demokratik" baskı tedbirleri! Anti-terör Yasası ile emekçilerin direnişi kırılamayacaktır.

İtalya'da devletin faşistleştirilmesi

İtalya'da da tekelci burjuvazi "teröre karşı yasa" çıkarttı. Eski başbakan Aldo Moro, öldürüldü. O dönemde, işçi kitlelerinin daha iyi yaşama ve çalışma koşulları için mücadelesi giderek büyümekte idi. İşçi sınıfı, İtalya Komünist Partisi-ML önderliğinde giderek revizyonist çemberi kırma yolunda idi. Tekelci burjuvazi ve yardakçısı revizyonist parti, Aldo Moro'nun öldürülmesi ile birlikte işçi sınıfına saldırıyı artırdılar. Getirilen yasa, arama, ev basma gibi baskıları isteyen her polise tanıyor. Gerekirse anarşistleri arama adı altında bir şehire, kasabaya, mahalleye bütün giriş çıkış yasaklanıyor. Grev ve direnişleri yasaklama yetkisi de devlet sorumlularına tanınıyor. Ancak bu yasa da İtalya işçi sınıfının mücadelesinin gelişmesini önleyemedi. Devletin faşistleştirilmesi, şimdi binlerce işçinin direniş ve grev alanlarında toplanmasını engelleyemedi.

Peru'da sıkıyönetim ücretleri donduramadı

Sıkıyönetim baskıların artırılmasının bir aracıdır. Halk kitlelerine saldıran egemen sınıfların sopasıdır. Peru'yu alalım. Bu Güney Amerika ülkesinde uzun zamandır faşist cunta yönetimi sürdürüyor. Bu cunta, önceleri revizyonistlerin ve reformcuların desteğiyle sözde 'halkçı' ve 'solcu' maske ile emekçilere karşı baskı ve sömürüyü yürüttü. İşçi kitleleri buna kararlılıkla karşı koydular. Peru egemen sınıfları, uluslararası tekellerin örgütü IMF'nin önerisiyle geçen yıl ücretleri dondurmaya kalkıştı. Maden işçileri bunu kabul etmedi. Sözde ilerici cunta 45 bin maden işçisine karşı saldırdı. Sıkıyönetim ilan etti. Birçok işçi önderini tutukladı. Ancak bu kez, ülke çapında grev ve direniş dalgası büyüdü. Emekçiler, maden işçilerine destek oldular. Sahte halkçı cuntanın sıkıyönetimi para etmedi. Tutuklu işçiler serbest bırakıldı. Askeri cuntanın sıkıyönetimi, direniş dalgası karşısında ücretleri donduramadı, yasayı geri almak zorunda kaldı.

Peru işçilerinin güçlü direnişi sıkıyönetimi dize getirdi. Tutuklular serbest bırakıldı. Ücretler dondurulamadı.

Nikaragua'da silahlı direniş

Nikaragua bir Orta Amerika ülkesidir. Burada Somoza ailesi kırk yıldır Amerikan emperyalizminin emrinde faşist zulmü sürdürüyor. Geçen yıl halkın mücadelesi doğrudan faşist yönetime yöneldi. Somoza faşist diktatörlüğü çatırdamaya başladı. Somoza faşizmi işte o zaman sıkıyönetim ilan etti. Ancak faşist katliamlar, direnişi durduramadı. Nikaragualı yurtseverler şimdi elde silah Somoza diktatörlüğüne karşı çarpışıyorlar. Sıkıyönetim de faşist diktatörlüğü kaçınılmaz sonundan kurtaramıyor. Grev ve direniş, silahlı mücadeleye dönüşmüştür.

Sıkıyönetim, çöken ve çürüyen egemen sınıfların elindeki baskı araçlarından birisidir. Diğer baskı araçları gibidir. Her şeye gücü yetmez. Burjuvazinin hangi aracı, kitlelerin güçlü direnişini kırabilir? Hangi sıkıyönetim, sömürücü iktidarların yıkılmasını engelleyebilir? Egemen sınıflar, sıkıyönetim ve diğer araçlarla bunalımın yükünü iyice emekçilere yıkmaya çalışıyorlar. Ancak işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri, bu aracı da parça parça etmeyi bilirler. İran halkının direnişi, sıkıyönetimcilerin, şakşakçısı revizyonistlerin kulağına küpe olsun!

Gelecek emekçi kitlelerindir. Ne sıkıyönetim, ne zalimlerin başka bir sopası emekçi kitlelerin kararlı mücadelesini yatıştıramaz.

Tank, top, sıkıyönetim İran halkının mücadele selini durduramıyor

Sıkıyönetim komutanı Amerika'ya kaçtı. Şah'ın kendisi de heykeli gibi devrilmek üzere!

Şah'ın sonu geldi. Milyonlarca emekçinin seli Şah'ı boğuyor. İran'da sıkıyönetim var. Amerikan subayları ve casusları sıkıyönetimi yönlendiriyor. İran'da sıkıyönetim, onbinlerce emekçinin daha kanına girdi. Bu sıkıyönetim düzeni korumak için ilan edildi. "Birkaç bozguncuyu" susturmak için İsrail ordusundan işkence uzmanları istedi. İran halkı, faşist rejime karşı direndikçe sıkıyönetim bölgeleri genişletildi. Kum, İsfahan, Tahran, Şiraz faşizmin aracı sıkıyönetimin kitle katliamlarına sahne oldu.

Sonuç nedir? Halkın direniş selini hangi sıkıyönetim durdurabilir? Kahrolsun Şah! Kahrolsun Pehlevi Hanedanı! sloganları bütün emekçilerin dillerinde. İşçiler grevde, milyonlar faşist parlamentoya yürüyor. Sıkıyönetim de yetmedi. Başbakanlığa Genel Kurmay Başkanı getirildi. Halka karşı top ateşi açıldı, tanklar kullanıldı.

Hangi sıkıyönetim faşist Şah'ı kurtardı? Tahran sıkıyönetim komutanı nerede? Amerika'ya kaçtı! Genel Kurmay Başkanı nerede? İsviçre'ye kaçtı! Eli kanlı Şah da kaçmaya hazırlanıyor.

Tank, top, sıkıyönetim halkın mücadele selini durduramaz. Tarihi yapan halk, zalimleri er geç devirecektir. İşte Şah'ın sonu!

Ne sıkıyönetim, ne tank ve top, İran halkının güçlü mücadelesini bastıramadı.

Diyarbakır ve çevresinden Halkın Yolu saflarını terk eden devrimcilerin açıklamaları

Diyarbakır'dan on iki devrimci

Bizler uzun süre Halkın Yolu saflarında mücadele eden devrimcileriz.Oportünist Halkın Yolu şeflerinin TİKP'ye iltica etmelerinden sonra D.Halkın Yolu'nun revizyonist "Üç Dünya Teorisi"ni red temelinde gelişiminin onun geçmişte Aydınlık çöplüğünden ödünç aldığı siyasi tezleri reddedeceğini ve eklektizmi aşacağını düşünerek D.Halkın Yolu saflarında mücadele ettik.

Ama "Üç Dünya Teorisi" ne karşı yükselen mücadele sırasında yeni şeflerin de bu karşı-devrimci teoriye yüzeysel biçimde yaklaştıkları ve bu teoriyi lafta reddettiklerini oysa onun siyasi sonuçlarını hayata geçirmekte kararlı olduklarını anladık.

Merkezi görev konusunda revizyonist Aydınlık ve proleter devrimcilerin görüşlerini ortalayarak yarattıkları bakış açısı gerçekte diğer görüşlerle birleşince ortaya yeni revizyonizmin bütünlüklü bir kopyası çıkmaktaydı. Özellikle hakim sınıflar içinde liberal kanatlar arama çabaları bu görüşü daha da sistemleştiriyordu. Milli mesele konusunda ise hiçbir ilke yoktu. Hangi rüzgar daha sert eserse onun önünde boyun eğiyorlar ve bunu bölgeden bölgeye değiştiriyorlardı. Diyarbakır ve çevresinde de milliyetçi görüşler ağırlık kazandığından buradaki milli meselenin çerçevesini 'sömürge teorisi' çiziyordu.

Ayrışma döneminde D. Halkın Yolu şefleri geçmiş sol hareket konusunda da ikircikli bir hat izlediler. Ayrılmanın ilk günlerinde diğer konularda da siyasi görüşleri gözden geçirme sözlerini yayıyorlar, Şefik Hüsnü'nün çizgisine oportünist diyorlardı. Ama hemen ardından yeniden Aydınlık'tan aldıkları malzemeyi gün ışığına çıkarıyorlar ve Şefik Hüsnü'yü ve TKP'yi Marksist- Leninist ilan ediyorlardı.Onlar bu sorunu galiba tarihle ilgili ve önemsiz bir sorun gibi gördüler ama bu konudaki tutum o çizginin bugün de uygulanıp uygulanamayacağı sorununa bağlıydı. Yoksa tartışma TKP nin Komintern'e üye olup olmaması değil. Eğer bir çizginin doğru olduğuna karar verirseniz o çizginin organik bir devamı ve parçası olduğunuzu kabul etmek ve bu hattı sonuna kadar izlemek zorunda kalırsınız.Ama ne Halkın Yolu şeflerinin ne de D.Halkın Yolu şeflerinin bu konuda sağdan soldan çaldıkları görüşlerin dışında bağımsız bir inceleme ve araştırmaları yoktur. Onlar bu konuda da Aydınlık'ın iç gıcıklayıcı propagandasının önünde secdeye gelmişlerdir.

Birçok konuda tıpkı eskilerin olduğu gibi yenilerin de hiçbir görüşü yoktur. Türkiye devriminde sınıflar nasıl mevzilenmiştir, örgütlenme nasıl olmalıdır, devrim nasıl bir hat izleyecektir? Bütün bu sorular tabandaki devrimciler için olduğu kadar D.Halkın Yolu şefleri için de karanlıktır. Birçok konuda ise eklektizm ve dualizm hakim yöndür. Sağdan soldan toplanan düşüncelerin biraraya getirilmesinin sonucunda bundan iyisi de çıkamayacağı açıktır.

Halkın Yolu gibi D. Halkın Yolu'nun da ömrü tükenmiştir. Onu çanlandırmaya çalışacak hiçbir çaba sonuç vermeyecektir. Proletarya partisinin gittikçe yükselen bayrağı altında bütün devrimciler birleşeceklerdir. İşte bu gelişmeden hiç kimsenin kuşkusu olmasın.

Bütün devrimciler parti bayrağı altına. Tekkeleri yıkalım.

Diyarbakır-Griyan köyünden dokuz yoksul köylü ve öğrenci

Bizler bugüne kadar Halkın yolu saflarında mücadele eden devrimcilerdik. Revizyonist "Üç Dünya Teorisi"ne ve TİKP'ye iltihak eden şeflere karşı da D.Halkın Yolu saflarında mücadele verdik. Ama kısa bir süre içinde eskilerin yerini alan yeni şeflerin de ne 'Üç Dünya Teorisi"nin siyasi sonuçlarına ne de yeni revizyonizme kararlı bir biçimde karşı koyabileceklerini gördük. Üstelik onların devrimcilerin birliği ve partinin inşası gibi görevleri de hiçbir zaman ciddiye almadıklarını kavradık.

Yeniler de eskilerin izinden gitmekte, Aydınlık revizyonizminden aldıkları veya kopya çektikleri siyasetlerini değiştirmemekte ve onu reddetmeye yanaşmamaktadırlar. Merkezi görev, faşizm, geçmiş 'sol' hareketin değerlendirilmesi vb. konularda bütünüyle Aydınlık revizyonizminin damgası bulunuyor. Birçok konuda Halkın Yolu şeflerinin olduğu gibi D.Halkın Yolu şeflerinin de devrimcilerin önünü aydınlatacak hiçbir görüşleri yoktur. Veya birçok meselede de duruma göre tavır almaktadırlar.Bunun en iyi örneği Milli Mesele konusundaki görüşleridir.Bölgemizde milliyetçi görüşler hakim olduğundan onlar da hemen bu görüşlerin önünde boyun eğmekte 'Kürdistan'ın sömürge olduğunu' iddia etmektedirler. Oysa ülkenin başka yerlerinde bu konuda farklı görüşler savundukları da bilinmektedir.

Tıpkı eski Halkın Yolu şefleri gibi yenilerinin de devrimin ve partinin önünde birer engel olduğu artık gün gibi ortaya çıkmıştır.Gün parti bayrağının altında toplanma günüdür.Bu mücadeleyi sürdüren hareket bellidir. Devrimcilerin birleşmesi gereken mücadele platformu bellidir.

KAHROLSUN PROLETER DEVRİMCİLERİN BİRLİĞİ ÖNÜNDE DURAN TEKKELER !

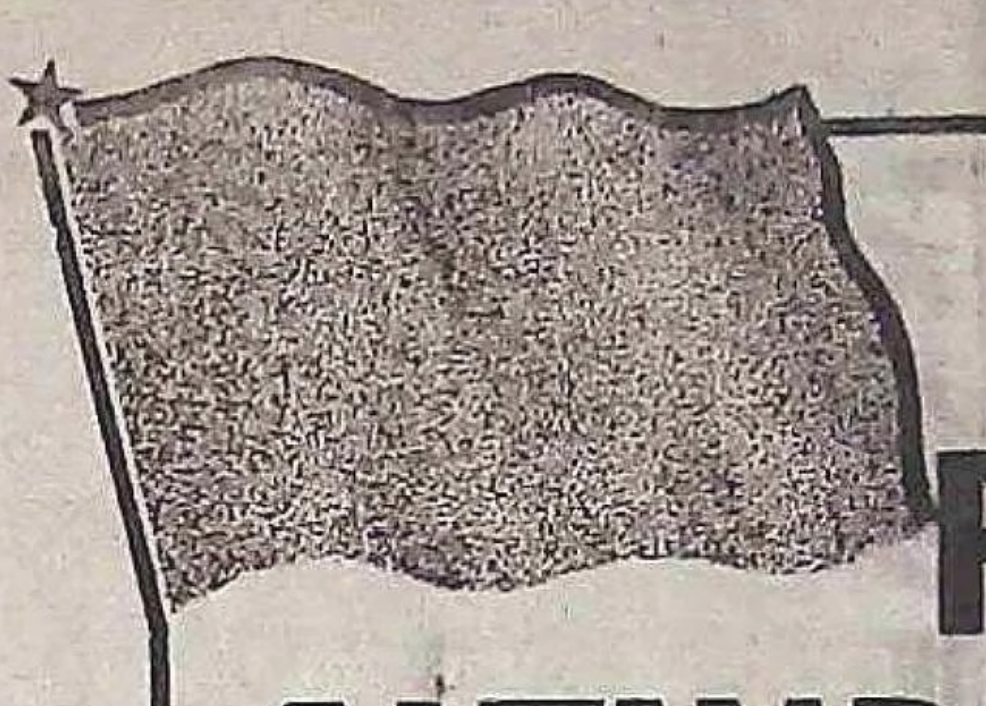

DEVRİMCİLER PARTİ BAYRAĞI ALTINDA TOPLANIYOR

yorumsuz

Halkın Kurtuluşu'nun peşinden giden herkese sesleniyoruz:

Bu başıbozuk, revizyonist çizgiyi izlemeyin ! Sizleri Sovyet sosyal-emperyalizminin ve Kontrgerillanın fedaileri haline getiren bu milli ihanet çizgisine karşı ayağa kalkın ! Büyük öğretmen Mao Zedung'a saldıranlara haddlerini bildirin ! Mao Zedung'un büyük devrimci yolundan yürüyün ve özeleştiri yaparak TİKP saflarına katılın!

Halkın Kurtuluşu adındaki revizyonist başıbozuklar çetesi parçalanmaya ve yıkılmaya mahkumdur. Burada tarih veriyorum. Çok geç değil, bu yılın sonuna kalmadan bir kere daha parçalanacaklardır. TİKP ve Aydınlık düşmanlığından başka bir programı ve faaliyeti olmayan bu karşı-devrimci çetenin önündeki gelecek,bugüne kadar olduğu gibi sürekli parçalanmak, ufalanmak ve en sonunda yokolmaktır. Revizyonizmin, halka karşı zorbalığın ve milli ihanetin varacağı başka bir yer yoktur.

doğu perinçek

Aydınlık (13 Eylül 1978)

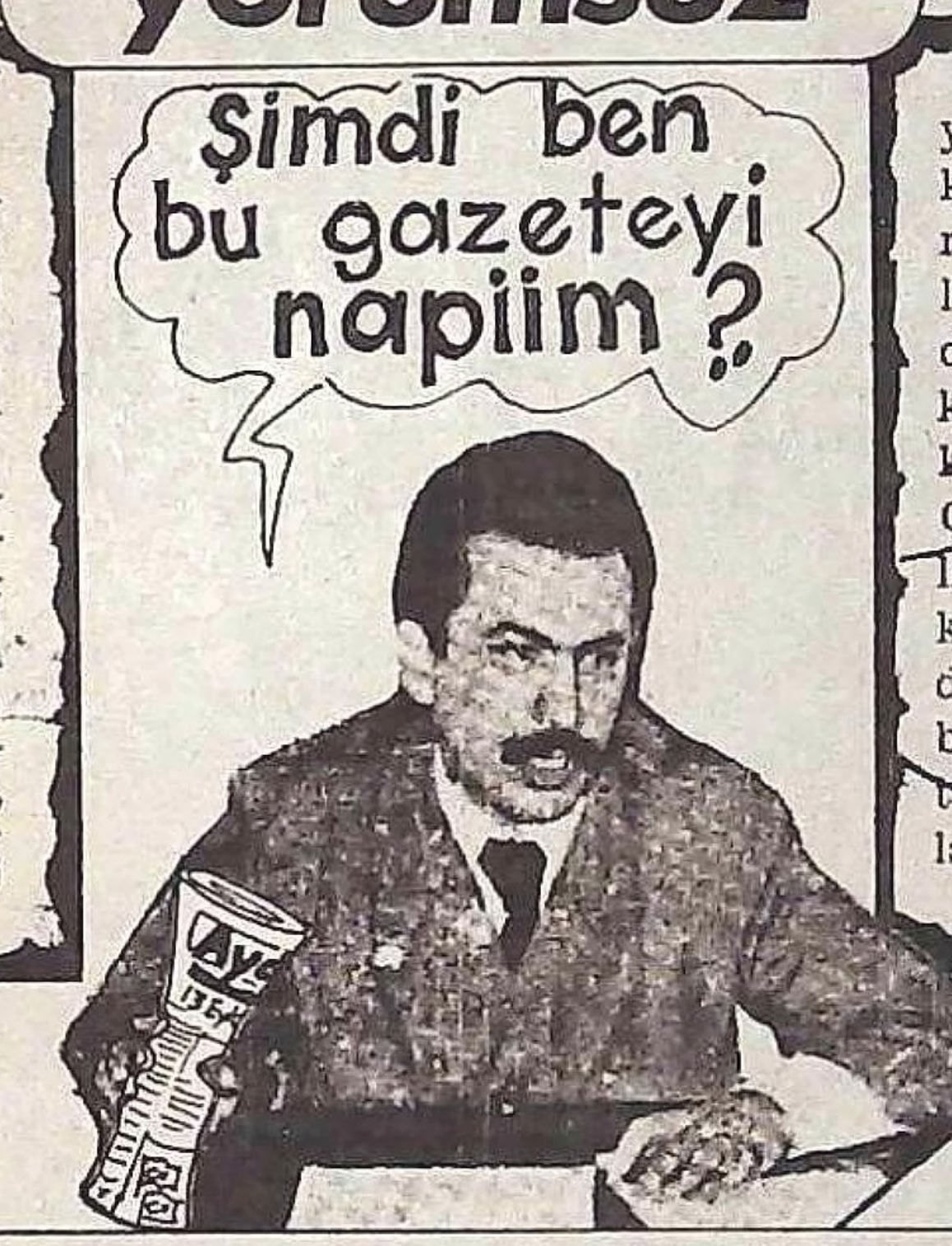
Şimdi ben bu gazeteyi napiim ?

H. Kurtuluşu elebaşıları gerçeklerin yerine yalanı koymaya çalıştıkları, kışkırttıkları bir avuç insanı Kontrgerillanın ve Rusya'nın fedaisi haline getirdikleri için halka karşı ağır şekilde suçludurlar. Hiç bir gelecekleri yoktur. Çünkü sırtlarını dayadıkları Kontrgerilla çöken bir kuvvettir ve geleceği yoktur. Çünkü aleti oldukları sosyal-emperyalistlerin bir geleceği yoktur. TİKP Başkanı Doğu Perinçek'in İzmir'de 9 Eylül'de belirttiği gibi yıl sonuna varmadan bir kere daha parçalanacaklardır. Aldattıkları insanlar uyanmaya ve devrim saflarına katılmaya devam edeceklerdir.

hasan yalçın

Kontr-gerilla Tunceli'de broşürü

Dicle'den bir devrimci

Halkın Yolu'nun baş çelişme, faşizm, geçmiş sol hareketin değerlendirilmesi, milli mesele vb. sorunlarda oportünist bir hat izlediğini görerek bu anti-parti tekkenin saflarını terk ettim.

Halkın Yolu bütün konularda Aydınlık dergisini önüne çekerek çeşitli konulardaki görüşlerini oluşturmuştur.Bütün meselelerin derinine inilip araştırıldığında Halkın Yolu'nun temellerinde Aydınlık'ın izlerine rastlanır. Ama onlar bütün bu gerçekleri bilmelerine rağmen bu çizgiyi gözden geçirmeyi ve onu inkar etmeyi reddetmişlerdir.

Dicle'de Aydınlık çetesi bulunmadığı için onların işlevlerini Halkın Yolu yerine getirmektedir. Proletarya hareketine karşı Aydınlık'ın ülke çapında yürüttüğü karşı-devrimci kampanyayı burada Halkın Yolu şefleri devam ettirmektedirler. Proletarya hareketinin gelişmesinin engellemek için her çareye başvurmaktadırlar. Proleter devrimci saflara katılanları tehdit etmekte, onlara karşı zor kullanmaktadırlar. Yalnızca bunlar bile onların yıkılmakta olduklarının açık işaretleri değil midir?

Halkın Yolu'nun yeni şefleri proleter devrimci harekete ne derece düşman olduklarını şu sözlerle bile ispat ediyorlar: "Bizim eski şeflerimiz Halkın Kurtuluşu'ndan daha Marksistti" Böylece onlar, Aydınlık'ın karşı-devrimci saflarına iltica eden döküntülerin yıllardır Aydınlık revizyonizmine karşı yılmaz bir mücadele veren Halkın Kurtuluşu'ndan daha devrimci olduğunu söylemek istiyorlar. Açıkçası yeni şefler tıpkı eskileri gibi gönüllerinde yatan aslanın Aydınlık olduğunu itiraf ediyorlar, Aydınlık'a olan hayranlıklarını dile getiriyorlar.

Ben bu saflarda kaldığım sürece Aydınlık revizyonizmine hizmet ettiğimi kavramış bulunuyorum. Bütün arkadaşlarıma ve Halkın Yolu saflarında hâlâ kalmakta direnen,onu düzeltebileceklerine inanan devrimcilere seslenmek istiyorum: Bugün D. Halkın Yolu'nda kalmak Aydınlık'a hizmetle,bütün revizyonistlere ve anti-parti engellere hizmetle aynı anlama gelir.Oportünist barikatları yıkın ve proletarya hareketini güçlendirin.

YAŞASIN

MARKSİZM-LENİNİZM !

YAŞASIN

PARTİ BAYRAĞI !

Ergani'den dört devrimci:

Biz bugüne kadar Halkın Yolu ve D.Halkın Yolu saflarında mücadele ettik. Ancak bugün geldiğimiz noktada devrimci mücadelenin gelişmesi ve özellikle de revizyonist "Üç Dünya Teorisi" üzerinde yoğunlaşan tartışmalar bizi bu çizgiyi yeniden araştırmaya götürdü. Bu incelemelerimiz sonucunda en kısa ifadeyle şu noktaların bütünüyle oportünist bir hat oluşturduğunu gördük:

1-Baş çelişme konusunda Halkın Yolu'nun anlayışının temelde "Üç Dünya Teorisi"nden ve bunun ülkemizdeki temsilcisi Aydınlık revizyonistlerinden kaynaklandığını,hakim sınıfların bir kesimiyle ittifakı savunduklarını kavradık.

2-Faşizm konusunda Halkın Yolu ve D.Halkın Yolu'nun muğlak görüşleri arasında esasta bu noktada da revizyonistlerden ödünç aldıkları düşünceler onlara yol göstermiştir. Utangaç da olsa onlar hakim sınıfların bir kesiminin liberal olduğunu belirtmişlerdir.

3-Geçmiş 'sol' hareketin değerlendirilmesi konusunda da başvurdukları kaynak Aydınlık revizyonistleri olmuştur. Onlar bu konuda da Şefik Hüsnü TKP'sini Marksist olarak değerlendirmekte, kanıtlarını da Aydınlık'tan almaktadırlar.

4-Milli mesele konusunda ise hiçbir ciddi programları yoktur.Her yerde nabza göre şerbest vermektedirler.

Kısaca bu nedenlerden dolayı oportünist barikatları aşıyor ve proletarya hareketinin saflarına katılıyoruz.

Diyarbakır'dan bir devrimci

Halkın Yolu saflarında revizyonist "Üç Dünya Teorisi" üzerindeki tartışmalar yoğunlaştığı zaman Halkın Yolu'nun bütün tabanı bu karşı-devrimci teoriye karşı çıkıyor ve yeni bir ideolojik siyasi çizginin ortaya çıkarılması gereğini belirtiyorlardı.

Halkın yolu'nun eski şeflerine karşı mücadele içinde bazı bölgesel şefler eski durumlarını koruyabilmek için tabanın çoğunluğundan yana gözükmek için, yalnızca bu nedenle bir tutum takındılar. "Üç Dünya Teorisi" gündeme geldiği zaman bu mücadeleden daha büyük şefler olarak ortaya çıkma hesabı yaptılar.Onlar devrimci görevleri yerine getirmek yerine tam anlamıyla pusuya yattılar ve çoğunluğun ne diyeceğini beklediler, açık tavır almaktan uzun bir dönem kaçındılar. Ama ezici çoğunluk bu revizyonist teoriyi reddedince, bu mücadelenin en önünde kendileri yer almış gibi yine öne geçtiler. O güne kadar her alanda izlenen oportünist çizginin bütün günahlarını TİKP'ye iltica eden şeflere yüklediler, bu sorumluluk içindeki kendi paylarını titizlikle gizlemeye çalıştılar. Tabandan yükselen devrimci muhalefeti seslerine 'yapacağız', 'edeceğiz' gibi cevaplar veriyorlardı. Oysa tabandaki devrimciler bütün çizginin yeniden gözden geçirilmesini talep ediyor,'Üç Dünyacı' bir maya ve menşevik bir anlayışla yaratılan Halkın Yolu'nun oportünist hattını reddetmenin gereğini vurguluyorlardı. Ama şefler burjuva politikacıları gibi verdikleri sözleri tabanın haklı tepkisini söndürmek ve zaman geçirmek için kullandılar.

Şeflerin yeni bir çizgi yaratma gibi ne niyetleri ne de çalışmaları vardı. Üstelik aralarında boşalan mevkileri kapmak için akıl almaz bir mücadele de başlamıştı.

Ama bu durum uzun sürmedi. Tam koltuklarına oturduklarını zannettikleri an bunların çatırdadıklarını duydular. Çünkü birlik ve devrim isteyen tabanın bu kariyerist şefleri sırtlarında taşıyacak ne zamanı ne de sabrı kalmıştı.

Bu dönemde benim de içinde bulunduğum bir grup arkadaş Halkın Yolu'nun oportünist çizgisini reddediyor ve proleter devrimcilerin çeşitli konularda ortaya koydukları siyasi tezleri savunmaya başlıyorduk. Ama henüz tutumumuz geriydi ve yalnızca bu görüşler ışığında çizgimizin gözden geçirilmesinin propagandasını yapıyorduk. Ama bu tabandaki bütün devrimcilerin genel isteği olduğundan dolayı birçok arkadaş bizimle birleşti, kendiliğinden geniş bir çevre ortaya çıktı. Şefler bu devrimci kabarışı önlemek için hemen bizi uzaklaştırdılar.

Proleterya hareketiyle temasa gelişim savunduğum düşünceleri daha da sistemli bir hale getirdi. Proletarya hareketinin ideolojik ve siyasi hattının bütünlüklü bir çizgi olduğunu kavradım. Özellikle de parti gibi yüce bir görevin ne olduğunu anladım. İçinde bulunduğumuz durumun devamını savunmanın yalnızca parti inşasının önünde kötü bir engel olarak kalmayla aynı anlama geleceğini kavradım.

Üç yılı aşkın bir süre Halkın Yolu içinde mücadele etmiş ve onların bir çok konudaki tezlerine karşı çıkmıştım. Ama bu görüşlerde de yanlış noktalar vardı. Şimdi bu karşı çıkışımı proleter devrimci çizgiyle karşılaştırıyor ve geçmişte savunduğum oportünist tezleri eleştiriyorum.

Bütün devrimcileri,halen kararsızlık içinde olan bütün arkadaşlarımı grup ruhunu kırarak proletarya hareketi saflarında birleşmeye çağırıyorum. Ayrıca şuna inanıyorum ki çok kısa bir süre içinde proletarya hareketinin önündeki bütün engeller yıkılacak ve parti bayrağı birleşen devrimcilerin elinde daha yükseklere çekilecektir.

Aydınlık-TİKP'den

Beşikdüzü'nden bir devrimci:

1978'e kadar Halkın Yolu saflarında mücadele eden bir devrimciydim. Ancak Halkın Yolu şeflerinin bu tarihlerde Aydınlık saflarına katılmaları üzerine tepeden inme bir şekilde bize de "Üç Dünya Teorisi"ni kabul ettirdiler.ve toptan TİKP saflarına katıldık. 1978 ortalarından bu yana bu saflarda geçirdiğim süre içinde halka ve devrime hizmet ettiğimi zannediyordum. Ama bugün halkın düşmanlarına karşı değil,halka ve onun devrimci siyasi hareketlerine karşı mücadele ettiğimi anlıyorum

TİKP saflarında kaldığım süre içinde bütün iyi niyetimle bu siyasi hareketin başarısı için mücadele ettim. Aydınlık gazetesinin daha iyi dağıtılması ve satılması için gayret sarfettim. TİKP'nin siyasi çizgisini çevreme yaymak için mücadele ettim. Ama şimdi bütün bu çabalarımın karşı-devrime hizmet ettiğini anlıyorum. Ve bu çeteden elimi çekiyorum.

Tepeden inme bir biçimde kabul etmek durumunda kaldığımız revizyonist 'Üç Dünya Teorisi" beni her siyasi dönemeçte çıkmazlara soktu. Karşılaştığım her yeni sorun karşısında devrimci teorinin ve devrimci mantığımın kabul etmediği siyasi tutumlar almak zorunda kaldım. Ama bu ikilem beni bu teoriyi yeniden inceleme zorunda bıraktı. Bu incelememin sonunda bu teorinin Çin'in revizyonist önderliğinin yeni bir süper devlet olma hayalleriyle birleştiğini, onların bu hayallerine hizmet eden pragmatist bir teori olduğunu kavradım.

Revizyonist Çin parti önderliğinin dünya çapında bir emperyalist blokla girdiği yakın ilişkiler, dünya halklarının devrimci mücadeleleri karşısında gerici yönetimleri desteklemeleri ve son olarak Çin'de görülen ve ancak revizyonist - kapitalist dünyaya has özellikler bu karşı-devrimci teorinin pratikteki yansımalarıdır.

'Üç Dünya" revizyonizminin Türkiye şubesi TİKP revizyonistlerinin siyasi çizgileri de bu teorinin nasıl karşı-devrimci bir öze sahip olduğunun en iyi delilidir. Onlar faşistlerle gerçek bir balayı yaşarken öte yanda başta proletarya hareketi olmak üzere bütün halk güçlerine düşmanlık gütmekte ,devrimci siyasi hareketleri ezmek veya bunları devlet güçlerinin eliyle ezdirmek için bitmez tükenmez bir çabanın içine girmektedirler. Adana ve Tunceli'de üç proleter devrimciyi katlederken aynı anda faşist cinayet çeteleriyle girdikleri ilişkiler bunun en iyi delilidir.

Bugün bu gerçekleri bütün çıplaklığı ile görüyor ve kendisine Marksizmi rehber etmiş olan Halkın Kurtuluşu'nun devrimci çizgisini benimsiyorum. Bütün devrimciler Parti Bayrağı altında toplanalım.

Malatya DGB yönetim kurulu eski üyesi

Dört ay kadar önce Aydınlık-TİKP revizyonizminin gerçek yüzünü görerek bu karşı-devrim saflarını terk ettim. Araştırmamı derinleştirdikten sonra Parti Bayrağının devrimci çizgisi altında devrimcilerle birleştim. Ancak TİKP çetesinden ayrıldıktan sonra bazı hatalarım oldu. Benim gibi Aydınlık çetesinden ayrılmış ama aynı hatayı işleyen çok sayıdaki devrimciyi uyarmak için tecrübelerimi anlatmak istiyorum.

Aydınlık saflarından ayrıldığım halde bir süre onlarla uzlaşma çizgisi izledim. Onlar ısrarla benim TİKP'den ayrılmamla ilgili herhangi bir açıklama yapmamı engellemek istiyorlardı. Bütün endişeleri TİKP saflarını terk eden çok sayıda devrimcinin varlığından diğer devrimcileri haberdar etmemekti. Herşeyden önce Aydınlık saflarını terk etmiş ama henüz bu çeteyle bağlarını kesmemiş olan insanları ve hâlâ bu saflarda revizyonizmin onların üzerine döktüğü ölü toprağını atamamış ama devrim isteyen insanları uyarmak isterim.

Çin revizyonistlerinin ülkemizdeki kuyrukçuları TİKP revizyonistleri en başta proleterya ile burjuvaziyi aynı kefeye koyarak sınıf işbirliği çizgisini açıktan savunuyorlar. Örneğin Hasan Yalçın adlı TİKP şefi açıkça "İran şahının 'Türkiye proletaryasının devrimci hareketi'nden daha devrimci olduğunu ve desteklenmeye layık bir siyasi akım oluşturduğunu" rahatlıkla söyleyebiliyor. Onlar ayrıca emperyalistler arasında da 'iyi' ve 'kötü' emperyalist ayrımları yaparak 'ikinci dünya' adı verdikleri Avrupalı emperyalistlerin yanında ABD gibi bir süper devlet le ittifaka sözde teorik bir gerekçe de buluyorlar. TİKP şefleri sözde emperyalistler arasındaki çelişkilerden yararlanma adı altında başta ABD emperyalizmi olmak üzere batılı emperyalist ülkelere karşı uşaklık politikası izliyorlar.

Aydınlık revizyonistleri 'Türkiye devriminin yolu 3.Dünya savaşından geçiyor' diye tutturmuş gidiyorlar. Bu gerekçe altında hem Türkiye devrimi 3. bir emperyalist savaş çıkana kadar erteliyorlar hem de tıpkı efendileri Çinli revizyonistler gibi yeni bir emperyalist savaşın çıkması için durmadan kışkırtıcılık yapıyorlar. Türkiye halkına ellerini kollarını bağlayıp oturmasını ve emperyalist sömürüden kurtulmak, feodalizmi yıkmak için beklemelerini vaaz ediyorlar.

45 milyonluk halk ve bütün gençlik gibi sloganların çerçevesinde eksilerle artıları aynı yerde toplama niyetlerini açığa vuruyorlar. "Şebekesi olan herkesin okula girmesi" şiarı altında faşistlerin halk gençliğini katletme özgürlüğünü vurguluyorlar. Adana ve Tunceli'de halk gençliğinin devrimci önderlerini katlederken bir yandan da faşistlerin cenazelerine çiçek yolluyorlar. Malatya'da ölen faşist bir boksörün cenaze törenine onların çelenk gönderdiklerini bütün Malatya halkı biliyor.

Bu çetenin Türkiye işçi sınıfının ve halkının çıkarlarının savunmak diye bir sorunlarının olmadığını artık dost da görüyor düşman da.Çin revizyonizminin ülkemizdeki bu uşağına devrimciler gereken dersi verecektir.

Bütün devrimcilere yeni revizyonizmin barikatlarını yıkmaları için sesleniyorum.

Ergani'den bir işçi

(Lise-Der eski yönetim kurulu üyesi)

Geçmişte Halkın Yolu saflarında mücadele eden bir devrimciydim. Ayrılık sırasında D.Halkın Yolu'ndan yana bir tutum takındım.Ama bu tekkenin oportünist çizgisinden dolayı tekke içinde kaynayan cadı kazanı hiçbir dönem son bulmadı.Bir grup arkadaş da bu gruptan ayrılarak ayrı bir hareket olmaya çalıştılar. Ama bu grupda da hâlâ eski çizginin oportünizminden etkilenen birçok şef vardı. Bir kısmı Halkın Yolu'ndan uzaklaştıkları halde hâlâ Halkın Yolu çizgisini savunmaya devam ediyorlardı. Birçok devrimciyle birlikte ben de proleter devrimci harekete yöneldim. Onu inceledik ve Türkiye devriminin yolunu çizdiğini kavradık.

Halkın Yolu hareketi, ortaya çıktığından bu yana devrimcilerin birliği ve birleşik, güçlü bir partinin önünde sürekli bir engel olagelmiştir. O her dönemde proleter devrimcilere karşı düşmanlık körüklemiş ve Aydınlık revizyonizmine köprü olmuştur.

Halkın Yolu ve onun her alandaki takipçisi D.Halkın Yolu her görüşünü Aydınlık revizyonizminden aldığı 'ilhamla' geliştirmiş,bu revizyonist karşı-devrimci çizgiyi kendine rehber edinmiştir.Sınıf işbirlikçisi çizgi Halkın Yolu'nun ideolojik ve siyasi hattına damgasını vurmuştur.

Ama artık barikatlar yıkılmaya başlamıştır. Halkın Yolu'nun çamurdan barikatı da daha şimdiden her yanından çökmüştür ve çökmeye devam edecektir. Devrimciler tekkeleri yıkmaya kararlıdır.

KSD'den

Ankara Cebeci'den beş devrimci

Biz bir süre için KSD saflarında yer alan devrimcileriz. Ancak uzunca bir süre devrimci teoriyi inceledikten sonra bu safları terk ediyor ve Türkiye devrimini zafere ulaştıracağına inandığımız Parti Bayrağı altında proleter devrimcilerle birleşiyoruz.

KSD şefleri biraraya getirdikleri insanları belli bir siyasi temel üzerinde değil ahbap-çavuş ilişkilerine dayanarak tutmaktadırlar. Tabanlarına sürekli olarak proleter devrimci hareket konusunda düşmanlık tohumları ekmektedirler. Bu doğrultuda uzun bir süre bizi de proleter devrimci harekete karşı düşmanca duygularla eğittiler.

Bugün ülkemizde AP ve MHP'den farklı olmayan TİP, T'K'P ve TSİP gibi partiler ve diğer Rus yanlısı revizyonist gruplar KSD şeflerinin en yakın dostlarıdır. Onlar sık sık halk gençliğinin birliğinden söz ederler ama yine de bu revizyonist grupçukların peşlerinden ayrılamazlar.

Dünya halklarının baş düşmanlarından biri olan Rus sosyal-emperyalistleri bu baylar için 'kadı kızında da bulunabilecek hataları olan' devrimci ve sosyalist bir ülkedir.

KSD şefleri demokratik devrimin lafazanlığını yapmalarına rağmen, gerçekte demokratik devrimi de reddetmektedirler. Onlar Türkiye'nin yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülke olduğunu bütün tahlilleriyle kabul etmediklerini göstermişlerdir. Elbetteki devrimin yolu konusunda da çizdikleri çizgi de bu tahlillere bağlı olarak karmaşık ve anlaşılmazdır.

Bütün devrimcileri küçük-burjuva tekkeleri terk edip proletarya hareketinin saflarında toplanmaya çağırıyoruz.

Halil Tunç

Bugüne kadar ilan edilen bütün sıkıyönetimleri canı gönülden destekledi. Çeyrek yüzyıla yakın bir süredir Türk-İş'in yönetici organlarında görev alan Halil Tunç bu dönem içinde 5-6 kez ilan edilen sıkıyönetimlerin en hararetli savunucusu oldu.

Sıkıyönetimin baş destekçileri: Sendika ağaları

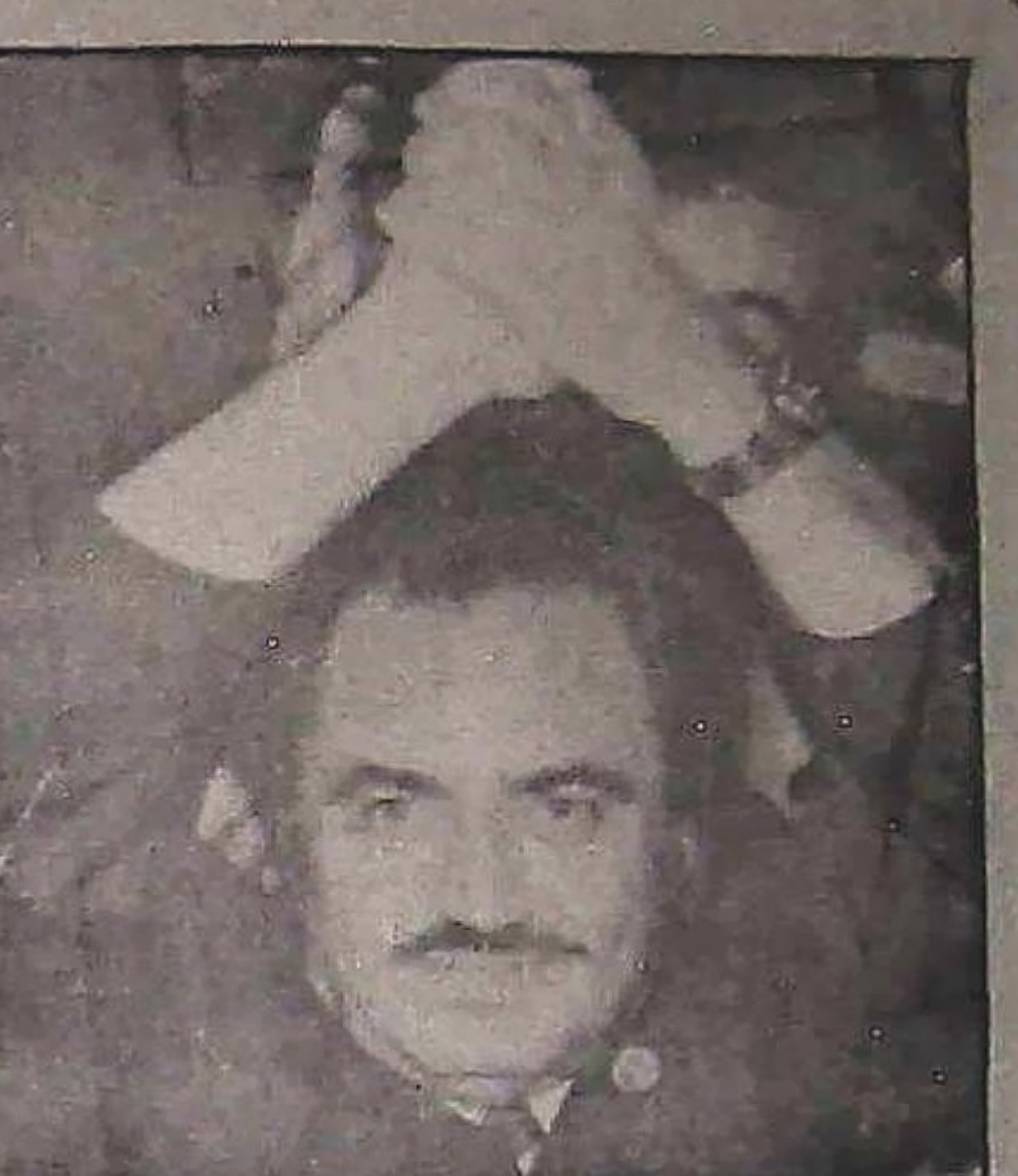

Kemal Türkler

Yüzündeki sosyalist maskesi yırtılınca onun da her dönemde sıkıyönetimlerin destekçilerinden olduğu görüldü. 12 Mart sıkıyönetiminde sıkıyönetim paşalarına sendikal eyleme karışmadıkları için teşekkür ediyordu. 1974'de ise Kıbrıs işgalini desteklemek için şu yukarıda kaldırdığı elleriyle aynı sıkıyönetim paşalarına işçilerin alınterleriyle birikmiş milyonlarca lirayı teslim ediyordu.

● **Sıkıyönetimim ilanı sendika ağalarının gerçek yüzlerini bir kez daha açığa çıkardı. MİSK'den DİSK'e kadar bütün sendikaların ağaları sıkıyönetimi şu veya bu ölçüde desteklediklerini açıkladılar**

● **Cumhuriyet tarihinin 15 yılı sıkıyönetim altında geçti. Her sıkıyönetim işçi sınıfına grevlerin ve direnişlerin yasaklanmasını getirdi. Her sıkıyönetim işçilerin ve tüm emekçilerin sırtına yeni yükler bindirdi**

Sıkıyönetimin ilan edilmesi sendika ağalarının gerçek yüzlerini bir kere daha açığa çıkardı. Türk-İş ve MİSK'li sendika ağaları sıkıyönetimi açıkça desteklediklerini ilan ederken, keskin devrimci geçinen DİSK'in sendika ağaları biraz nazlandıktan sonra aynı yola girdiler.

Aralarında sözde derin düşünce ayrılıkları olan bu her soydan sendika ağası takımının sıkıyönetimi desteklemekte birleşmeleri işçi sınıfımızın gözünde yeni değildir. Çünkü ne zaman sıkıyönetim ilan edilse, normal zamanlarda sıkıyönetime kesinlikle karşı olduklarını, sıkıyönetimin patronların işine yarayan bir araç olduğunu ilan edenler de dahil faşist, reformist, revizyonist, oportünist her soydan sendika ağası takımı, sıkıyönetim ilan edilince "sıkıyönetimin milletin bütünlüğü, demokrasimizin güçlendirilmesi, devletin kurtarılması vb." nedenlerle bir zorunluluk olduğunu, "sıkıyönetimin işçilere ve diğer emekçi sınıflara karşı değil, vurguncular, aracılara, karaborsacılara karşı ilan edildiğini" söylemeyi ve bu militarist terör aygıtını desteklemeyi adet haline getirmişlerdir. Bunların "ilerici" geçinen takımı ise, son sıkıyönetim ilanında olduğu gibi, daha da ileri giderek, sıkıyönetimin faşist odakları dağıtacağını, faşist baskı ve terörü ortadan kaldıracağını iddia edecek kadar yollarını şaşırırlar. Sıkıyönetimin, onların dediği gibi faşistlere, patronlara değil, devrimcilere, ilericilere, demokratlara daha da ötesi doğrudan emekçi sınıflara saldırdığı gözlerden gizlenemeyecek hale gelince de bu sıkıyönetim yardakçıları düşüncelerinden caymazlar, suçu sıkıyönetime değil de, sıkıyönetime karşı çıkan "aşırı unsurlara" yasaklara uymayanlara yükleyip sıkıyönetimi aklamaya çalışırlar. Ama hedef daha da genişleyip terörün ucu kendilerine de dokunmaya başlayınca, telaşla sıkıyönetime akıl yağdırmaya başlarlar: "Sıkıyönetim yanlış hedeflere saldırmaktadır, böyle giderse tecrit olur, esas buraya değil, şuraya saldırmalıdır vb."

Bugün geçmiş yıllarda sergilenen bu güldürü yeniden sahnelenmektedir. "Demokratik ve özgürlükçü" bir sıkıyönetimin daha sendika ağaları tarafından saygı ile selamlandığına tanık olmaktayız. Bunlara göre, eğer aşırı unsurlar faşistlerin oyununa gelip sıkıyönetimin hedefini saptırmazsa, yasaklara harfiyen uyarlarsa sıkıyönetim "faşist odakları dağıtacak ve demokrasimizi güçlendirecektir! Bunun için de bir süre sıkıntıya girmeye değer!"

Ama ne var ki, egemen sınıfların içine düştükleri bunalım öyle birkaç sıkıyönetimle atlatılacak gibi değildir. Daha sıkıyönetimlerden biri bitmeden ötekini tezgahlamak için dolaplar çevrilmeye başlamak zorunda kalmaktadırlar. Bu silahın bu derece sık kullanılmak zorunda kalınışı da bu egemen sınıfların gönüllü uşaklarını güç duruma düşürmektedir. Ama bunlar güçlüklerden yılan uşaklardan değildir. Onun içindir ki, bunca deneyden sonra bile, bu karşı-devrimci çete işçilerin karşısına geçip, sıkıyönetimin bitmek bilmeyen faziletlerini sayabilmekte ve onu desteklediğini ilan edebilmektedir.

Oysa, 55 yıllık Türkiye Cumhuriyetinin 14 yıldan fazla bir dönemi resmi sıkıyönetim altında geçmiştir. (Gayriresmi sıkıyönetimleri, sivil sıkıyönetimleri bir yana bırakıyoruz). Ve yaşayan herkes bilmektedir ki bu dönemler, emekçi sınıflar üstündeki baskı ve terörün birkaç kat arttığı dönemler olmuştur. Bu nedenledir ki, biz bu yazımız çerçevesinde (1960 öncesi sıkıyönetimleri bir yana bırakarak) bu ağa takımı tarafından her seferinde "ilerici", "işçi sınıfından yana" ilan edilen 1960 ve sonrası sıkıyönetimlerin işçi sınıfının sendikal eylemi karşısındaki tavrını sergileyeceğiz.

1960 Sıkıyönetimi

1960 sıkıyönetimi, her soydan reformcu, revizyonist sendikacı tarafından Menderes-Bayar diktatörlüğünün yıkıldığı (bu bazılarına göre faşist diktatörlüğün yıkılışı, bazılarına göre de demokrasimizin bir üst düzeye yükselişidir!), emekçi sınıflara yeni demokratik haklar tanıyan 27 Mayıs sözde devriminin sonrasında gelen bir sıkıyönetim olarak değerlendirilmektedir. Ve amacı, Bayar-Menderes diktatörlüğünün anti-demokratik kalıntılarını tasfiye etmektir. Bunun için de "ilerici" "demokratik" bir uygulamadır! Ama gerçekler bu iddiaların tersidir. Nasıl ki, 27 Mayıs hareketi faşist diktatörlüğün yıkılışı değil, tersine 1959'lardan itibaren yükselmeye başlayan halk hareketi karşısında faşist diktatörlüğün kendi içindeki bunalımdan çıkmak için başvurduğu bir operasyonsa, 1960 sıkıyönetimi de bu politikanın bir devamı idi. Ve amacı, başta işçi sınıfı ve halk gençliğinin yükselen eylemini zapturapt altına almayı amaçlıyordu. Zaten sıkıyönetimin ilk işi de bütün gösteri ve direnişleri yasaklamak oldu.

Bu dönemde işçi sınıfımızın grev ve toplusözleşme hakkı sözkonusu değildir. Ama buna rağmen 1959 yılı birçok grev ve direnişin yükseldiği yıl olmuşken 1960'da hiçbir grev ve direniş görülmez. Bunun nedeni işçilerin isteklerine kavuşmuş olması değildir. Tersine, işçiler içinde sendika ağaları tarafından yayılan hayaller ve sıkıyönetimin yarattığı terör ortamıdır. Nitekim 1961 yeniden işçi eylemlerinin yükseldiği yıl olur. Çünkü patronlar sıkıyönetimin yarattığı havadan yararlanarak çok sayıda işçiyi sokağa atarlar, işçiler üzerindeki sömürü ve baskı giderek artar. Bu da sendika ağalarının 27 Mayıs ve sıkıyönetim hakkında yaydıkları hayallerin bir ölçüde de olsa yıkılmasına, işçilerin haklarını almak için yeniden mücadeleye atılmalarına neden olur. Patronların işten atmaları ve baskıları o kadar artar ki, bunu protesto etmek isteyen işçiler İstanbul ve İzmir'de birçok gösteriler düzenlerler. Bunların içinde en önemlisi işten atmaları protesto, ücretlerin yükseltilmesi ve grev hakkının yasallaştırılması için yapılan ve yüz binden fazla işçinin katıldığı İstanbul mitingidir ki, miting sırasında sıkıyönetim, mitingin düzenleyicisi 10 işçiyi tutuklar.

Burada şunu belirtelim ki, 1961 Anayasasına grev ve toplusözleşme hakkının konmuş olması her soydan sendika ağasının iddiasının tersine, 27 Mayısçıların bir lütfu değil, sıkıyönetimin bütün baskı ve terör ortamına rağmen işçi sınıfımızın güçlü direnişlerinin sonucu olmuştur.

1970 Sıkıyönetimi

1970 Haziranında 274-275 Sayılı Sendikalar Yasasının geriye doğru değiştirilmek istenmesine karşı işçiler ayağa kalktılar. 15-16 Haziranda ülkenin her yanında yüzbinlerce işçi eyleme girişti. Eylem, DİSK'in reformist, revizyonist sendika ağalarının çizdiği sınırları aşınca, korkuya kapılan sendika ağaları, eylem 16 Haziran günü doruğundayken, işçiler polis ve askerle boğaz boğaza mücadele ederken "işin içine aşırı unsurlar karıştı, eylem kontrolumuzdan çıktı" gerekçesiyle Valiliğe teslim oldular. Aynı gece sıkıyönetim ilan edildi. Sıkıyönetimin açık gerekçesi, bir "ihtilal" provası olarak nitelenen işçi eylemlerini bastırmaktı. Ama buna rağmen bütün sendika ağaları sıkıyönetimi sevinçle karşıladılar. Özellikle reformcu ve revizyonist sendika ağaları, "sıkıyönetimin patronlardan ve hükümetten hesap soracağını" ilan ettiler. Çünkü, "milli kurtuluşçu ve devrimci Türk Ordusu geleneğine uygun olarak işçi sınıfının yanında yer alır"dı. "Ordu-İşçi el ele" yaygarası tüm revizyonist-reformist oportünist mihraklardan yükseldi. Sıkıyönetim mahkemelerine güvenler sunuldu. Olayların "sorumlusu" olarak "aşırı unsurlar" ve sendikacıların direktiflerine uymayan işçiler gösterildi.

İşte 1970 sıkıyönetimi. İşçiler için yine cop ve dipçik.

Evet, ordu "devrimci geleneğine!" uydu, militarist-faşist terör ortalıkta boy gösterdi. Daha ilk uygulamalar bütün hayallere bir darbe indirdi. Yüzlerce işçi gözaltına alındı. Pek çoğuna işkence edildi. Salt 15-16 Haziran olaylarına katıldıkları gerekçesiyle 1173 işçi önderi başka işyerlerine de alınmaması kaydı ile işten kovuldu. Sıkıyönetimin yarattığı terör ortamından yararlanılarak binlerce işçinin işlerine tazminatsız son verildi. Sıkıyönetim bölgelerindeki bütün grevler yasaklandı ve sendika ağaları ve patronlar tarafından imzalanan toplusözleşmeler işçilere zorla kabul ettirildi. Grev çadırları, askerler tarafından basıldı, direnen işçiler sıkıyönetim mahkemelerine gönderildi.

Ama bütün bu olanlar, revizyonist, reformist sendika ağalarının ordu ve sıkıyönetimin "ilericiliği" konusundaki fikirlerini değiştirmeye yetmedi. Onlara göre, sıkıyönetimin hedefi Demirel ve "koyu bir Demirelci" olan sıkıyönetim komutanı Kemal Atalay tarafından saptırılmış, ordu, işçilerin üstüne sürülmüştü. Yoksa, Türk Ordusu böyle kötü bir şey yapmazdı.

1971 Sıkıyönetimi

Egemen sınıfların içinde bulundukları çözümsüzlüğü aşmak ve halk hareketini boğmak için başvurdukları 12 Mart darbeci ve arkadan yürürlüğe koydukları sıkıyönetim de bütün sendika ağaları tarafından alkışlarla karşılandı. Türk Silahlı Kuvvetlerine güven ve sevgilerini sundular. Sıkıyönetimin istifçilerden, karaborsacılardan, rüşvetçilerden hesap soracağı hayallerini yaydılar. Sendika ağaları, hükümete verdikleri dilekçelerde toplantılarda, attıkları nutuklarda sıkıyönetimin, "Türk milletinin ülkesi ve milletiyle bütünlüğünü" sağlayacağını, "anarşiyi ortadan kaldıracağını" ilan ettiler. Daha da ileri giderek, demokrasinin kurtarılması için sıkıyönetimin bir zorunluluk olduğunu, bu "ilerici, demokrat beyin hükümetinin" işçi haklarını baskı altına almayacaklarını ilan ettiler.

Ama ne var ki, "ilerici, demokrat, milli kurtuluşçu", Türk Ordusu yine bu ağa takımını yanılttı. Sıkıyönetim komutanları daha yerlerine oturur oturmaz, bütün grevleri yasakladılar. Uyuşmazlığa giden toplusözleşme görüşmelerine el koydular. Ve görüşmelerin bundan böyle sıkıyönetimin gözetimi altında süreceğini ilan ettiler. Patronlar bu durumu sevinçle karşılarken, sendika ağaları da bu isteğe boyun eğdiler.

1971'de ilan edilen ve iki yılı aşkın bir zaman süren bu karanlık dönemde, sıkıyönetim, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi sınıflara saldırdı. Çok sayıda devrimciyi katletti, binlercesini işkence tezgahlarından geçirerek zindanlara kapattı. İşçi sınıfının sendikal eylemi yasaklarla, baskılarla durdurulmaya çalışılırken, onbinlerce işçi sokağa atılarak açlığa mahkum edildi. İşçi önderleri fişlendi, tutuklandı. Bu dönem patronlar istifçiler, karaborsacılar için tam bir "dikensiz gül bahçesi" olarak bugün bile imrenerek anılan bir dönem oldu.

Bu dönemin en çarpıcı özelliği grev sayısıdır. 1970 yılında (üç aylık sıkıyönetime rağmen) 111 grev olmuş, bunlara 25973 işçi katılmışken, 1972'de sadece 14 (on dört) grev eylemi gerçekleşebildi ve bu grevlere sadece 7158 işçi katıldı. (Grev sayısının azalmasında sıkıyönetimin baskı ve terörü olduğu kadar sendika ağalarının sıkıyönetime yardım etmek için gönüllü grev ertelemelerini de unutmamak gerekir). Aynı yıl içinde patronların kâr artışı % 100-150'yi buldu. 1971 yılı içinde, ATAŞ, MKE, DDY, Denizcilik Bankası, Sümerbank, Temizlik, Kömür, Maden işçilerinin 16 grevi sıkıyönetimce ertelendi ve daha sonra bu toplusözleşmeler, silahların gölgesinde gerçekleştirildi.

Ne var ki, bu yolunu şaşırmış, revizyonist, reformist takımın gözünü açmak için 12 Mart döneminin terörü de yetmemiş, bütün bu uygulamalardan bir avuç Kontr-gerillacı ve kötü niyetli general sorumlu tutulmuş, bir kurum olarak sıkıyönetim, bu egemen sınıfların en vazgeçilmez aracı temize çıkarılmaya çalışılmıştır.

1974 Sıkıyönetimi

Kıbrıs'ın işgali ile birlikte ortalığı kaplayan şovenizm selinin en önünde yine faşist, reformist, revizyonist her soydan sendika ağası takımı yürüyordu. Kıbrıs'ın işgaline başlanması ile birlikte sıkıyönetim de ilan edildi. Daha sıkıyönetim yasağına bile gerek kalmadan "sağ duyulu!", "yürekleri vatan aşkıyla çarpan" sendika ağalarımız, "milli birliği gerçekleştirmek" amacıyla bütün grev ve direnişleri durdurdular. İşçileri daha çok çalışmaya ve ordunun eylemine yardımcı olmaya çağırdılar. Zaten çok geçmeden aynı gerekçe ile sıkıyönetimce tüm grev ve direnişlerin yasaklandığı ilan edildi.

Sendika ağaları, sadece gönüllü olarak grevleri erteleyip, işgalci orduya "cephe gerisinden" moral bir destek sağlamakla yetinmediler. Ayrıca, işçilerin birer günlük ücretlerini de orduya bağışladılar! Basın ve TRT yoluyla, şovenizmi sürekli canlı tutabilecek sürekli bir propaganda yürüttüler. Bütün sıkıyönetim boyunca şovenizmin ve militarizmin baş destekçisi görevini hiç terk etmediler.

Öte yandan sıkıyönetim her ne kadar Kıbrıs'ın işgali bahane edilerek ilan edildi ise de, işgalden sonra 10 ay devam etti. Ve saldırı hedeflerinden birisi daima sendikal eylem oldu. Bu dönem boyunca, sıkıyönetimin getirdiği olanaklardan yararlanan patronlar, gerçek işçi ücretlerini düşürmeye devam ettiler, binlerce işçiyi sorgusuz, sualsiz kapı dışarı ettiler, direnenleri sıkıyönetime ihbar etmekle tehdit ettiler. Yine bu dönem boyunca, sendika ağalarının gönüllü erteledikleri grevleri bir yana bıraksak bile, sıkıyönetim sadece Ankara'da 39 grevi erteledi.

Bugün bile sendika ağaları, herhangi bir nedenle egemen sınıflarca suçlanacak olsalar, bu dönemdeki şovenizme ve militarizme yaptıkları yardımları saymakta, nasıl iyi uşaklar olduklarını hatırlatmakta yarar ummaktadırlar.

SENDİKA AĞALARI BUGÜN DE AYNI İHANET ÇİZGİSİNİ İZLİYORLAR

Bugün Kahramanmaraş'taki faşist katliam gerekçe gösterilerek ilan edilen sıkıyönetim koşulları içinde yaşıyoruz. Ve her soydan sendika ağası takımı bundan önceki ihanet çizgisini izliyorlar. Bu "demokratik, anti-faşist" sıkıyönetime hizmet sunuyorlar. Bir kısmı sıkıyönetime nerelere vurması gerektiği konusunda yol göstericilik yaparken, bir kısmı da sahte bir muhalefet olarak sıkıyönetimi el altından desteklemeyi daha ticari buluyor.

Kimisinin açıkça, kimisinin üstü kapalı olarak söylediği şudur: "Bu sıkıyönetim, demokrasimizi güçlendirecek, huzursuzluğu ortadan kaldıracak, 'toplumsal barışı sağlayacak' bir sıkıyönetimdir ve desteklenmelidir".

Ama ne var ki, bu "ilerici ve demokrat" hükümet tarafından ilan edilen sıkıyönetim de, revizyonist, reformcu, oportünist sendika ağalarının yaydığı hayallere daha

Dev.sa.7.sü.2'de

Sıkıyönetim ve sınıf sendikacılığı

Faşist, revizyonist, reformist, oportünist her soydan sendikacılık akımı ile sınıf sendikacılığı arasındaki en temel ayrımlardan biri de; devlet, onun militarist aygıtı ordu ve militarist bir terör yönetimi olan sıkıyönetim karşısındaki tavırda ortaya çıkmaktadır. Aralık ayının sonunda ilan edilen sıkıyönetim karşısında tavırlar da bu konuda bir ayraç olmuştur. Her soydan burjuva sendikacılık ve sendika ağaları, sıkıyönetimin "demokrasiyi güçlendireceği, faşist odakları dağıtacağı" (faşist sendikaların gerekçeleri farklı) demagojisi arkasında, açıkça ya da dolaylı yollardan sıkıyönetime ve hükümete destek ve bağlılık yarışına girmişlerdir.

Faşist sendikacılar sıkıyönetime açıkça; yükselen halk hareketini, ilericileri, demokratları ve komünistleri hedef gösterirken, reformcu ve revizyonist sendikacılar, sıkıyönetimin sınıf karakterini (egemen sınıfların militarist terörcü yönetimi olma karakteri) işçilerin gözünden saklayarak "faşist odakları dağıtacağı" hayallerini yaymaya çalışmak yanında aynı zamanda, kendilerinin hiçbir ilişkisi olmadığına "özen" gösterdikleri "sol terör odaklarını da" ezmeye çağırmaktadırlar. Bunun için de işçilere "oyuna gelinmemesi", "aşırı unsurların tahriklerine kapılınmaması", "sıkıyönetimin yasaklarına uyulması" vaazları vermektedirler. Dahası, sendika ağaları, "bugün demokrasiyi kurtarmak için her zamankinden çok birlik ve beraberliğe ihtiyaç var" gerekçesiyle, grevleri erteleyip, direnişleri durdurmaya başlamışlardır.

Oysa geçmiş sıkıyönetimlerin deneylerinin de gösterdiği gibi, sıkıyönetimin ilan gerekçesi ne olursa olsun o her seferinde halka ve halkın mücadelesine saldırmıştır. Bu özelliği sıkıyönetimin faşist-feodal devletin militarist bir yönetim aygıtı olma karakterinden gelmektedir. Yoksa ilan edilme gerekçesinden değil.

Sıkıyönetimlerin her dönemdeki yardakçıları sendika ağaları ne söylerse söylesinler, gerekçesini hangi reformcu aldatmacalar altına saklamaya çalışırlarsa çalışsınlar bu sıkıyönetimin de, bundan öncekilerde olduğu gibi bir tek amacı vardır: Egemen sınıfların içinde bulundukları buhranın yükünü başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi sınıfların sırtına yıkmak. Bunu yapabilmek için de halk hareketinin ezilmesi gerekmektedir ve bunu reformcu yöntemlerle başaramamışlardır. Onun içindir ki bugün sahneye bir de sıkıyönetim sopasını çıkarma ihtiyacını duymuşlardır.

Açıktır ki, bu sıkıyönetim, çıkarılmak istenen yeni baskı yasalarına karşı yükselen muhalefeti ezmek, sömürüyü artırmak ve egemen sınıfların içine düştüğü buhranın yükünü halka yıkacak yeni tedbirleri almak, istendiği gibi ve tam anlamıyla uygulanamayan "Toplumsal Anlaşma"yı uygulamak, "sendikal hareketi disiplin altına" almak için ilan edilmiştir. Nitekim ilk sıkıyönetim bildirilerinin sendikal harekete, dernek faaliyetlerine, devrimci basına yönelmesi de bunun en açık kanıtıdır.

Bu gerçeklerden kalkan sınıf sendikacılığı önündeki görevleri şöyle tespit etmektedir:

* Faşist sendikacılığın sıkıyönetimi emekçi sınıfların mücadelesine saldırmaya kışkırtan çağrıların teşhiri, kitlelere faşist sendikacılığın azılı işçi düşmanı özünün kavratılması ve faşist sendikacılığın sıkıyönetimi arkasına alarak kitlelere yönelteceği saldırılarına ve provokasyonlarına karşı mücadele.
* Reformcu, revizyonist, oportünist sendikacılık akımlarının sıkıyönetim yardakçılığının teşhiri, kitleler içinde sıkıyönetimin "demokrat, ilerici" olduğu "faşist odakları dağıtacağı" konusunda yaymaya çalıştıkları hayallere karşı mücadele ve bunların sıkıyönetimle işbirliğinin deşifre edilmesi.
* Özellikle ortayolcu akımlar tarafından yayılmaya çalışılan, sıkıyönetimin arkasındaki faşist-feodal devleti gözardı eden her şeyi sadece "sıkıyönetime hayır" sloganına indirmeye çalışan reformcu anlayışa karşı mücadele. Çünkü bugün mücadelenin niteliğini değiştirecek bir gelişme olmamıştır. Bu nedenle sınıf sendikacılığının taleplerinden herhangi bir taviz vermesi sözkonusu değildir.
* Ortaya çıkan durumun sınıfın kulaklarını siyasete açacağı ve saflaşmaların eskisine göre daha net ve çabuk olacağı göz önüne alınırsa, doğru bir propaganda-ajitasyon faaliyetiyle sınıfın daha geniş kesimlerinin etkilenebileceği açıktır. Onun içindir ki, sınıf sendikacılığının propagandasının yeni koşullarla birleştirilmesi ve işçileri bu programın mücadele çizgisinde seferber etmesi işçi sınıfı mücadelesinin tek garantisidir.

Unutulmamalıdır ki, sıkıyönetimin amaçlarına varabilmesi, kendiliğinden de olsa yükselen ve bugün de yükselmeye devam eden kitle muhalefetinin yenilgiye uğratılmasına bağlıdır. Bu nedenle sınıftan kopmadan onu sınıf sendikacılığının mücadele çizgisine çekmek, bu çizgide sınıfın bütün sağlam güçlerini birleştirmek hayati bir öneme sahiptir.

işçi
köylü
mektupları

Mut Oba Restaurant işçileri:

İşyerinde çalışan 20 işçiyiz. Aldığımız ücret bize yetmiyor. Hiçbir sosyal güvencemiz yok. Bizler bu haklarımızı almak için daha önce bir direniş yaptık. Örgütsüz olmamız nedeniyle eylemimiz başarısız kaldı.

Bunun üzerine, sendikalaşmanın gerekli olduğunu kavradık. Oleyis Sendikasının Mersin Şubesine üye olduk. Toplusözleşmeye kadar çok zor koşullarda mücadele ettik. Mutlu devrimciler mücadelemizde bizim yanımızda oldular. Reformistler, revizyonistler ise devamlı bizim mücadelemizin karşısında dikildiler. Zaman zaman mücadelemizi baltalamaya giriştiler.

Toplusözleşme döneminde patron, üzerimizdeki baskılarını daha da artırdı. Bizi yıldırmak için YDGD üyesi iki arkadaşımızı işten attı.

Bizlerin haberi yokken sendika yöneticileri, patron ve Belediye Başkanı sözleşme protokolü imzaladılar. Sözleşme metnini daha sonra okuduğumuzda, bazı haklar alınmasına rağmen, bunların yüzeysel olduğunu gördük.

Patron, sözleşme kararlarını uygulamadı. Oleyis Sendikasının reformist yöneticileri bu duruma sessiz kaldılar. Patron iki arkadaşımızı daha işten attı. Biz bu duruma karşı çıktık. Daha önce işten atılan arkadaşlarımızın tekrar işe alınmasını ve 8 saatlik işgünü talep ettik. Patron, bizi 12 saat çalıştırmak için baskısını artırdı. İşten atılan arkadaşlara sahip çıktığımız için bizleri ve bizden yana olan YDGD'li devrimcileri polise ihbar etti.

Reformist sendikacı ve patron bize karşı birleşerek, bizi mücadeleden vazgeçirmeye çalışıyor. Biz onların emellerini boşa çıkarmaya, patrona ve onunla uzlaşan reformist sendika yönetimine karşı mücadele etmeye kararlıyız.

İslahiye'den fırın işçileri:

Gaziantep'in İslahiye kazasında fırınlarda çalışan biz işçilerin hiçbir iş güvencesi yok. Günde 15 saat çalışıyoruz. İşyerinin koşulları her türlü hastalık ve iş kazası için son derece uygundur. Öte yandan sigortamız dahi yoktur. Patrondan 8 saatlik işgünü ve diğer sosyal güvenlik haklarımızı istediğimizde "benden bunları istemeyin, isteyen işten çıkar" diyor. Aldığımız ücret 65 ile 120 lira arasında değişiyor. Paranın değerinin sürekli düşmesine karşın, patron zam talebimizi reddediyor. Biz, bu durumda hiçbir hakkımızı alamayacağımızı, ancak örgütlü mücadeleye girişmekle kararlı mücadele edebilmenin mümkün olacağını kavrıyoruz. Bizler gerçekleri gördükçe, bu düzen daha fazla ayakta kalamayacaktır.

Belediye başkanı halka verdiği sözde durmadı

Biz, İslahiye'nin Beyler Mahallesinden bir grup işçiyiz. Mahallemizde yoksul insanlar oturmaktadır. Halkın çoğu, ancak iş mevsiminde ve inşaatlarda iş bulabiliyor. Kimimiz Adana ve Söke taraflarına pamuk işçiliği yapmaya gidiyoruz. Dertlerimiz çoktur. Mahallede yol yok. Yağmurlu havalarda çamurdan çıkamıyoruz. Yaz aylarında mahallemizde su akmaz. Elektrik desen o da yoktur. Ancak küçük bir bölümde elektrik bulunuyor. Kanalizasyon olmayışı ve çöplerin toplanmayışı, mahalle halkının sağlığını tehdit eder duruma geldi. Seçim döneminde oy avcılığına gelen milletvekilleri halkın sorunlarına çözüm bulacaklarını söylemişlerdi. Ama sözlerinde durmadılar. Bunlardan CHP Milletvekili Ahmet Karahan ve Celal Doğan, şimdi bizleri çoktan unuttu.

CHP'li Belediye Başkanı Sabahattin Demirel'den sorunlarımızı çözmesini istedik. Buna yanaşmadı, mahalle muhtarını gerekçe gösterdi. Biz, bugünkü seçim sisteminin sahte demokrasi gösterisinden başka bir şey olmadığını anladık. Gerçek kurtuluşumuz, egemen sınıfların seçim yöntemleriyle değil, işçi-köylü iktidarının kurulmasıyla mümkün olacaktır.

Bundan böyle haklarımızı mücadele ederek alacağımızı, dosta, düşmana bildiririz.

Mahallemizin yolları ve kanalizasyonu yapılsın. Su ve elektrik getirilsin.

İSLAHİYE
BEYLER MAHALLESİNDEN
BİR GRUP İŞÇİ

Kültür ve Sanat

SİNEMA

İlk kez bir Arnavutluk filmi Türkiye'de

Aralık ayının son haftası içinde ilk kez bir Arnavutluk filmi Türkiye'de gösterildi. İstanbul Sinematek Derneği tarafından gösterilen film, ilerici çevrelerde büyük bir ilgiyle karşılandı. 1976 yapımı olan filme gösterilen ilgi üzerine Sinematek yöneticileri, olağan gösteriler dışında filmi birkaz daha oynattılar. Ayrıca devrimci gençler için özel gösteriler de yapıldı.

"ŞEHİRDEN GELEN KADIN" adını taşıyan filmde sosyalist toplumda hâlâ eski burjuva toplumunun alışkanlıklarını, burjuva değer yargılarının kalıntılarını taşıyan unsurların sosyalizme kazanılması mücadelesi konu ediliyor.

"Şehirden Gelen Kadın"dan bir sahne. Köylüler kolektif bir çalışma sırasında.

Filmde eski değer yargılarıyla kafası dolu olan Olga, proleter bilinç ve duyguların yönlendirdiği Olga'nın kızı genç doktor Meli, kollektif yaşamın en iyi biçimlerini hayata geçiren köylüler ve yeni toplumun ve yaşantının önderi olan Partili unsurlar çelişkili bir bütünü oluştururlar. "Şehirden Gelen Kadın" filminde Olga'da somutlanan bireycilik, şehir-köy çelişkisini ve küçük-burjuva hayalciliğin karşısında sosyalist sistemin toplumculuğu, kollektif yaşam ve bunun topluma sağladığı mutluluk canlı bir biçimde sergilenmektedir.

Proletarya diktatörlüğü altında eski toplumun kalıntılarını üzerinde taşıyan insanların eğitimi ve bunların sosyalist topluma kazandırılması mücadelesinin bizzat Parti tarafından nasıl yönlendirildiğinin ve yürütüldüğünün güzel bir örneğidir film. Köydeki Parti organı ve özellikle de Parti örgütü sekreteri, eski yargıları ve düşünceleri kafasından atamamış olan Olga'yı yeni topluma kazanmak için büyük sabırlı bir uğraş verirler. Film proleter ideolojinin zaferiyle son bulur. Olga'nın içinde taşıdığı iki çelişkili yön dış etkenin -kollektif çalışmaya bağlı köylülerin ve Parti örgütünün- yardımıyla çözülür.

Sosyalist bir toplumda üzerlerinden eski toplumun alışkanlıklarını atmış insanların sosyalist inşaya gönüllü olarak katılmaları, mutlu yaşantıları, kollektif yaşantı ve çalışmanın güzelliği, bireyci düşünce ve davranışa karşı üstünlüğü hiçbir abartma duygusu vermeden anlatılıyor. Kollektif köylülüğün çalışmalarına hakim olan bu yön onların dinlenme, eğlenme ve siyasi çalışmalarına da damgasını vuruyor. Kollektivizmin günlük yaşamın kopmaz bir parçası olduğu açıklanıyor.

Ülkemizde gösterilen ilk Arnavutluk filmi olan "Şehirden Gelen Kadın" sosyalist gerçekliğin ilginç bir ürünüdür. Teknik açıdan da başarılı olan film anlatımında da slogancılıktan uzak doğal bir biçim taşımaktadır. İşte bu nedenle film seyirciye çoşku ve heyecan vermekte seyircinin sosyalizme karşı ilgi ve beğenisini artırmaktadır.

Almanya'da çalışan Bingöllü bir grup işçi:

Faşist diktatörlüğün oyununa gelmeyelim

Faşist diktatörlüğün halk üzerinde artan baskı ve zulmüne karşı, çeşitli milliyetten Türkiye halkı din, dil, mezhep, cinsiyet ayrımı gözetmeden birleşerek mücadele ediyor. Halkın yükselen devrimci mücadelesini gören egemen sınıflar, Elazığ, Malatya, Sivas, Çorum ve benzeri yerlerde mezhep kışkırtıcılığı yaparak, sorunları ortak olan ezilen insanları birbirine karşı kullanmaya, halk güçlerinin birliğini engellemeye çalışmaktadır. Faşist katiller, böylece kendilerine taban yaratmaya çalışmaktadırlar. Bunlardan biri de Bingöl'de denenmiştir. Aylardan beri Alevi halkı Sünni halkla çatıştırmaya kalkıştılar. Alevi halkın oturduğu mahalleye saldırdılar. Sahibi Alevi olan birçok işyerinin camlarını kırdılar. Faşistler bu haydutça saldırılarıyla yetinmeyerek, bölgedeki Alevi halkın da saygısını kazanmış, demokrat bir kişi olan Hasan Sevin'i vurdular.

Devrimciler, yurtseverler, demokratlar ve Bingöllü hemseriler!

Faşist katiller, bizleri bölmek için ellerinden gelen her şeyi denemekte, halkı zayıf tarafından vurmak istemektedir. Egemen sınıfların ve haydut faşistlerin oyununa gelmeyelim. Bizim meselemiz, emekçilerin kurtuluşu meselesidir. Bizim meselemiz, mezhep meselesi değil, ezen sınıflarla ezilen sınıflar arasındaki meseledir. Bir ülkenin ezilen insanları, hangi mezhepten, hangi milletten olursa olsun kardeştir.

Halkımız, komprador patronların, toprak ağaların hesabına katliama girişen faşist ÜGD, MHP ve ÜOD'den ve onlarla aynı çizgide yürüyenlerden hesap soracaktır.

YAŞASIN HER MİLLETTEN EZİLEN EMEKÇİLERİN BİRLİĞİ!

TÜM SAĞLIK-DER
TUNCELİ ŞUBE

DERSİM'DE

Tam gün yasasını, sürgünleri ve kıyımları protesto mitingi yapıldı

Tüm Sağlık-Der Tunceli Şubesi 23 Aralık günü Tam Gün Yasasını, sürgünleri ve kıyımları protesto miting ve yürüyüşü düzenledi. Mitinge 3 bin emekçi ve genç katıldı.

Tüm Sağlık-Der Tunceli Şubesinin Dersim'de sağlık emekçileri içerisinde güçlenmesi üzerine çeşitli oyunlar tezgahlandı. Sağlık emekçileri ihbar edildi ve bir sağlık emekçisi açığa alınırken, altı tanesi de sürgün edildi. Bütün bu oyunların tezgahlanmasında faşist diktatörlüğün uşaklarının yanı sıra "devrimci" maskeli Sağlık Müdürü M. Salih Zeki Ağca da vardı. Bir kişinin açığa alınması ve altı kişinin sürgün edilmesini bu kişi mahalli yöneticilerle birlikte gerçekleştirdi. Bu olay belgelerle ispatlandı. Buna rağmen proleter devrimci harekete karşı her türden gericiyle birleşmeyi mübah gören Dersim'deki D. Yolcular, bu şahsa destek olmakta ve devrimciliğini (!)ispatlamaya çalışmaktadırlar.

Dersim'deki sağlık emekçileri gerek Tam Gün Yasasını, sürgün, kıyım, saldırı ve baskıları, gerekse sahneye konan bu oyunların teşhiri için miting ve yürüyüş düzenledi. Tekke çıkarlarını herşeyin üstünde tutanlar, bu eyleme katılmadıkları gibi, katılımı engellemeye çalıştılar. Bu onların niteliğini sergiledi. Mitingi Tunceli DYGD, Tunceli Kadınlar Derneği, Tunceli Ziraatçılar Derneği ve Yurtsever Devrimci Öğretmen de destekledi. Yürüyüş boyunca Tam Gün Yasasını, sürgünleri, kıyımları teşhir eden sloganların yanı sıra, "Eşit İşe Eşit Ücret", "İlaç Sömürüsüne Son", "Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet" vb. sloganlar haykırıldı.

Miting alanında iki sağlık emekçisi ve Tunceli DYGD'den bir arkadaş konuştu. Konuşmalardan sonra miting sona erdi.

KİTLE ÖRGÜTLERİNDEN

Dörtyol TÖB-DER şube yönetimine Yurtsever Devrimci Öğretmenler seçildi

2 Aralık günü yapılan TÖB-DER Dörtyol Şube yönetimine Yurtsever Devrimci Öğretmenlerin çoğunlukta olduğu liste seçildi. Şube Başkanının başka bir ile tayini çıkması üzerine yapılan olağanüstü kongreye TÖB-DER'e kayıtlı öğretmenlerin büyük bir çoğunluğu katıldı.

Daha önce Devrimci Öğretmenlerle birlikte şube yönetiminde bulunan Yurtsever Devrimci Öğretmenler, Devrimci Öğretmenlerin ayrı bir liste çıkarması üzerine seçimlere demokrat öğretmenlerle birlikte katıldılar. Kongrede konuşan öğretmenler, revizyonizmin öğretmenlerin merkezi örgütünü işlemez hale getirdiğini ve uzun yıllardır toplumda büyük bir etkinliği olan öğretmen örgütünü parçalanmanın eşiğine getirdiğini belirttiler.

Kula TÖB-DER'de Yurtsever Devrimci Öğretmen hareketi gelişiyor

Son aylara kadar yalnızca kumar oynanan ve sosyal-faşistlerin kendilerinden başka ses duymak istemedikleri bir tekke olan Kula TÖB-DER Şubesi Yurtsever Devrimci Öğretmenlerin mücadelesi sonucunda yeniden demokratik bir mevzi olma özelliği kazanmaya başladı. Üye öğretmenler yakın zamana kadar şube lokaline dahi uğramazken, 3 Aralık günü yapılan kongreye % 80'i katılmıştır. Kongre sonunda yapılan seçimlere sahte TKP yanlısı Birlik ve Dayanışma grubu ile TİP yanlısı "Demokrasi İçin Birlik" grubu ortak bir liste çıkarmış, buna karşılık Yurtsever Devrimci Öğretmenler ilerici ve demokrat öğretmenlerle ittifak yapmışlardır. Revizyonist ittifak, fırsatçı bir tutumla "Halkçı Eğitimciler" grubunu da listelerinde göstermişlerdir. Oysa bu eğilimdeki öğretmenlerin büyük bir çoğunluğu Yurtsever Devrimci Öğretmenlerin listesini desteklemişlerdir. Kula TÖB-DER Şubesi yakın zamana kadar sosyal-faşistlerin hegemonyası altında olmasına rağmen seçimlerde revizyonist ittifak ancak 12 oy farkla yönetime seçilebilmiştir.

Seçimlerden sonra revizyonistler, yurtsever, devrimci ve ilerici öğretmenlerin mücadelesi sonucu lokalde kumarı yasaklamak ve çeşitli yayın organlarının okuma odasında bulunmasına izin vermek zorunda kalmışlardır. Kula TÖB-DER'de "Üç Dünyacı" revizyonist grup da iyice teşhir olmuş ve kendi listelerine aldıkları öğretmenler dahi onları desteklememiştir. Seçimlerde çıkardıkları liste yalnızca 2 oy alabilmiştir.

Ankara Çamlıdere TÖB-DER'de Yurtsever Devrimci Öğretmen ve Devrimci Öğretmen omuz omuza

Ankara-Çamlıdere TÖB-DER Şube Kongresi 9 Aralık günü yapıldı. Sahte TKP taraftarı "Birlik-Dayanışma" grubu tüm ülkede TÖB-DER'i bölme çabalarının bir örneğini de Çamlıdere Şubesindeki uygulamalarında verdi. Seçim sabahı daha önce de şube yönetiminde olan bu revizyonistlerin çok sayıda yurtsever, devrimci ve ilerici öğretmenin kayıtlarını yapmadıkları, nakil işlemlerini geciktirdikleri, hatta bazı öğretmenlerden aidat almalarına rağmen üye kayıtlarına işlemedikleri dahi ortaya çıktı. TÖB-DER seçimlerinde ortak bir listeyle katılan Yurtsever Devrimci Öğretmen ve Devrimci Öğretmen grupları bu gerçeği öğrenmeleri üzerine bazı ilerici ve demokrat öğretmenlerle birlikte genel kurulu terk etmişlerdir.

Kongre sonrası ortaklaşa bir bildiri yayınlayan Devrimci Öğretmen ve Yurtsever Devrimci Öğretmen grupları, "Birlik Dayanışma" grubunu karşı-devrimci, örgüt yıkıcısı olarak nitelendirmişler, bu revizyonist grubun örgüt içinde demokrasiyi yıkan davranışlarını eleştirmişlerdir.

Devrimci Öğretmen ve Yurtsever Devrimci Öğretmen gruplarının birlikte yayınladıkları bildiriden sonra "Birlik Dayanışma"cıların tutumunu protesto eden iki demokrat öğretmen, şube yönetiminden istifa etmiştir.

Tüm Sağlık-Der Doğu Anadolu Bölge Toplantısı yapıldı

16-17 Aralık günleri Tunceli'de yapılan Tüm Sağlık-Der Doğu Anadolu Bölge Toplantısına çeşitli illerden gelen 30 temsilci katıldı. Genel Merkez yöneticilerinin de katıldığı toplantıda Tüm Sağlık-Der'in çalışma programı ve mücadele hedefleri tartışıldı. Örgüt içi demokrasiye sıkıca bağlı kalınmasının gereğinin belirtildiği toplantıda sosyal-faşist TÜS-DER yöneticilerinin bu ilkeye uymak istemedikleri için TÜS-DER'i hiçbir mücadele gücü olmayan bir tekkeye dönüştürdükleri açıklandı. Şubelerden ve temsilciliklerden gelen üyeler ise bölgelerdeki durumu, Tüm Sağlık-Der'in gelişimini ve yüzlerce sağlık emekçisinin şimdiden Tüs-Der'den ayrıldıklarını açıkladılar. Ayrıca henüz şube kurulmamış birçok Doğu Anadolu ilinde bir ay gibi bir süre içinde bütün temsilciliklerin şubeye dönüşecekleri de açıklandı.

Tam Gün Yasasının da geniş bir biçimde tartışıldığı toplantıda bu tür toplantıların sürekli kılınması kararı da alındı. Ayrıca Genel Merkez yöneticileri kısa bir süre içinde merkezi bir yayın organı çıkarma hazırlıklarının olduğunu da belirtti. Toplantıda bu konuyla ilgili olarak da Tüm Sağlık-Der yayın organının mali olarak desteklenmesi ve abone kampanyaları açılması kararları alındı.

---

enver hoca
Yugoslav
«Özyönetimi»
Kapitalist Bir Teori
Ve Uygulamadır

HALKIN KURTULUŞU
YAYINLARI
çıkıyor!

★
PARTİ
BAYRAĞI
1979'DA PARTİ
BAYRAĞI DAHA DA
YÜKSEKLERDE
ÖRGÜTLENME
ÜZERİNE
DEMOKRASİ
MÜCADELEMİZ
HAKLI VE HAKSIZ
SAVAŞLAR
11. SAYI ÇIKTI

ZİNDANLAR BOŞALSIN
GENEL AF

Adalet Bakanı Sağmalcılar Cezaevinin kadınlar koğuşunun ne durumda olduğunu biliyor mu?

Sağmalcılar Cezaevi kadınlar koğuşu baskı, sömürü ve insanlık dışı uygulamaların en yoğun olduğu zindanlardan biri.

60 kişilik koğuşta 110 kişinin ikişer kişi yatarak kaldıkları bu zindanda kadın tutuklu ve mahkumların birçok sorunları var.

Beslenme sorunu en önemlilerinden biri. Tutuklu ve mahkumların sırtından kazanç sağlamaktan başka amaç gütmeyen cezaevi yönetiminin döner sermayesi tarafından bir paket çay ve şeker bile 60 TL.'ye satılmakta. Alınabilecek gıda maddeleri ise, pirinç, un, bulgur, makarna ve kuru fasulye ile sınırlı. Yıllardan beri bir tek sebze içeri girmiyor. Ayrıca burada satılan gıda meddelerinin fiyatları çay ve şeker de olduğu gibi dışarıdaki fiyatların kat kat üstünde. Böyle olunca da bu gıda maddelerini tabii ki ancak parası olanlar alabiliyorlar. Diğer tutuklu ve mahkumlar ise günde bir öğün gelen ve ancak 30 kişilik karavanadan alabilirlerse o günü aç kalmadan geçirebiliyorlar.

Bir diğer sorun da ısınma. Kaloriferlerin yakılmamasından ötürü, tutuklu ve mahkumlar soğuktan ancak battaniyelere sarınarak, yataktan çıkmayarak korunmaya çalışıyorlar.

Bir yandan kaloriferlerin yanmaması sonucu koğuşun soğuk olması, öbür yandan gereken temizlik malzemelerinin bulunmamasından ötürü koğuşun temiz tutulamaması, sağlık koşullarını güçleştirmekte, bu yüzden tutuklu ve mahkumlar sık sık hastalanmaktadırlar. Hastalanan tutuklu ve mahkumlara, cezaevi doktorunca bir yığın ilgisiz ve üstelik sağlığa zararlı ilaçlar verilmektedir. Örneğin bir keresinde bir hastaya kuvvet ilacı diye allerji ilacı verilmiştir. Hastahane personelinin büyük bir çoğunluğu da faşist komandolardır. Hastahaneye gönderilen hastaların hiçbirinin tedavisi mümkün değilken, faşistler keyfi olarak hastahaneye yatırılıyorlar. Bu faşist katillerle hasta devrimciler aynı odaya konularak bir süre önce örneği yaşandığı gibi saldırının şartları hazırlanıyor. (Bu olayda bir devrimci arkadaşın gırtlağı kesilmişti)

Yalnız bu uygulamalar sadece devrimciler için geçerli değil. Diğer tutuklu ve mahkumlar için de geçerli. Onlar da ancak para ödeyerek hastahaneye yatabiliyorlar. Tabii bunun sonucunda gerçekte hasta olmayan birçok tutuklu ve mahkum hastahane yataklarını doldururken, acil tedavisi gereken hastalar koğuşta ölüme terk ediliyorlar.

Kadınlar koğuşunun bütün bunlardan daha önemli ve bir an önce çözülmesi gereken sorunu can güvenliğinin sağlanması. Kadınlar koğuşu cezaevinin sol blokunda, faşist katillerin kaldığı blokta bulunuyor. Koğuşun kapısından adım atıldığı an faşist katillerle aynı koridora çıkılıyor. Bundan bir süre önce birkaç kez faşistler koğuşun kapısına dayanıp kadın istemişler, avukatlarıyla görüşmeden dönen kız arkadaşları kovalamışlardır. Kadınlar koğuşunda bir tek faşistin olmaması ve kadınların çoğunluğunun anti-faşist eğilim taşıması, faşistlerin kadın tutuklu ve mahkumlara karşı saldırganlıklarının artmasına yol açıyor. En son olarak 13 Aralık günü, ziyaretçilerle görüşme sırasında faşistler slogan atarak kadınlar koğuşunun kapısına kadar gelmişler ve gözdağı vermeye çalışmışlardır.

SAĞMALCILAR CEZAEVİNDEN
KADIN TUTUKLU VE MAHKUMLAR

HALKIN KURTULUŞU yolunda GENÇLİK

Gençlik hareketinin temelini işçi ve köylü gençliğin teşkil etmesi gerektiğini unutmayınız. Bu sizin dayanacağınız geniş kitlelerdir.

Sıkıyönetim ve gençliğin sorunları uğruna mücadele

Sıkıyönetim faşist diktatörlüğün gençliğin mücadelesini bastırmak, var olan kısmi hak ve özgürlüklerini de ortadan kaldırmak, gençlik üzerindeki baskıları daha da artırmak için başvurduğu bir yoldur. Faşist diktatörlük şimdiye dek tüm çabalarına rağmen gençliğin mücadelesini bastıramadı. Yeni yasalar, yönetmelikler hazırladı, okulları kışla haline getirdi. Ama bunun karşısında gençliğin mücadelesi durmak bir yana, daha da güçlendi. Faşist diktatörlük yükselen bu mücadeleden duyduğu korkunun bir eseri olarak sıkıyönetim ilan etti. Faşist diktatörlük, sıkıyönetimi çeşitli hak ve özgürlükleri fiilen ortadan kaldırmanın ve rahatça yeni faşist baskı yasaları çıkarmanın bir aracı olarak da kullanacaktır.

Bu durumda "Sıkıyönetim geldi, nasıl olsa bütün haklar ortadan kaldırılacak, örgütler kapatılacak, baskılar artacak ... vb" diyerek, yeni faşist yasa ve yönetmeliklerin çıkarılmasını engellemek, var olanların uygulanmasını engellemek ve iptal ettirmek için mücadelemizi bir yana bırakmamalıyız. Bu çok büyük ve çok zararlı bir hata olur. Aksine ona daha da çok sarılmalı ve bu mücadeleyi sıkıyönetime karşı mücadeleyle birleştirmeliyiz. Böyle bir mücadele yükseltmezsek sıkıyönetim saldırısının önünü almak ve geri püskürtmek mümkün olamaz. Bu mücadeleyi vermemek hem saldırıların daha da yoğunlaşmasına, birçok hakkın gasbedilmesine yol açacak, hem de kitlelerle olan bağların kopmasına neden olacaktır. İşte bu nedenle bugün sıkıyönetim öncesinde gençliğin hak ve talepleri özellikle de öne çıkmış olanları uğruna yürütülen mücadelesini aynı şekilde sürdürmek ve bu mücadeleyi sıkıyönetime karşı mücadeleyle birleştirmek tüm devrimcilerin önündeki bir görevdir.

Bunların en başında da Ortaöğrenim Disiplin Yönetmeliğine, Yeni Yükseköğrenim Yasa Tasarısına ve hazırlanmakta olan yeni faşist baskı yasalarına karşı mücadele gelmektedir. Sıkıyönetimle birlikte liselerde disiplin uygulamaları daha da yaygınlaştırılmaya çalışılmaktadır. Bu durumda faşist disiplin yönetmeliğine ve uygulamalarına karşı yürütülen mücadeleyi ve teşhir çalışmalarını daha da güçlendirmek mutlaka gereklidir. Yeni Yüksek Öğrenim Yasa Tasarısına karşı mücadeleyi de bir yana bırakamayız. Bu henüz yasalaşmamış bir tasarıdır ve yükseköğrenim gençliğinin tüm haklarını gasbetmeye yönelmektedir. Bu durumda yükseköğrenim gençliğini Özerk Demokratik Üniversite talepleri etrafında sıkıca birleştirmek mücadeleyi yükseltmek ve böylece hakların gasbedilmesini engellemek mümkündür. Hazırlanan faşist baskı yasaları için de aynı durum sözkonusudur. "Zaten fiilen uyguluyorlar, yasalaşması birşeyi değiştirmeyecek" şeklinde bir anlayışa kapılmak çok büyük bir hatadır. Bunların yasalaşması halkın ve gençliğin mücadelesi açısından çok zararlı olacaktır. Baskıların daha da pervasızlaşmasına ve azgınlaşmasına yol açacaktır. Görevimiz bu baskılar sıkıyönetimin gelmesiyle fiilen uygulanıyor diye onlara boyun eğmek değil, mücadele ederek sıkıyönetimi de, tüm faşist saldırıları da geri püskürtmektir.

Sıkıyönetimin gelmiş olması gençliğin hak ve talepleri uğruna mücadeleyi durdurmaya, mücadeleyi sadece sıkıyönetime karşı mücadeleyle sınırlı tutmaya yol açmamalıdır. Aksine gençliğin tüm demokrasi taleplerine kararlılıkla sahip çıkmalı, özellikle öne çıkanlar uğruna olmak üzere bütün talepler uğruna mücadeleyi daha da yükseltmeli, bunu sıkıyönetime karşı mücadeleyle birleştirmeliyiz.

ÜGD'nin bazı şubelerini kapatması bir demagojidir

Geçtiğimiz günlerde burjuva basını ÜGD Genel Yönetim Kurulunun sıkıyönetime yardımcı olmak için birçok şubesini kapattığını yazdı.

Faşistler daima tecrit olduklarında, güç durumda kaldıklarında demagojiye başvururlar. İşi demagojiyle kurtarmaya çalışırlar. Bugün bir cinayet şebekesi olduğu iyice açığa çıkan ve halk yığınlarından tecrit olan ÜGD'nin "şubelerimizi kapattık" diye açıklamalar yapması da durumunu kurtarmak için başvurduğu faşist bir demagojidir.

ÜGD, faşist diktatörlüğün cinayet şebekelerinden biridir. MİT, Kontr-gerilla, MHP vb. cinayet şebekeleri gibi, ÜGD de bugün faaliyetini sürdürmekte ve her gün bir veya birkaç ilerici, demokrat ve devrimcinin kanına girmektedir. Ayrıca faşist demagojiyle MİT, Kontr-gerilla, MHP ve ÜGD'nin ortaklaşa faaliyet gösterip cinayetler işledikleri de gizlenemez. Çünkü bunların faaliyetleri iç içedir. Bu da, onların mevcut devletin güçleri olmalarındandır.

Sayısız ilerici, demokrat ve devrimcinin kanına giren, birçok yeri yakıp yıkan cinayet şebekelerine karşı halkımız ve gençliği bugüne kadar kararlı bir mücadele yürüttü. Mücadele alanların da "MİT, Kontr-gerilla Dağıtılmalı, MHP, ÜGD Kapatılmalıdır" şiarlarını yükseltti. Halkımız ve gençliğinin faşist diktatörlüğe ve onun cinayet şebekelerini açığa çıkarmak için yürüttüğü mücadele bundan böyle de yükselecek ve halkımız faşist cinayet şebekelerinden hesap soracaktır.

● ÜASS sahtekarlığı bu yıl yine tekrarlanacak

ÜASS müracaatları parasız olmalıdır

1978-79 öğrenim döneminin sonunda yapılacak Üniversiteler Arası Seçme Sınavının (ÜASS'nin) müracaatları önümüzdeki günlerde başlayacaktır.

Üniversiteler Arası Öğrenci Seçme ve Yerleştirme Merkezi (ÜSYM) yetkililerinin açıklamasına göre bu yıl öğrenciler kılavuz için 50 lira, kayıt için ise 400 lira olmak üzere toplam 450 lira ödeyerek sınava girme hakkını elde edebileceklerdir. Ayrıca bu sınavlara 400 bini aşkın öğrencinin girmesinin muhtemel olduğu ve bunların en çok 40 bini üniversite ve yüksekokullara girebilecektir.

BU EĞİTİM İLKOKULDAN ÜNİVERSİTEYE KADAR PARALIDIR

Hakim sınıflar ve onların sözcüleri her fırsatta eğitimin parasız ve adil olduğu üzerine yaygara koparırlar. Onlara göre devlet her vatandaşın eğitim görmesi için her türlü olanağı sağlamıştır.

Ancak bu asla gerçeğe uygun değildir. Çünkü mevcut eğitim sistemi hakim sınıflara ve emperyalistlere hizmet ettiği gibi, aynı zamanda halk üzerinde bir sömürü aracıdır da. Mevcut eğitim, ilkokuldan üniversiteye kadar paralıdır. Okumak isteyen yoksul halk çocukları her yıl binlerce lira harcamak zorundadır. Bin yandan öğrenciler barınma, giyecek, yiyecek, ulaşım vb. ihtiyaçları için binlerce lira harcarlarken diğer yandan kitap, ders araç ve gereçleri için de para harcamak zorundadırlar. Soygun bununla da bitmiyor. Bir de çeşitli gerekçelerle çeşitli dönemlerde öğrencilerden para alınır.

Bugün ÜASS müracaatları için öğrencilerden kılavuz ve kayıt parası diye 450 liranın alınması buna bir örnektir. Bu yıl da alınmak istenen bu para, geçmiş yıllarda da öğrencilerden alınıyordu. Ancak hiçbir dönemde bunun niçin alındığı izah edilemedi. İzah etmeleri de mümkün değil. Çünkü bunun adı öğrencilerden resmen haraç almaktır, öğrencileri adice soymaktır.

Yükseköğrenime devam etmek isteyen yoksul halk çocukları için böylece ilk eleme başlamış oluyor. Bu elemenin, ölçütü 450 liradır. Bugünkü korkunç hayat pahalılığında her yoksul öğrencinin, sırf müracaat için 450 lira ödemesi mümkün olamamaktadır. Bazı öğrenciler bu parayı bulamadığından sınav için müracaat etmezken, birçoğu da sınavı kazanamayacağını düşünerek sınava girme yerine hakim sınıflara bu haracı ödememeyi tercih etmektedir. İşte hakim sınıfların yaygarasını yaptığı eğitimin "parasızlığı" ve "adilliği"nin bir örneği budur.

ÜASS SAHTEKARLIĞI BİR KEZ DAHA TEKRARLANACAKTIR

Ülkemizde yükseköğrenim yapmak isteyen yüzbinlerce genç bugüne kadar ÜASS sahtekarlığı ile aldatılıp, üniversite kapılarında bekletildi. Önümüzdeki yaz aylarında bu sahtekarlık bir kez daha tekrarlanacaktır.

ÜSYM başkanı açıklamasında 79 yazında 400 bini aşkın öğrencinin sınava gireceğini, ancak üniversite ve yüksekokullara bunların 36 bin 759'unun alınacağını, merkezi yerleştirmeye dahil olmayan yerlere alınanlarla bu sayının 40 bine ulaşabileceğini belirtiyor. Yani bu yıl da 360 bini aşkın öğrenci işsizliğe, açlığa ve sefalete terk edilecektir.

1979 yazında yapılacak ÜASS sonuçları daha şimdiden bellidir, yüzbinlerce genci işsizliğe ve açlığa terk edecektir. Geçmiş yıllardan farklı olarak bu yıl bu sayı daha da şişkin olacaktır. Mevcut burjuva-feodal düzen sürdükçe bu sayı daha da şişecektir. Bu burjuva-feodal düzenin ve onun eğitim sisteminin kaçınılmaz bir sonucudur.

Kılavuz parası, kayıt parası diye öğrencilerden haraç alma uygulamasına son verilmelidir. Yüzbinlerce genç bunu talep etmektedir.

Üniversiteler Arası Kurul askeri faşist diktatörlük çağrısı yaptı

CHP hükümeti tarafından hazırlanan Yeni Yüksek Öğrenim Yasa Tasarısına göre oluşturulan Üniversiteler Arası Kurul, Maraş Katliamından sonra yayınladığı bildiride askerleri "göreve" çağırdı. Bu bildiri bile Üniversiteler Arası Kurul'un niteliğini ve neye hizmet edeceğini ortaya koymaktadır.

Maraş Katliamı ülke çapında halkın ve gençliğin yaygın tepkisiyle karşılaşıp, lanetlenirken, CHP tarafından sözümona özerk ve demokratik bir hale getirilen üniversitelerin en üst yetkili kuruluşu, Üniversiteler Arası Kurul ise yayınladığı bildiri ile askeri bir yönetimin getirilmesi için çağrıda bulundu. Üniversiteler Arası Kurul bildirisinde, sivil idarenin "beceriksiz" olduğunu, bunun yerine kanunlara dayanarak "yeni ve etkin bir idarenin", yani askeri bir faşist diktatörlüğün derhal getirilmesinin aciliyetini önerdi. Katliama "tepkisi" işte buydu.

İşte halk ve gençlik üzerinde en dizginsiz baskıların, haksızlıkların, işkencelerin, katliamların uygulanmasının bir aracı olan askeri bir faşist diktatörlük isteyen bu kurul tüm üniversiteler üzerinde sınırsız yetkilere sahiptir. Bu kurulun tüm öğrenciler üzerinde azgınca baskılar uygulayacağı, yüksekokulları birer kışla ve hapisane haline getirmeyi amaçlayacağı apaçık ortadadır. Zaten yeni YÖ Yasa Tasarısı tam da bu amaçlarla hazırlanmaktadır. ÜAK'nın bu demeci onların gerçek yüzlerini ve amaçlarını apaçık ortaya koymaktadır.

ECEVİT SIKIYÖNETİMİN DEMOKRATİK HAK VE ÖZGÜRLÜKLERİ KORUMAK İÇİN İLAN EDİLDİĞİNİ SÖYLEMİŞTİ

SIKIYÖNETİM İYDGD'Yİ KAPATTI

İYDGD ve şubelerinin kapatılması İstanbul gençliğinin mücadelesini durduramayacaktır.

KADIKÖY YDGD
KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK
YDGF
İYDGD

■ **Gençliğin mücadelesi engellenemeyecek**

1. Ordu ve İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 11 Ocak Perşembe günü yayınladığı bir bildiri ile İstanbul Yurtsever Devrimci Gençlik Derneği'ni (İYDGD) şubeleri ve çeşitli yerlerdeki lokalleri ile birlikte kapatmıştır.

Sıkıyönetim Komutanlığının bildirisinde kapatma gerekçesi olarak 6 Ocak 1979 günü İYDGD'nin Şubesi Beşiktaş YDGD'de izinsiz toplantı yapıldığı belirtilmiştir.

6 Ocak günü Beşiktaş YDGD lokalini basan polis içeride bulunan 18 devrimci gencin sıkıyönetim yasaklarına aykırı olarak toplantı yaptıklarını iddia etmiş ve gençleri göz altına almıştı. Ayrıca BYDGD lokalinde sıkıyönetim yasaklarına aykırı afişler bulunduğu da iddia edilmişti.

11 Ocak günü yayınlanan İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığının Bildirisi, Beşiktaş YDGD'yi kapatmanın yanı sıra Beşiktaş Şubesinde toplantı yapıldığı bahanesiyle İstanbul YDGD ve diğer şubelerinin faaliyeti de durdurulmuştur. Sıkıyönetim komutanlığının bu kararına göre İYDGD ve 4 şubesi kapatılmıştır.

Ecevit'in sıkıyönetim ilan edilirken gösterdiği gerekçe her geçen gün daha fazla iflas etmektedir. Sözde demokratik hak ve özgürlükleri koruma gerekçesiyle getirilen sıkıyönetim daha ilk gününden bütün demokratik hak ve özgürlük kırıntılarını da ayaklar altına almıştır. Basın özgürlüğü, örgütlenme özgürlüğüne yönelen baskılar birbiri ardına gelmektedir.

İYDGD'nin 4 şubesiyle sudan bir gerekçeyle kapatılması bundan sonra neler olacağının bir göstergesidir. CHP'nin kaderini halkın kaderiyle birleştiğini iddia edenlerin sıkıyönetimin MHP'ye yöneleceğini iddia eden revizyonistlerin bu gelişmeler karşısında hangi gerekçeleri bulacakları merak konusudur.

İYDGD ve şubelerinin kapatılması İstanbul gençliğinin mücadelesini durduramayacaktır.

Osanor Projesi'nin bir devamı

MEB, eğitim enstitülerini kapatmaya hazırlanıyor

Milli Eğitim Bakanı N. Uğur, komprador burjuvazinin teknik eleman ihtiyacını karşılamak için eğitim alanındaki çabasını sürdürüyor.

Milli Eğitim Bakanı geçtiğimiz günlerde, ülkemizde gereksiz bir "öğretmen fazlalığının var" olduğundan yakında ve bu yüzden bazı eğitim enstitülerinin mesleki ve teknik okullarına dönüştürüleceğini açıkladı. Bu, Milli Eğitim Bakanının komprador burjuvazinin teknik eleman ihtiyacını karşılamaya hizmet eden politikasının bir devamı ve OSANOR PROJESİ'nin ise bir parçasıdır.

Milli Eğitim Bakanı olduğundan beri N. Uğur'un yapmaya çalıştıkları bir bütünün parçalarını oluşturmaktadır. N. Uğur önce öğrenci gençliğin yükseköğrenim hakkını kül lendirmek için, öğrencilerin mesleki ve teknik okullara yönelmesi gerektiğini ortaya attı ve ardından bu konudaki uygulamaları birbirini izledi. Faşist diktatörlüğün öğrenci gençlik üzerindeki denetimini artırmak, onların mücadelesini ezmek için, "toplumsal kalkınmada gençlik projesi" gibi sahte projeler uygulamaya çalıştı ve disiplin yönetmeliklerini daha da faşistleştirdi. Bütün bunlardan sonra da komprador burjuvazinin ihtiyaçlarını, özellikle de teknik eleman ihtiyacını karşılamak için OSANOR PROJESİ'ni uygulamaya çalıştı. Bu halk düşmanı politika, öğretmen ihtiyacının büyük olduğu ülkemizde, Milli Eğitim Bakanı'nın ülkemizde "öğretmen fazlalığı vardır" dedirtmeye vardırdı ve böylece de bugün bazı eğitim enstitülerini mesleki ve teknik okulları haline dönüştürmeye çalıştırmaktadır. Milli Eğitim Bakanı, eğitim enstitülerini mesleki ve teknik okulları haline dönüştürmeye çalışırken, "öğretmen fazlalığı" demagojisinin arkasına gizlenmeye çalışmaktadır.

Kaldı ki Milli Eğitim Bakanı'nın "öğretmen fazlalığı vardır" demesi de çirkin bir demagojidir. Çünkü her gün ülkemizdeki öğretmen yetersizliğinin örneklerine rastlamak mümkündür. Buna rağmen bakan "öğretmen fazlalığı" demagojisine başvurmaktadır. Elbette bakanı buna iten bir neden vardır.

Bugün ülkemizde okumayazma oranı henüz % 60'ın üzerine çıkmamıştır. Hakim sınıflar şimdiye kadar bunu okul ve öğretmen yetersizliğine bağlamışlardır. Var olan okullar da ise özellikle de ilkokullarda bazen bir öğretmen 100 veya 100'ün çok üstünde öğrenciye ders vermeye çalışmaktadır. Burjuva basını bile birçok zaman buna açıkça yer vermektedir. Yine Anadolu'daki birçok ortaokul ve liselerde de ihtiyacın çok altında, bir veya birkaç öğretmen vardır. Bazı okullarda bir öğretmen, müdürlük, muavinlik ve öğretmenlik görevini birarada yürütmeye çalışmaktadır. Peki ülkemizde "öğretmen fazlalığı" varsa bakan bu okulların öğretmen ihtiyacını niçin karşılamamaktadır? Durum böyleyken, eğitim enstitüleri nasıl da mesleki ve teknik okullarına dönüştürülebiliniyor.

İşte, Milli Eğitim Bakanı bunu dönüştürebilmektedir. Çünkü bakan hakim sınıflara ve emperyalistlere hizmet eden faşist-feodal eğitim sistemini yetkinleştirmeye, hakim sınıfların ihtiyaçlarını karşılamaya çalışmaktadır. Bakana öğretmen ihtiyacı yerine "öğretmen fazlalığı vardır" dedirten de budur.

Arnavutluk'ta çocuklar: Sınıfsız toplumun gelecekteki büyükleri

Çocukların kurtuluşu sosyalizmdedir

Kopartılan yaygaralar kapitalizmin iğrenç yüzünü gizleyemez

1979 yılı Dünya Çocuk Yılı olarak ilan edildi. Sömürücü hakim sınıflar ve emperyalistler dünyada ve ülkemizde çeşitli sözcüleri ve kurumları aracılığıyla daha şimdiden büyük yaygaralar koparmaya başladılar. Bu yaygaralar tamamen yalan ve demagojiden ibarettir. Bunlarla kapitalist dünyanın sözde çocuklar için mutlu ve sağlıklı bir hayat ve gelecek hazırlamaya çalıştığı hatta hazırladığı yalanını yaymaya çalışıyorlar. Sosyal-emperyalistler ve uşakları da aynı çaba içindeler. Sosyal-faşistler ülkemizde bu doğrultuda çeşitli çabalara girişerek Rusya'ya övgüler yağdıracaklar. Çocukları vahşice sömüren; onları eğitimsizliğe, sağlıksız bir yaşama ve ölüme mahkum eden, geleceklerini karartan bu sömürü ve zulüm dünyasının iki ana direğinden biri olan; azgınca silahlanan ve baş savaş kışkırtıcılarından biri olan sosyal-emperyalist Rusya, çocuklara ne ülkesinde ne de dünyada sömürü, zulüm, sefalet ve ölümden başka bir şey veremez.

Çocukların fiziksel ve zihinsel olarak gelişebilmek için sağlıklı bir yaşama, beslenmeye, gezmeye, eğlenmeye, oynamaya, spor yapmaya ve öğrenime ihtiyaçları vardır. Bunlar çocukların en doğal haklarıdır. Ama sömürü ve zulüm dünyası çocukların bu haklarının hepsini ortadan kaldırmaktadır. Ana ve çocuk sağlığı için hiçbir tedbir alınmadığı için çocukların çoğu doğmadan, doğum sırasında ya da bir yaşına girmeden ölmektedir. Birçoğu da açlıktan ve bakımsızlıktan ilk yaşlarında ölmektedir. Bu sayılar dünyada milyonları, ülkemizde yüzbinleri bulmaktadır. Ölmeyip de sağ kalabilen çocukları ise açlık, sefalet, sömürü ve zulüm beklemektedir. Birçok çocuk hayatlarını sürdürebilmek için çalışmak zorundadır. Bunların emeği vahşice sömürülmektedir. Bu sömürü kapitalizmin bunalımı derinleştikçe daha da yoğunlaşmakta ve yaygınlaşmaktadır. Ülkemizdeki çıraklık kurumu da bunun en ağır biçimlerinden biridir. Bu durumdaki çocuklar bedensel ve zihinsel olarak gelişememekte; ağır ve kötü çalışma koşulları, bilgisiz ve zayıf olmaları yüzünden birçoğu hayatını kaybetmekte ve sakat kalmaktadır. Kapitalizm, çocuk emeğinin sömürüsünü, çocuk ticareti yapmak iğrençliğine kadar vardırmıştır. Yoksul ülkelerden her yıl yüzbinlerce çocuk emperyalist ülkelere ihraç edilmektedir. Kimisi daha doğmadan, ihraç edilmektedir. Kapitalizm çocukların eğitimi ve zihinsel gelişimi için de onlara birşey vermemektedir. Bugün ülkemizde ve dünyada milyonlarca çocuk okula gidememektedir. Okul öncesi eğitim diye birşey ise hiç yoktur. Çalışan kadınların çocukları için kreş yoktur. Kimsesiz çocukların durumu ise çok daha fazla kötüdür. Tüm bu şartlar çocuklar arasında suç işlemeyi doğurmakta ve giderek de artırmaktadır. Bu durumda da çocuklar eğitilmek yerine zindanlara atılmaktadır.

Sosyalizmde çocuk, tüm toplumun bir sorunudur. Onların sağlıklı ve mutlu bir yaşam sürmeleri, eğitimleri, bedensel ve zihinsel gelişmeleri için her olanak sağlanmıştır. Çocukların çalıştırılmaları yasaklanmıştır. Okul öncesi eğitimleri için ve bütün çocukların okula gitmeleri için ve her şart sağlanmıştır. Çocukların bedensel ve zihinsel olarak gelişebilmeleri, mutlu ve sağlıklı olarak yaşamaları ancak sosyalizmle mümkün olur. Çocukların da kurtuluşu sosyalizm ile olacaktır.

Devrimciler, Çocuk Yılını sömürü ve zulüm düzenine karşı bir mücadele yılı haline getirmelidirler. Kapitalizmin ve burjuva-feodal düzenin çocuklara hiçbir şey vermediğini ortaya sermeli, sosyalizmin çocuklara her olanağı sağladığını anlatmalıdırlar. Sömürücü sınıfların sözcülerinin yaymaya çalıştıkları bütün yalan ve demagojileri açığa çıkarmalı teşhir etmelidirler.

Yeni Baskı Yasalarına Hayır

Egemen sınıfların CHP reformist hükümeti aracılığıyla hazırladığı yeni baskı tedbirleri yasa tasarısı geçtiğimiz hafta içinde parlamentoya sunuldu. Yeni baskı tedbirleri parlamentoda görüşülüp kabul edildiği takdirde yasalaştırılmış olacaktır.

Bu takdirde egemen sınıfların uzun bir zamandan beri rüyasını gördükleri bir durum ortaya çıkacak ve silahların gölgesinde dikensiz bir gül bahçesi yaratılmaya çalışılacaktır. Böylelikle koyu bir faşist baskı rejimi yerleştirilmiş olacaktır.

Egemen sınıflar bütün bu tedbirleri sıkıyönetim altında, silahların gölgesinde sağlamaya çalışıyorlar. Bunun için CHP reformizmini kullanıyorlar.

Zaten sıkıyönetim de, aynı zamanda bütün bunları gerçekleştirmek için ilan edilmiştir.

Yeni baskı tedbirlerinin yasalaştırılması ile emekçi halk kitlelerinin yıllardan beri kan dökerek ve can vererek kazanmış oldukları demokratik ve siyasi mevziler bir çırpıda ortadan kaldırılmak istenmektedir. Mücadele araçları yok edilmek istenmektedir. Faşist diktatörlüğün kazanılmış haklara yönelen fiili saldırısı meşrulaştırılmak istenmektedir.

Yeni baskı tedbirlerinin yasalaştırılması konusunda bütün gerici güçler ve partiler ortak bir politikaya sahiptir. Yeni baskı tedbirleri yasa tasarısının parlamentoya sunulması ile CHP reformistleri ile AP ve MHP gibi faşist partiler arasında süren çatışma, yeni baskı tedbirleri yasa tasarısının yasalaşması konusunda geçerli değildir. Bu yasa tasarısı reformistler ile faşistler arasındaki buzların erimesine, işbirliklerinin kurulmasına ve güçlenmesine neden olmuştur. Reformistler ve faşistler halka karşı bütün tedbirlerde olduğu gibi, bu konuda da tam bir anlayış birliği içindedirler, ortak bir politika izlemektedirler.

CHP reformistleri yeni baskı tedbirlerinin emekçi halka karşı değil, faşist cinayet odaklarına karşı olduğu izlenimini yaymaya, emekçi halk kitlelerini aldatmaya çalışmaktadır. Bu demagoji sökmeyince de bu yasaların belli bir süre için geçerli olacağını, "anarşinin kökünün kazınması"ndan sonra bu yasaların yürürlükten kaldırılacağını açıklamışlardır.

Bu baskı yasaları ister uzun vadeli olarak, isterse kısa vadeli olarak hazırlanmış olsun emekçi halk kitlelerinin devrimci-demokratik mücadelesinin baskı altına alınmasını, kazanılmış hakları yok etmeyi hedef almaktadır ve egemen sınıfların ekonomik ve siyasi iktidarını sağlamlaştırmayı hedeflemektedir.

Bu durumu gazetemizin geçmiş sayılarında ayrıntılı olarak belirtmiştik. Burada bir kez daha belirtmeyi gerekli görüyoruz.

Yeni baskı tedbirleri yasalaştığı takdirde:

1. Polis istediği kişinin evini, üstünü, eşyalarını hiçbir gerekçe göstermeden arayabilecektir. Polis 'şüpheli' gördüğü herkesi, gene hiçbir gerekçe göstermeden göz altına alabilecek, istediği kadar gözaltında tutabilecektir. Polisin, adam öldürmesi ve işkence yapması meşrulaştırılmaktadır.

2. Vali ve kaymakamlar, 'ilan edilmemiş sıkıyönetim' uygulayabileceklerdir. Ev, bina aramaları vali ve kaymakamların yetkisine bırakılıyor. Vali ve kaymakamlar, bölgede polisi "yetersiz" buldukları takdirde askeri birlikleri çağırabileceklerdir.

3. Emekçi halk kitlelerinin toplantı, yürüyüş, miting gibi kitle eylemleri yasaklanacaktır. Vali ve kaymakamlar toplantı ve yürüyüşleri 10 gün sonraya erteleyebilirler. İzin için başvuru ise toplantıdan üç gün önce yapılmalıdır. Vali ve kaymakamlar, toplantı ve gösteri için istedikleri güzergâhı mecbur kılacaklardır.

Toplantı ve gösteri yürüyüşleri ile ilgili olarak verilen cezalar bir kat daha artırılacaktır. Bu cezalar hiçbir biçimde tecil edilemeyecektir. Pankart sopaları taşımak dahi suç sayılmaktadır.

4. Yeni derneklerin kurulması yasaklanacaktır. Dernekler, emekçilerin sorun ve talepleriyle ilgili bildiri yayınladıkları takdirde "siyasetle uğraşmak"la suçlanıp kapatılacaklardır. Böylelikle bütün demokratik kitle örgütleri kapatılmak istenmektedir.

5. Memurların dernek kurması, derneğe üye olması, bunları desteklemesi tamamen yasaklanmaktadır. Üye olan veya destekleyen memurlar, memurluktan ihraç edilebilmektedirler.

Dört batılı emperyalist elebaşı Guadelup'ta buluştu

Dört batılı emperyalist elebaşı, halkların sırtından pazarlığı çok gizli yürüttüler.

ABD, İlgiltere, Batı Almanya ve Fransa Devlet Başkanları Guadelup Adasında buluştular. Bu toplantı basına bütünüyle kapalı yapıldı. Amerikan kaynaklı basın ajanslarına göre bu görüşmede başlıca şu konular ele alındı: ABD ve Sovyetler Birliği arasındaki sözde silahsızlanma anlaşmasının (SALT) imzalanması. İran'da halk güçlerinin büyüyen mücadelesi karşısında alınacak tavır. Çin revizyonist önderliği ile ittifak.

Aralık ayı sonunda Brejnev revizyonistleri SALT anlaşmasını imzalamayı şimdilik ertelediler. İki emperyalist süper devlet ABD ve SB, bu anlaşma ile alabildiğine silahlanıyorlar. Buna karşılık halklarda sözde barışçı oldukları hayalini yaratmak istiyorlar. Amerikan Başkanı Carter, batılı emperyalist müttefiklerini, SALT anlaşmasının bütün emperyalistler için yararlı olduğuna ikna etmek istiyor. Alman, İngiliz, Fransız emperyalistleri, Moskova çarları ile yeni uzlaşmaları kabul ederler. Ancak dünya halkları, böylesine sahte bir "barış", "silahsızlanma" ve "güvenlik" masallarına inanmazlar.

İran halkının mücadelesi, emperyalistlerin gözünde diken. Amerikan emperyalizminin hegemonyası Şah'ın tahtı gibi sarsılmaktadır. İran halkının sahte dostu Brejnevlerin etkinliği artarsa batılı emperyalistler ne yapacaklar? Petrol tekellerinin milyarlarca dolar kârı ne olacak? Yalnızca İran'da değil, bölgenin diğer ülkelerinde de halk mücadelesi gelişiyor. İşte Carter ve müttefikleri, Ortadoğu ve İran'da halklara karşı yeni entrikaları hazırlamak için baş başa verdiler.

Çin revizyonist önderliği bugün batılı emperyalistlerin güvenilir müttefiki oldu çıktı. Emperyalist sermaye Çin pazarına akıyor. Silah satışı da başladı. Ancak Amerikan emperyalizmi, halklara karşı Sovyet revizyonistleriyle pazarlık masasına oturalı çok oldu. Guadelup'da batılı emperyalistler, Çin revizyonizmi gibi değerli bir dostu kazanırken, Sovyet sosyal-emperyalizmi ile halklara karşı düşmanlık pazarlıklarını nasıl sürdüreceklerini arayıp durdular.

Böylece bu toplantıda halklara karşı pazarlıkta emperyalistler arası çelişkiler ele alındı. Ülkemiz egemen sınıfları ise, İran'da halk güçlerinin yükselen mücadelesini göstererek emperyalistlerden 'yardım' isteyen dilenci seslerini biraz daha yükselttiler. Duyun-u Umumiye ve Osmanlı İmparatorluk yönetimi, günümüz egemen sınıflarının yanında hafif kalır. Türlü türlü emperyalist kuruluşlara açılan eller şimdi de Guadelup toplantısından çıkacak bir Acil Yardım Fonu'na açıldı. Ancak toplantı sonunda yeni emperyalist sermaye için hiçbir ışık CHP hükümetine yakılmadı. Sızan haberlere göre, Amerikan emperyalistleri ülkemiz topraklarında yeni üs istiyorlar. Eskileri güçlendirilecek. Egemen sınıfların, emperyalizme böylesine boyun eğişi sonrasında elbette "kredi" ve "yardım" musluğu biraz açılabilir. Bu gelişmeler sonucunda, Amerikan emperyalizminin halkımız üzerindeki boyunduruğu artacak, egemen sınıfların emperyalizme bağları daha da pekişecektir. Fatura gene halka kesilmek isteniyor: Tıpkı Uluslararası Para Fonu(IMF) gibi bu Acil Yardım Fonu da aynı öneriyi getirecektir: Kemerler sıkılsın!

Guadelup toplantısı, halkımıza ve dünya halklarına karşı yeni emperyalist saldırıların alanı oldu. Halklar, emperyalizmin bunalımının faturasını emperyalistlere ve işbirlikçilerine ödetecekler.

Uzakdoğu'da olup bitenler

Kamboçya başkenti, iktidardaki Pol Pot hükümetine karşı çıkan silahlı kuvvetler tarafından ele geçirildi. Pnom Penh'i işgal eden güçler kendilerine Ulusal Birlik Cephesi adını takanlardır. Bu güçlerin başlıca destekçisi ise Vietnam ve Sovyetler Birliği yönetimleridir. Pol Pot rejimini ise Çin yönetimi destekliyor. Brejnev revizyonizminin desteklediği silahlı güçler ile Çin revizyonizminin desteklediği Pol Pot rejimi arasındaki silahlı çatışma son bir yıl boyunca iyice keskinleşti. 1978 yılında Vietnam-Kamboçya halkları arasında düşmanlık alevleri, Sovyet ve Çin revizyonistleri tarafından iyice körüklendi. Çin-Vietnam sınırındaki çatışmalar da keskinleşti. Bugün Pnom Penh'in işgaline böyle gelindi.

VİETNAM VE KAMBOÇYA HALKLARI, AMERİKAN EMPERYALİZMİNİ DİZE GETİRDİLER.

Kamboçya halkı birbirine kırdırıldı. Vietnam ve Kamboçya halklarının kanı döküldü. Eski düşmanlık tohumları yeşertildi. Bu çatışma her iki halkın da yararına olabilir mi? Halklar, Sovyet ve Çin revizyonistlerinin bölge üzerindeki emelleri uğruna kırılmıyorlar mı?

Oysa Vietnam halkı Amerikan emperyalizmini dize getiren şanlı bir halktır. Vietnam halkı, Amerikan emperyalizmine karşı zaferini Sovyet revizyonistlerinin desteğiyle kazanmadı. Tam tersine, Brejnev yönetimi daha 1965 bombardımanlarında emperyalist cinayetlere seyirci kalıyordu. Onlar, ancak 1967'den sonra Vietnam'ın yanında olduklarını belirttiler. Ancak bu tutum, Vietnam halkının savaşını desteklemek için değildi. Tersine Brejnev revizyonistleri, Vietnam halkını Amerikan emperyalistleriyle görüşme masasına oturtmak için çaba gösterdiler. Paris görüşmelerini tezgahladılar. Ancak Vietnam halkı zaferi bu görüşme ile değil, bu görüşmeye rağmen kazandı. Sovyet sosyal-emperyalistleri Vietnam halkının dostu olabilir mi? Brejnev revizyonizminin kışkırtmasıyla Vietnam-Kamboçya halkının birbirine girmesi Moskova çarlarının emellerine hizmet etmez mi?

Kamboçya halkı da Amerikan emperyalizmini kan dökerek, kurban vererek dize getirdi. Kamboçya halkı, Brejnev revizyonizmine rağmen bu zaferi kazandı. Son ana kadar Brejnev yönetimi, Amerikan kuklası Lon Nol rejimini destekledi. Brejnev revizyonistleri, Kamboçya'nın bağımsızlığını son tanıyanlardan oldu. Kamboçya halkı, Amerikan emperyalizmine ve Brejnev revizyonizmine karşı mücadeleyi Çin revizyonizminin çıkarları uğruna vermedi.

BAĞIMSIZLIĞA DÜŞEN GÖLGE: SOVYET-ÇİN EMELLERİ

Vietnam ve Kamboçya halkları, bağımsızlığı elde ettikten sonra ne oldu? Sovyet sosyal-emperyalistleri, hegemonya mücadelesinde Güneydoğu Asya'dan vazgeçmediler. Vietnam üzerine kara ellerini uzattılar. Çin revizyonistleri de Güneydoğu Asya'da hegemonya emelleri beslediler. 'Üç Dünya Teorisi" ile bu emeller iyice ortaya çıktı. Çin revizyonistleri Avrupa'da savaş kışkırtırken Güneydoğu Asya'da kendilerini güvene almaya çalıştılar. Emperyalistlerle ittifakı hızlandırdılar. Nitekim Çin-Japon Anlaşması bunun parçası oldu. Deng Siaoping'in 78 Kasımında Tayland'a ziyareti bunun parçası oldu. Tayland faşist diktatörlüğü ile bağlar sıklaştırıldı.

Vietnam-Kamboçya çatışması, işte bu emeller uğruna kışkırtıldı. Moskova çarları, Vietnam yönetimini giderek kendilerine bağladılar. Çin revizyonistleri ise Kamboçya rejimini! Vietnam'ın Comecon'a girmesiyle Kamboçya'nın Pekin yönetimine iyice bağlanması özde aynıdır. Çin revizyonistleri, hegemonyacı emeller uğruna Vietnam'a karşı doğrudan kışkırtmaya giriştiler. Ancak bütün bu kışkırtmalara rağmen Vietnam yönetimi, Brejnev revizyonizmine mi boyun eğmeliydi? Vietnam halkı, bağımsızlığını revizyonizmin sözde barışçı tuzaklarına rağmen kazanmadı mı?

Vietnam-Kamboçya çatışması ve Pnom Penh'in işgali, bölge üzerinde aynı hegemonyacı ve karşı-devrimci amaçları güden Sovyet ve Çin emperyalistleri arasındaki çelişkinin parçasıdır. Sovyet sosyal-emperyalistleri de Vietnam halkının yalancı dostudur. Pekin revizyonistleri, Amerikan emperyalizmi ve diğerleriyle ittifak halinde bölgede ileri adımlar attılar. Şimdi ise Brejnev revizyonistleri Vietnam yönetimini öne sürerek, mevzi kazanmak istiyorlar.

Bütün bu emperyalist hesaplar, Kamboçya ve Vietnam halklarına hiçbir şey kazandırmaz. Ancak emperyalistlerin, sosyal-emperyalistlerin hegemonyacı emellerine ve Çin revizyonistlerinin çıkarlarına hizmet eder.

Kamboçya'daki bütün yabancı kuvvetler çekilip gitmelidir.

Bütün emperyalistler, Vietnam'dan, Kamboçya'dan çıkarılmalıdır.

Vietnam ve Kamboçya halkları, emperyalistleri ve uşaklarını dize getirecek güçtedirler. Tarih bunu kanıtlamıştır, kanıtlayacaktır.

Aydınların

Baş.ta.sa.1'de

ta, sıkıyönetimin halka karşı olmadığını ve "demokratik" olduğunu yazıyorlar.

Halkçı (!) CHP hükümetinin bir yıllık pratiğini dost da, düşman da gördü. Proleter devrimci hareket, bu konuda da üzerine düşeni yaptı. Fakat bizim aydın, demokrat geçinenlerimiz, hayatın pratiğini göreceklerine, egemen sınıflarla uzlaşan, onların çıkarları için her şeyi yapan, halka karşı olan CHP iktidarını aklamak için çok ter döktüler. Ve bugün de CHP eliyle uygulanan sıkıyönetimi aklamakta adeta bir yarış içerisindedirler. Tıpkı 12 Mart sıkıyönetiminin ilk günlerinde "ordunun devrimci geleneklerin"den bahsederken, soluğu hapishanelerde alıp, ondan sonra "bu askeri darbedir" dedikleri gibi.

Şimdilik daha içeri atılmadılar, bugün 12 Mart günlerinin tecrübesini de unutarak "sıkıyönetim ayrı şey, askeri darbe ayrı şey","MC sıkıyönetimi darbe, CHP sıkıyönetimi demokratik" diyerek bu sıkıyönetimin "anti-faşistliğine" nağmeler dizmeye çalışmaktalar.

Reformizme karşı mücadele edilmeden, faşizme karşı mücadele edilmeyeceğini, faşist Hitler Almanyasının tecrübelerini bütün halklar ve onların aydınları, demokratları yaşayarak gördüler. Ve Alman egemen sınıflarının döktüleri kana, faşizme karşı mücadele etmeyen, onlarla uzlaşan reformistler kadar aydın ve demokratlar da suç ortağı oldular.

CHP eliyle uygulanan sıkıyönetimin halka karşı olduğunu, çok kısa birkaç örnekle aydınlarımıza ve demokratlarımıza hatırlatalım. Erzurum ve Kars'ta grevler yasaklandı. Devrimci-demokrat güçlerin dernekleri kapandı. Muhbir vatandaşlar sıkıyönetimce hizmete davet edildi. Ankara'da Zafer Çarşısında sol yayın sattıkları gerekçesiyle 7 kitapçı tutuklandı. İstanbul Yurtsever Devrimci Gençlik Derneği, şubeleri, lokalleri kapatıldı. Bunları saymakla bitiremeyiz.

Dünya ve Türkiye tecrübeleri göstermiştir ki, halka karşı uygulanan bütün sıkıyönetimler egemen sınıflarındır. Kimin eliyle uygulanırsa uygulansın, hepsi faşizmin baskı aracı olma görevini aksatmadan yerine getirmiştir.

Aydın ve demokratlarımız bir kez daha düşünerek, halka gerçekleri açıklamak, faşizmi, sıkıyönetimlerini ve onlarla uzlaşan CHP reformizmini teşhir etmek ve ona karşı mücadele ederek, halk içerisindeki yerlerini alabilirler. Halkın çıkarları, tutarlı demokrat olmanın yolu bugün bundan geçer.

Komprador

Baş.ta.sa.1'de

tasarıları ve sıkıyönetim süngüleri altında kitlelerin mücadelesini vahşice bastırma, emekçi sınıfların mesleki ve kitle örgütlerinin kapılarına mühür basma, cenaze törenlerine dahi katılmama şeklindeki sıkıyönetim bildirileri ve faşist uygulamalar karşısında o denli gülünç ve eğreti duruyor ki, küçük yaştaki çocukları bile güldürebiliyor. Komprador burjuvazi, kendi düzenini kurtarabilmek için, işçi sınıfının daha iyi çalışma ve yaşama koşulları, demokratik hak ve özgürlüklerin korunması ve geliştirilmesi talebiyle grev ve direnişe geçen işçi sınıfının mücadelesinin bastırılması ve durdurulması için, sıkıyönetim komutanlıklarına direktif vermektedir. TÜSİAD Başkanı Feyyaz Berker "bazı alanlarda gerekirse grevlerin bir süre durdurulması kaçınılmazdır" derken, faşist yasaların derhal meclisten çıkarılmasını da istemektedir. O, sadece, asker süngüleri altında bastırılan grevlerle yetinmemekte, grevlere karşı yasal önlemler önermektedir.

Diğer bir komprador patron Sakıp Sabancı, TÜSİAD Başkanının azgın grev düşmanlığını paylaşmakta hatta daha da ileri gitmektedir. Sabancı, sıkıyönetim süresince uygulanmasını istediği baskı önlemleriyle birlikte, işçi kıyımlarına karşı hükümetten yasal güvence istemekte, ücretlerin sabit tutulması, hatta ücretlerin düşürülmesini meşrulaştırmaya çalışmaktadır. İşçi sınıfına, hiçbir mücadele aracı bırakmayacak biçimde toplusözleşme önermektedir. "Toplumsal Anlaşma"nın, "Üçlü Komite"nin aktif etkinliği altında derhal uygulanması için, reformist hükümeti sıkıyönetim Eşgüdüm Başkanlığı ile birlikte göreve çağırmakta ve imzalanacak olan yeni toplusözleşmelere öncülük etmesi için öneride bulunmaktadır.

KOMPRADOR BURJUVAZİNİN GREV DÜŞMANLIĞI VE TOPLUSÖZLEŞMELER

Gerek TÜSİAD Başkanı, gerek S.Sabancı'nın isteği, işçi sınıfının faşist diktatörlüğe sıkıyönetim zincirleri altında kıskıvrak bağlanması ve boyun eğmesidir. Böylece, işçi sınıfına her türlü grev ve diğer eylemler yasaklanacak, işçi kıyımları, fiyat artışları, yoksulluk atbaşı gidecektir. Toplusözleşmelerde hiçbir işçi talebi savunulamayacak, işçilerin mücadelesi ve baskısı sonucu kısık sesle dahi olsa toplusözleşmelerde "kemküm" eden sendika ağaları da, komprador burjuvazinin açık yandaş unsurları olacaktır. Hükümet temsilcisi, Sıkıyönetim Eşgüdüm Başkanlığı ve komprador patronlar, işçi sınıfının bütün direniş yollarını faşist barikatlarla tıkayarak burjuvazinin çıkarları doğrultusunda toplusözleşme imzalayacaklardır.

Sıkıyönetim

Baş.ta.sa.1'de

samıştır.

Sıkıyönetim komutanları bazı devrimci yayın organlarının sıkıyönetim illerinde basılmasını engellemelerinin yanı sıra özellikle gazetemiz üzerindeki baskıları başka yollarla da artırmaktadırlar. Maraş katliamı ve sıkıyönetimin ilanı üzerine özel bir sayı yayınlayan gazetemiz son günlerde baskıların esas hedefi haline gelmiştir. Özel sayının yayınlanmasının hemen ardından İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığının emriyle gazetemiz Sahibi Teoman Göral'ın evi gece yarısı çelik yelekli silahlı polisler tarafından basılmış ve evde arama yapılmıştır. Bu olaydan bir gün sonra ise gazetemizin İstanbul'da bulunan eski bürosu yine çok sayıda silahlı polis tarafından basılmıştır. Gazetemizin yönetim yerinin İzmir iline nakli nedeniyle içerde kimseyi bulamayan polis İstanbul büromuzun kapısını kırarak içeriye girmiş ve arama yapmıştır. Bu büromuzdaki eşyaların büyük bir kısmı henüz İzmir'e götürülemediğinden polis eşyaların naklini önlemek için eski büromuzun kapısını mühürlemiştir.

Bu baskınlarla yetinmeyen İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı gazetemiz Sahibi Teoman Göral'ın babasının evini de basarak arama yapmıştır. Bu baskın da gece yarısı gerçekleştirilmiştir.

Son olarak yönetim yeri İzmir'e taşınan ve burada basılan gazetemiz üzerine yönelen baskılar burada da devam etmiştir. 142.sayımız piyasaya çıkar çıkmaz yasaklama kararı çıkarılmış ve İzmir polisi gazetemizi bayilerden ve dağıtım merkezinden anında toplamışlardır. Polis burada da çeşitli yerlere baskınlar düzenleyerek gazetemiz Sahibi Teoman Göral'ı aramıştır. Ayrıca İzmir'de gazetemizin basıldığı matbaa yöneticileri polis tarafından gazetemizi basmamaları için tehdit edilmiştir.

Gazetemiz sahibinin çıkan yayınlar üzerinde hiçbir hukuki sorumluluğu olmamasına rağmen sıkıyönetim komutanlığının ve polisin bu çabalarının tek amacı kanunsuz olarak gazetemizin yayınını engellemektir. Polis gazetemiz Sahibini sudan gerekçeyle tutuklatarak yayınımızın sürmesini önlemek istemektedir.

HALKIN KURTULUŞU yayın hayatı içinde buna benzer çok baskı görmüştür. Ama hiçbir güç bizi işçi sınıfına ve halka ulaşmaktan engelleyemedi. Gazetemizin 50 bine yaklaşan tirajı ile bütün Türkiye halkına mal olmuştur. Bundan sonra da bütün baskıları göğüsleyerek halkımıza ulaşmak için mücadele edeceğiz. Hiçbir güç bizim gerçekleri açıklamamızı engelleyemeyecektir.

TİKP şefleri

Baş.ta.sa.1'de

yor ve Koçların, Sabancıların, Akbankların içine düştükleri buhranın emperyalizmi güçlendireceğini iddia ediyor. Elbette Koçların ve Sabancıların ekonomisinin buhrandan kurtarılması için dil döken şefin bu kurtarma işlemi için bulacağı formül de onlarınkinden farklı olmayacaktır. Sabancılar, Koçlar, Berkerler yıllardır neyi istiyorlar? Grevlerin yasaklanması, ücretlerin dondurulmasını. TİKP şeflerinin gönüllerinde yatan aslan da bundan farklı değildir. Ancak onlar, ortalıkta işçi sınıfının siyasi hareketi pozlarında dolaştıklarından şimdilik bu öneriyi açıktan yapmaktan çekinmektedirler.

Grev ve işçi direnişlerinin herhangi bir ülkenin ekonomisini zayıflatacağı bir gerçektir. Hele bu ülke Türkiye gibi uzun bir süredir derin bir ekonomik buhranın içinde bulunuyorsa, grevlerin ekonomi üzerindeki etkileri daha da büyük olacaktır. O halde komprador patronların nasihatları tutulmalı, grevler ve işçi direnişleri durdurulmalı, ücretler dondurulmalıdır. İşte TİKP şeflerinin en son vardıkları nokta burasıdır. Ama onlar Türkiye işçi sınıfının ensesi kalın patronların düzenlerini korumak için çaba harcayacağını düşünüyorlarsa yanılmaktadırlar. Grev yasaklamak, 'milli ekonomi batıyor' çığlıkları atmak komprador patronların ve TİKP şefleri gibi yardakçılarının görevidir. Ama işçi sınıfının bu tür emir veya önerileri hiçbir zaman dinlemediği de başka bir gerçektir.

Sıkıyönetimin

Baş.ta.sa.4'de

şimdiden darbe indirmiş, yayınladıkları ilk bildirilerle grev, direniş vb. sendikal eylemi sıkıyönetimin iznine bağlamıştır. Böylece de gerçek saldırı hedefinin neresi olduğunu göstermiştir.

DİSK'in

Baş.ta.sa.1'de

dele potansiyelini düşürmeyi amaçlamışlardır.

Ama sendika ağaları bir kez daha yanıldıklarını anlayacaklardır. İşçi sınıfı, bir kez daha bütün halka baskı ve zulme karşı mücadelede önderlik edecektir. 15-16 Haziran 1970 günleri hatırlansın. O günlerde de işçi sınıfının mücadelesinin önüne barikatlar dikmek isteyen sendika ağaları, tıpkı egemen sınıflar gibi işçi sınıfından gerekli cevabı almışlardır. Yas günleri, saygı duruşlarıyla işçilerin mücadele gücü engellenemedi, engellenemeyecektir.

Tarihten

Baş.ta.sa.8'de

culuğunu ve destekçiliğini yapmaktadırlar.

Bu politika, onların egemen sınıflara ve faşist diktatörlüğe hizmette bir hayli yol aldıklarını göstermektedir. Bugün bu revizyonist çete, egemen sınıfların yeni bir kuvveti, taze bir vurucu gücü olarak görev yapmaktadır. Bu konuda TİKP çetesi, sahte TKP ve TSİP çetesi ile yarışmaktadır. Aydınlık-TİKP revizyonist mihrakı sosyal-faşist bir hareket olma yolunda hızlı adımlar atmaktadır.

Bugün onların en iyi tanımlamasını gene kendi sözleriyle yapalım!

"Sıkıyönetimi desteklemek faşizmi desteklemektir."

TİKP revizyonistleri, lafta sosyalist, fakat fiiliyatta sıkıyönetimin destekçisidirler. "Sosyal-faşizm" işte budur!

Yeni dönemin

Baş.ta.sa.1'de

ama bu önemli değildir, hiçbir şey değişmemiştir, zaten faşist diktatörlük vardı" şeklinde ortaya çıkabilecek anlayış da kaba ve 'sol' bir anlayıştır ve devrimci mücadelenin, demokrasi mücadelesinin ilerletilmesine hizmet etmez. Proleter devrimcilerin görevi, sağ anlayışa olduğu kadar 'sol' anlayışa karşı da mücadele etmektir.

Bugün propagandamızın genel yönünde ve temel unsurlarında hiçbir değişiklik gerekmemektedir. Bugün genel yönü ve esas muhtevayı, gene faşist diktatörlüğün yıkılması ve demokratik halk diktatörlüğünün kurulması oluşturmaktadır. Bugün de "Devrimci Proletaryanın Mücadele Platformu"nda yer alan esas çizgi bütünüyle geçerlidir.

Ancak yeni duruma uygun olarak, egemen sınıfların siyasi saldırılarını bütün ülke çapında yoğunlaştırmaları ve sistemleştirmeleri karşısında devrimci faaliyetin önüne yeni görevler çıkmaktadır.

Her şeyden önce bugün egemen sınıflar sıkıyönetim silahını da kullanarak buhranın bütün ekonomik ve siyasi sonuçlarını emekçi sınıfların sırtına bindirmeye, işçi sınıfını ve emekçileri mücadele araçlarından yoksun bırakmaya çalışmaktadırlar. Bu durum karşısında, faşist diktatörlüğün yoğunlaşan saldırılarının önünü kesmek, kazanılmış mevzileri korumak ve geliştirmek ve bunun için mücadele etmek vazgeçilmez bir görevdir. Böyle bir mücadele verilmediği takdirde faşist diktatörlüğün saldırılarının önünü almak ve geri püskürtmek mümkün değildir. Aksi takdirde saldırılar daha da yoğunlaşacak, emekçi halkın kazanılmış hakları gasbedilecek, kitleler sayısız mücadele aracından yoksun kalacaktır.

Kazanılmış demokratik, siyasi hakların korunması uğruna mücadele, sıkıyönetime karşı mücadele, demokrasi mücadelesinin, emekçi halkın taleplerini gerçekleştirme mücadelesinin bir parçası olmalıdır.

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK SİYASİ GAZETE

SAHİBİ: TEOMAN GÖRAL * SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ OSMAN TAŞ * YÖNETİM YERİ: 2. BEYLER 848. SOKAK, NO: 90/213 KONAK-İZMİR * YAZIŞMA ADRESİ: TEOMAN GÖRAL PK. 71 KONAK-İZMİR * ABONE ŞARTLARI: YURT İÇİ: 6 AYLIK 125 TL. YILLIK 250 TL. YURT DIŞI İKİ KATIDIR

BASILDIĞI YER: S.S.TÜKEL— Gazetecilik ve Matbaacılık: Gazi Bulvarı No. 18 İZMİR

② Sıkıyönetim ve gerçekler

■ TİKP ve TİP revizyonistlerinin sıkıyönetim komutanlıklarına çağrısı: Bütün devrimci, anti-faşist örgütlenmeleri dağıt, emekçi halkın haklarını yok et!

■ Faşist hareketler, reformistler ve her türden revizyonistler sıkıyönetim silahının uygulanması noktasında birleştiler

Sıkıyönetim nedir? (1)

Bugünkü sıkıyönetimin bir uygulaması: Arama

Aydınlık-TİKP revizyonist çetesinin başı Doğu Perinçek, günlük Aydınlık gazetesinin 2 Ocak 1979 tarihli sayısının başyazısında şunları yazmaktadır.

"Sıkıyönetim bir araçtır. Sopa, tüfek ve otobüs de bir araçtır. Nasıl insan, boyut olarak sopaya, tüfeğe ve otobüse karşı çıkmazsa sıkıyönetimi de kendisine kumanda eden siyasete ve yaptıklarına bakarak değerlendirmek gerekir. Sıkıyönetim hangi siyasetin aracı olacaktır, neyi hedef alacaktır, belirleyici olan budur."

TİP revizyonizminin başı Behice Boran da partisinin Ankara'da düzenlenen İl Temsilcileri Toplantısında yaptığı konuşmada şöyle demekteydi:

"Can güvenliği, normal koşullar altında, yaşayabilme güvenliği ve özgürlüğü mutlaka sağlanmalıdır. Sıkıyönetimin varlık sebebi budur."

"Ecevit de CHP (...) sıkıyönetimin ilanına neden olan faşist terörü yok etmek, demokratik hak ve özgürlükleri korumak için kullanılmasını sağlamak, bunu başarmak zorundadır."

Bu iki alıntıyı, egemen sınıfların CHP reformistleri eli ile 13 ilde ilan ettikleri sıkıyönetim karşısında revizyonist mihrakların gerçek niteliğini, karşı-devrimci özünü en açık şekilde ortaya koyduğu için yukarıya aldık. Son günlerde yayınlanan çeşitli yayınlara bakarak bu tip alıntıları çoğaltabilirsiniz. Fakat bu iki alıntı, her türden revizyonistin gerçek niteliğini gözler önüne sermesi bakımından yeterlidir.

Yukarıdaki iki alıntıdan da açık bir şekilde görülebileceği gibi, gerek 'Üç Dünyacı' revizyonist Aydınlık-TİKP mihrakı, gerekse modern revizyonizmin savunucularından TİP, sıkıyönetim karşısında da aynı politikayı savunmakta ve CHP reformistleri eli ile ilan edilen sıkıyönetimi ilerici, anti-faşist olarak değerlendirerek, kitleleri sıkıyönetimi desteklemeye çağırmaktadır.

Farklı emperyalist mihrakların çıkarlarını savunmakla birlikte, her iki revizyonist mihrak da egemen sınıfların somutlaşmış yeni bir siyasi saldırı aracı olan sıkıyönetimi desteklemekte ve onun emekçi sınıfları değil, faşist mihrakları hedef alması gerektiğini söylemektedirler. Onlar bunu yaparken ekonomik yapıyı, sosyal yapıyı, siyasal yapıyı, devleti ve devletin niteliğini tamamen birbirinden koparmaktadırlar. Devleti ve onun bütün biçimlerini sınıflarüstü olarak göstermekte, egemen sınıflara ve onların her türden siyasal saldırı silahına ilericilik, devrimcilik vb. gibi nitelikler atfetmektedirler.

Doğu Perinçek yukarıda ismi geçen yazıda şunları belirtmektedir:

"Sıkıyönetimin önünde iki yol vardır. Daha doğrusu CHP hükümetinin önünde iki yol vardır. Halkın özgürlüklerini hedef almak ve sıkıyönetim sopasını halka indirmek.

Veya: Cinayet ve katliamların üzerine gitmek, MHP'li cinayet şebekelerini ve Sovyetler Birliği'nin yıkıcı faaliyetlerini hedef almak.

(...)

. Biz, CHP sıkıyönetiminin cinayet ve katliamların üzerine yürümesi ihtimalini gözden uzak tutmamak gerektiği düşüncesindeyiz."

Böylece TİKP revizyonist çetesi sıkıyönetime dayanarak ve onu destekleyerek MHP'nin ve Sovyetler Birliği'nin yıkıcı faaliyetlerinin üstesinden gelecekler ve böylece uğrunda mücadele etmiş oldukları 'düzen' de kurulmuş olacak.

Aynı görüşleri TİP revizyonistleri de savunmaktadır.

Sıkıyönetime çağrı: Halka saldır!

Hatta bu revizyonistler, tıpkı diğer ülkelerdeki efendileri ve yandaşları gibi, 'CHP sıkıyönetimi'nin "anarşi ve terörü kökten kazıması" gerektiğini söylemekte, sıkıyönetim komutanlarına yol ve hedef göstermektedirler. Onların "anarşi ve terör"den kastettikleri, esas olarak emekçi sınıfların ve onların örgütlü öncü müfrezesinin mücadelesidir.

25 Aralık 1978 tarihli Aydınlık gazetesinin başyazısında "hükümetin, basının, yargıçların, savcıların, komutanların, valilerin ve polis müdürlerinin", "Türkeş'in ve sahte solun üzerine kararlı bir şekilde yürümesi" gerektiğinden söz edilmekte ve faşist diktatörlüğün bütün militarist ve bürokratik aygıtına "cesaret" telkin edilmektedir.

Behice Boran da yukarıda sözü geçen toplantıda yaptığı konuşmada devamla şunları söylüyor:

"... terörizmi yok etme işi mümkün olan en kısa sürede ve sıkıyönetim kalktıktan sonra terörizm bir daha başkaldıramayacak biçimde gerçekleştirilmelidir. Bir başka deyişle sıkıyönetimin sıkı baskısı, kontrol ve müdahaleleri sonucu teröristlerin sinmesinin, geçici olarak terör olaylarını, saldırı ve cinayetleri durdurmalarının bir değeri olmaz. Terörizmin iç ve dış kaynaklarına kadar inmek, onları etkisizleştirmek gerekir. Bunu başarabilmek için de hükümetin, başta istihbarat ve güvenlik örgütleri olmak üzere devlet aygıtının tüm birim ve kademesine egemen olabilmesi, onları yönlendirebilmesi, tam kapasiteyle işletebilmesi mutlak şarttır.

(...)

Terörist eylemlerde, girişimlerde bulunan dernekler kapatılmalı."

İşte revizyonizmin çirkin, gerçek ve karşı-devrimci yüzü! Doğu Perinçek gibi, Behice Boran gibi kaşarlanmış revizyonistler artık, gerçek niyetlerini ve karşı-devrimci politikalarını, demokrasi ve halk düşmanı yüzlerini kapalılığa yer vermeyecek şekilde belirtmektedirler. Her iki revizyonist kliğin elebaşısı da sıkıyönetimin "terörizmi ezmesini","terörist eylemlerde bulunan derneklerin kapatılmasını", "sahte solu ezmesini" istemektedir. Onların "terörizm"den kastettikleri, esas olarak MHP'nin ve yan kuruluşlarının cinayetleri değildir. MHP ile bu revizyonist çeteler arasında çıkar çatışması ve farklı emperyalist mihraklara dayanmanın getirdiği farklılıklar vardır. Bunun için aralarında bir çatışma da vardır. Ama bu çatışma devrimle karşı-devrim arasında bir çatışma değil, farklı emperyalist mihrakların ve egemen sınıfların, farklı kliklerinin bir çatışmasıdır. Bunun için, sınıf çelişkilerinin yoğunlaştığı her dönemde bütün karşı-devrimci akım ve siyasi hareketler birbiri aleyhine mevzi elde etmeye çalışırlar. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, bu revizyonist elebaşıların, 'terörizm' ile emekçi halk kitlelerinin faşist diktatörlüğe karşı mücadelesini kastetmekte ve bütün devrimci, anti-faşist örgütlenmelerin dağıtılmasını, emekçi halkın elde ettiği hakların yok edilmesini istemektedirler.

Sıkıyönetimi ve egemen sınıfların bütün baskı tedbirlerini desteklemelerinin nedeni de budur.

Zaten egemen sınıflar da bunun için sıkıyönetim ilan etmişlerdir ve MHP vb. gibi faşist mihraklar da bunun için uzun bir zamandan beri sıkıyönetim çığlıkları atıyordu.

Böylece MHP vb. gibi faşist mihraklar, CHP reformistleri, 'Üç Dünyacı' revizyonistler ve TİP gibi sosyal-faşist hareketler, aralarındaki çıkar ve yöntem çatışmalarına rağmen bir noktada birleşmişlerdir. Kapitalizmin derinleşen buhranının emekçi halk kitlelerinin sırtına yüklenmesi, işçi sınıfının ve emekçi halkın anti-faşist demokratik mücadelesinin ezilmesi, kazanılmış demokratik ve siyasi hakların ortadan kaldırılması vb. vb..

İşte her renkten revizyonistin karşı-devrimci niteliği ve gerçek sınıf özü budur...

Revizyonistlerin komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ekonomik ve siyasi egemenliğine son vererek halkın demokratik diktatörlüğünü kurmaları ve sınıfsız topluma doğru ilerlemeleri diye bir politikaları yoktur ve olamaz. Onların politikasına, mevcut sömürü ve zulüm düzeninin yaşatılması ve faşist diktatörlüğün halka ve halkın mücadelesine karşı sağlamlaştırılması yön vermektedir. Bunun için de faşist diktatörlüğün paslanmış silahı sıkıyönetimin yanında yer almakta ve sıkıyönetim komutanlarından emekçi halkın devrimci-demokratik mücadelesini bastırmalarını ve var olan demokratik ve siyasi örgütleri dağıtmalarını talep etmektedirler.

Bugün emekçi halk kitleleri her renkten revizyonistin gerçek niteliğini daha iyi görmekte, dostlarını ve düşmanlarını artık daha iyi ayırmaktadır. İşçi sınıfı ve emekçi halk, sıkıyönetim silahının egemen sınıflar ve kendisi açısından ne anlama geldiğini bizzat kendi somut pratiği ile yaşamıştır ve yaşamaktadır.

Elli küsur yıllık cumhuriyet tarihi bunun en iyi örneğidir.

Geçmiş sıkıyönetimler ve uygulamaları

Türkiye'de ekonomik ve siyasi buhranın derinleşmesine paralel olarak komprador burjuvazi ve toprak ağaları ve onların faşist diktatörlüğü birçok kez sıkıyönetim ilan etmiştir. Elli küsur yıllık cumhuriyet tarihinin hemen hemen dörtte biri sıkıyönetim altında geçmiştir.

Komprador burjuvazi ve toprak ağaları ve onların siyasal iktidarları her sıkıyönetim döneminde de emekçi sınıflar üzerindeki ekonomik ve siyasal saldırılarını daha çok artırmışlar, var olduğu kadarıyla bütün demokratik ve siyasi hakları ortadan kaldırmaya çalışmışlar, Kürt ulusu üzerindeki baskı ve terörü yoğunlaştırmışlardır. Faşist diktatörlüğün sıkıyönetim 'sopası' her zaman halka karşı yönelmiştir. Devletin sınıf niteliği değişmediği sürece de bu böyle olacaktır.

Bunun için birkaç örnek vermek yeter de artar bile.

27 Mayıs sıkıyönetimi anti-faşist miydi

Daha gerilere uzanmadan, her türden revizyonistin 'anti-faşist' sıkıyönetim olarak göstermeye çalıştıkları 27 Mayıs 1960 sonrasında uygulanan sıkıyönetimden örnek verelim. Aydınlık-TİKP revizyonist çetesinin elebaşısı Doğu Perinçek 2 Ocak 1979 tarihli Aydınlık gazetesinde yazdığı başyazıda "Türkiye 27 Mayıs'ta da sıkıyönetim yaşadı, 12 Mart'ta da. 27 Mayıs Amerikan emperyalizminin işbirlikçisi diktatörlükleri ipe yolladı" demekte ve kendi karşı-devrimci görüşlerini güçlendirmek için 27 Mayıs sonrasında uygulanan sıkıyönetimi "ilerici","anti-faşist" olarak göstermeye çalışmaktadır.

Halbuki 27 Mayıs'ta ve sonrasında ilan edilen sıkıyönetim altında olan ne faşist diktatörlüğün devrilmesidir, ne de siyasal demokrasinin elde edilmesi. 27 Mayıs'ta olan, büyük burjuvazi ve toprak ağalarının CHP içinde üslenmiş kesiminin, reformist burjuva muhalefeti atını kendi arabasına koşarak, askeri bir darbeyle DP iktidarını devirmesi ve iktidarı ele geçirmesiydi. 27 Mayıs sonrasında uygulanan ve yaklaşık iki yıl süren sıkıyönetim döneminde ne siyasi özgürlüğün sınırlı bile olsa mevcut olduğu bir rejim kuruldu, ne de emperyalizmin, komprador tekelci kapitalizmin ve feodalizmin ülkedeki egemenliğine darbeler vuruldu. Büyük burjuvazi ve toprak ağaları uzlaşmacı reformist burjuvaziyi tatmin etmek ve halkın gözünü boyamak için bir kısım burjuva demokratik hak ve özgürlükleri kağıt üzerinde tanımak zorunda kaldılar. Bununla birlikte bu hak ve özgürlüklerin hayata geçmemesi için her türlü tedbiri aldılar. Eski rejimin yapısında bir değişiklik olmadı ve parlamenter faşizm uygulamasına devam edildi.

Bunun içindir ki, Aydınlık-TİKP revizyonistlerinin 'anti-faşist' 27 Mayıs sıkıyönetimi döneminde komprador burjuvazi ve toprak ağaları ve onların siyasal iktidarları işçi ve öğrenci gösterilerini yasaklamışlardır. Bu dönemde patronlar sıkıyönetime dayanarak birçok fabrikadan işçi çıkarmışlardır. Ücret artışı talebiyle miting düzenleyen işçiler tutuklanmışlardır. 27 Mayıs sıkıyönetimi öyle 'anti-faşist' bir sıkıyönetimdir ki, işçi sınıfı hâlâ grev ve toplusözleşme hakkından yoksundur.

Yine 1970'de-1971 ve sonrasında ve 1974 yılında ilan edilen sıkıyönetimler, egemen sınıfların ve onların siyasal iktidarlarının işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri üzerindeki siyasal ve ekonomik baskı ve saldırılarını daha da artırdıkları dönemler olmuştur. Bu dönemler siyasal gericiliğin alabildiğine azgınlaşmasına, ezilen halk kitlelerinin mücadele araçlarının birer birer yok edilmesine tekabül etmektedir. (Sıkıyönetim dönemlerinde egemen sınıfların ve onların siyasal iktidarlarının işçi sınıfı üzerindeki saldırıları ile ilgili bilgileri gazetemizin 4. sayfasında bulacaksınız.)

Siyasal gericiliğin azgınlaştığı ve egemen sınıfların işçi sınıfına ve emekçi halk kitlelerine karşı saldırısının arttığı bu dönemlerde, her türden revizyonist hareketler ve bazı ortayolcu hareketler sıkıyönetimden taleplerde bulunmuşlar ve bunların büyük bir kısmı 'yurtsever ordu, "Kemalist subaylar" demagojileri arkasına saklanarak egemen sınıfların yoğunlaşan siyasal baskılarını ve sıkıyönetimleri desteklemişlerdir.

(Devam Edecek)

Revizyonistlerin "anti-faşist" sıkıyönetim diye nitelendirdikleri 27 Mayıs sıkıyönetimi döneminde işçi sınıfı grev ve toplusözleşme hakkından dahi yoksundu.

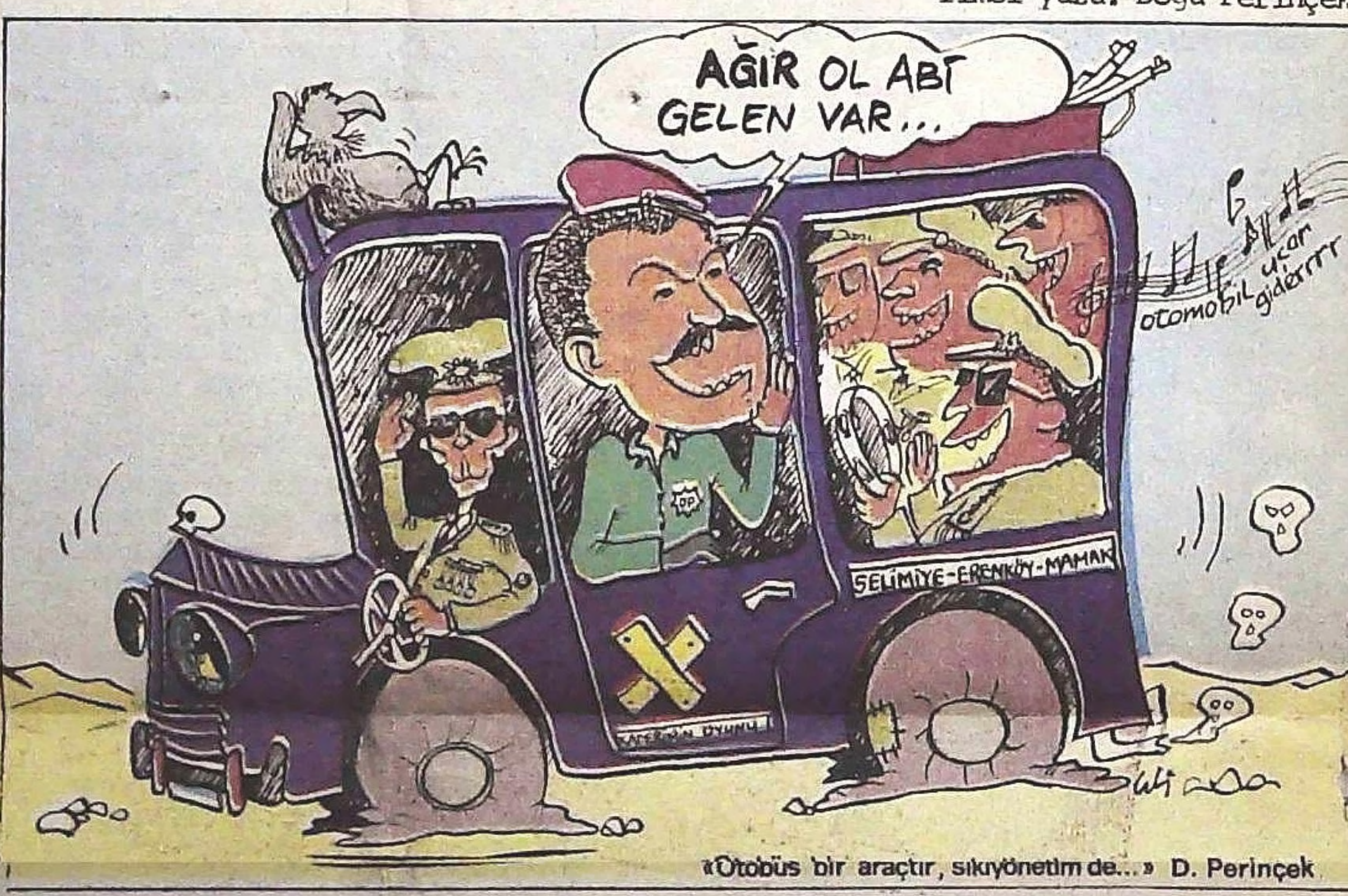

«Otobüs bir araçtır, sıkıyönetim de...» D. Perinçek

Sahte TKP, sıkıyönetime karşı savaş açabilir mi?

Sıkıyönetim ilanından bu yana 'TKP'nin Sesi' adlı borazan her yayınında 'sıkıyönetime karşı savaşım' çağrısı yapmakta, onun yandaşları da aynı çağrıları tekrarlamaktadır.

Başka bir revizyonist mihrakı temsil eden Aydınlık-TİKP çetesi de, bir yandan sıkıyönetim generallerine el uzatırken, bir yandan da sıkıyönetime karşı olduğunu açıklayan herkesi aynı kefeye koyarak proleter devrimcilere çamur atmaya çalışmaktadır. Sahte TKP çetesini sıkıyönetime gerçekten karşıymış gibi göstermektedir.

Sahte TKP çetesi sıkıyönetime karşı gerçekten 'savaşım' açmış mıdır, ona karşı mücadele edebilir mi?

Sıkıyönetime karşı mücadele demokrasi mücadelesinin, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ekonomik ve siyasi iktidarını yıkma mücadelesinin bir parçasıdır. Sıkıyönetime karşı çıkmak demokrasiyi elde etme mücadelesi ile tamamlanmadığı zaman, sıkıyönetime karşı mücadele, demokrasiyi elde etme mücadelesi temelinde yürütülmediği takdirde ve herşeyden önce de bunun için kitlelerin seferber edilmemesi halinde ise sıkıyönetime karşı olduğunu açıklamak boş bir demagojiden ibarettir.

Nitekim TKP revizyonistleri aynı demagojik ve paslı silaha sarılarak sıkıyönetime karşı olduğunu açıklamaktadır. Fakat onların sıkıyönetime karşı çıkmaları mevcut düzene, faşist diktatörlüğe ve faşist diktatörlüğün yeni saldırı aracı olan sıkıyönetime karşı olmalarından değildir. Sahte TKP revizyonist çetesi sıkıyönetime karşıymış gibi görünerek, kitlelerden tümden tecrit olmalarını önlemek, kitlelerin taleplerini istismar etmek ve ezilen emekçi sınıfların giderek yoğunlaşan ve yaygınlaşan muhalefetini pasifize etmek istiyor.

Bunun en açık örneğine DİSK'li sendika ağalarının işçi sınıfı mücadelesini pasifize etmek için 5 Ocak'ta düzenledikleri 5 Dakikalık Saygı Duruşunda tanık olduk. 'TKP'nin Sesi' Radyosu 5 Ocak'tan önce yaptığı bütün yayınlarda bunu göklere çıkarmış ve işçi sınıfına pasifliği öğütlemiştir. T"K"P revizyonistleri işçi sınıfı mücadelesinin önüne barikatlar kurulması için DİSK'li sendika ağaları ile el ele vermişlerdir.

Daha da ötesinde, kitle örgütlerini parçalayıp bölenlerin, kitle mücadelesini pasifize edenlerin veya onu düzenin sınırları içerisinde tutanların, fabrikalardan ve sendikalardan işçi atanların, devrimcileri ve yurtseverleri katledenlerin sıkıyönetime karşı mücadele etmeleri mümkün müdür? Tam tersine onlar egemen sınıfların sıkıyönetim silahı gibi araçlarla kendilerine karşı çıkanları bastırmaya çalışmışlardır ve bugün de bu politikayı izlemektedirler.

Sıkıyönetim ilan edilmesinden sonra bile CHP reformistlerinin 'anti-faşist mücadele' yürüttüklerini ve bu 'mücadeleyi' desteklemek gerektiğini söyleyenlerin, bugün egemen sınıfların CHP reformistleri eli ile uyguladıkları sıkıyönetime karşı mücadele yürütmeleri mümkün müdür?

Programında komprador-feodal düzeni savunan, burjuva-feodal ordu ve devleti yetkinleştirmeyi esas alanların faşist diktatörlüğün yeni bir saldırı aracı olan sıkıyönetime karşı savaş açmaları mümkün müdür?

Elbette ki hayır! Onların sıkıyönetime karşı 'savaşım' çağrıları boş bir demagojiden ibarettir. Bu o kadar açık ve bariz bir şekilde görülmektedir ki, TKP revizyonistlerinin efendileri Rus sosyal-emperyalistleri bile egemen sınıfların CHP reformistleri eli ile ilan ettikleri sıkıyönetimi "CHP hükümeti sağcı eylemcilere karşı sıkıyönetim ilan etti" diye desteklemektedir.

Sonuç olarak sıkıyönetim karşısında bir revizyonist mihrakı temsil eden Aydınlık-TİKP çetesinin görüşleri ve politikası ne ise başka bir revizyonist mihrakı temsil eden sahte TKP çetesininki de aynıdır.

Sıkıyönetime karşı tavır konusunda onlar arasındaki farklılık sadece görünüştedir.

Tarihten bir yaprak

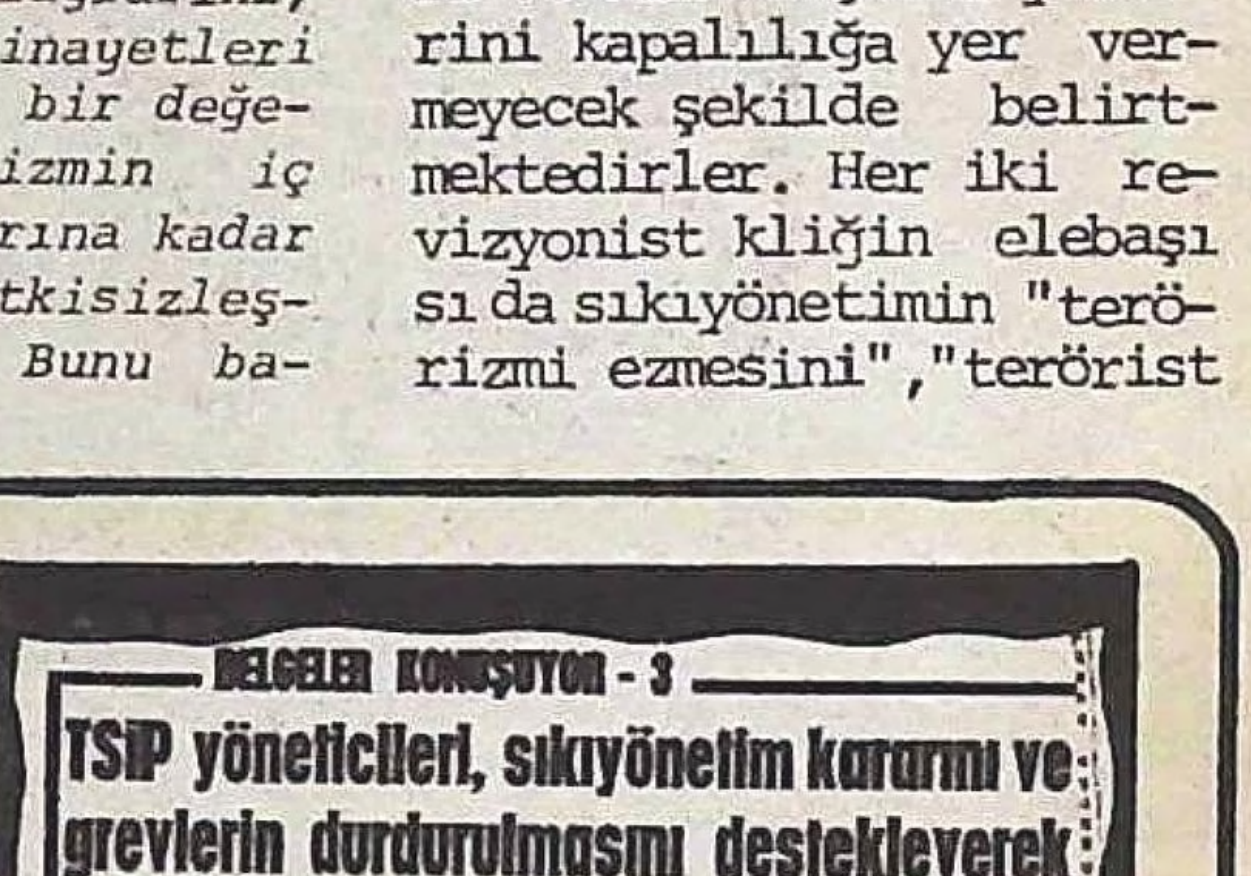
BELGELER KONUŞUYOR - 3

TSİP yöneticileri, sıkıyönetim kararını ve grevlerin durdurulmasını destekleyerek hakim sınıfların devletinin menfaatlerine

Bilindiği gibi egemen sınıflar ve onların militarist güçleri 1974 yılında "Kıbrıs Barış Harekatı" adı altında Kıbrıs'ı işgal etmişler ve ülke içinde de sıkıyönetim ilan etmişlerdi.

Egemen sınıflar sıkıyönetim altında bir yandan Kıbrıs halkı üzerinde azgın bir katliam uygularken ve Kıbrıs'ı işgal ederken, bir yandan da ülke içinde bütün işçi grevlerini durdurmuşlar ve toplusözleşmeleri sendika ağalarının da yardımıyla silahların gölgesinde yaptırmışlardır.

Kıbrıs işgali sırasında birçok revizyonist mihrak ve her türden sendika ağaları egemen sınıfların ve onların yeni saldırı silahı sıkıyönetimin yanında yer aldılar. Bunların başında da TSİP yöneticileri geliyordu.

1974'de egemen sınıfların CHP-MSP hükümeti eli ile 14 ilde ilan ettiği sıkıyönetim üzerine TSİP revizyonistleri haftalık KİTLE dergisinde şunları yazıyorlardı:

"Bu sıkıyönetim ,yurt dışından gelebilecek müdahale ve saldırılara karşı savaş düzenini sağlayabilecek bir tedbir olarak zorunlu görülmüştür. Hükümetin sıkıyönetim kararını tartışılmaz bir zorunluluk karşısında verdiği bilinmektedir." (Kitle, S. 18, 23 Temmuz 1974)

"Gerek Türk-İş gerek DİSK, gerekse bağımsız sendikalar sürmekte olan grevlerin kaldırılması ve uyuşmazlık halindeki toplusözleşme görüşmelerinin 'dondurulması' kararı aldılar. Bir savaş ihtimaline, hatta kısmen başlamış bir savaş durumuna karşı sendikaların aldıkları bu karar kuşkusuz yerinde bir karardı."

Yukardaki küpürde de görülebileceği gibi bugünkü Aydınlık-TİKP revizyonist kliğinin elebaşıları 7 Ocak 1975 tarihli ve 48 sayılı Aydınlık dergisinde TSİP revizyonistlerinin bu tavrını eleştiriyor ve şöyle diyorlardı:

"TSİP revizyonistleri , lafta sosyalist ,fakat fiiliyatta sıkıyönetimin destekçisidirler. 'Sosyal-faşizm' işte budur."

1974 sıkıyönetiminden bu yana dört yıldan fazla zaman geçti. Egemen sınıflar buhranın bütün ekonomik ve siyasi sonuçlarını emekçi halk kitlelerinin sırtına yıkmak için CHP reformistleri eli ile yeniden sıkıyönetim ilan ettiler. 1974 sıkıyönetiminde olduğu gibi, bugünkü sıkıyönetimde de birçok revizyonist mihrakın foyası yeniden ve daha bariz bir şekilde ortaya çıktı.

Dün TSİP revizyonistleri, sıkıyönetimin en büyük destekçileri idi. Bugün ise sıkıyönetime görünüşte karşı çıkmalarına rağmen,,egemen sınıfların ve onların baskı mekanizmasının gene en büyük destekçileridirler. Dün Aydınlık-TİKP revizyonizminin elebaşıları sıkıyönetime görünüşte karşı çıkıyor, TSİP revizyonistlerini eleştiriyor, "sıkıyönetimi desteklemek, faşizmi desteklemektir" diyorlardı. Ama egemen sınıfların faşist diktatörlüğünün en büyük destekçileri olmaktan da geri kalmıyorlardı. Bugün ise, faşist diktatörlüğün ve onun yeni saldırı silahı sıkıyönetimin yanında ve onun bir unsuru olarak yer almakta, sıkıyönetimin gönüllü savunu-

Dev.sa.7.sü.3'de